

Subire la imperfección

CAMILLA BATEMAN

N

romane cu dragoste

Tatianei, care nu e Galia

„Este o greșală să pui în scenă un număr mare de personaje. Centrul gravitațional trebuie compus doar din două: el și ea...”

ANTON CEHOV

HOTEL DIANA, MILANO. ÎNTÂLNIREA^{AA}

„Dragostea vine întotdeauna pe neașteptate, uneori chiar fără să o dorești. Oare cine are timpul, forța, posibilitatea? Să iubești e o dovadă de risipă, e emoționant, obositor; și de fiecare dată când cineva iubește, suferă - măcar un pic.“

GALIA

Nu arăta deloc rău, pentru unul care i-a apărut pe neașteptate în câmpul vizual, în vreme ce ea încerca să vândă două ecocardiografe. Frumos, poate că nu, dar frumușel. Nereușind să se hotărască, era ispitită să-și țintuiască privirea asupra lui și să și-o întoarcă de la el cine știe când. Intre timp, el își privea ceasul, apoi telefonul și din nou ceasul; își aprindea o țigară, dar, lipsit de chef, o stingea

după doar două fumuri. Un puști îmbătrânit, iată ce părea. Atrăgător, dar având ceva nelalocul său.

„Pe cine o fi așteptând?” s-a întrebat Galia. „Un bărbat sau o femeie?”

Apoi, duduitul unui ciocan pneumatic a făcut-o să se întoarcă spre invitații săi. Beau coniac și în scurt timp aveau să fie pe jumătate matoli, prin urmare și mai limbuți decât se dovediseră până atunci. Și ea avea în mână un pahar pe jumătate plin cu coniac, dar l-ar fi vărsat bucuroasă într-un ghiveci de flori, dacă ar fi reușit s-o facă fără să bată la ochi. Pe durata unor tratative trebuie să rămâi lucid, chiar și atunci când clientul tău se îmbată; cu toate astea trebuie să-i dai impresia că ești în aceeași stare ca și el, să-i cultivi slăbiciunile, să-i fii complice. Aliți în pasiunea pentru alcool și în dragostea pentru *la bella vita*. Sex, nu; când e vorba de sex, se schimbă treaba. Du-l în localuri de striptease, într-un lapdance bar și chiar până la ușa unui *eros center*: n-o face pe moralista, zâmbește, dar nu te implica. E ca atunci când trebuie să mituiești pe cineva: plătești pur și simplu, e o convenție pe care o accepți din capul locului, fără să emiți judecăți de valoare. La urma urmei, nu faci altceva decât să te pretezi unui act de corupție care aparține doar celui care cumpără: numai și numai lui. Asta se întâmplă și

pentru că omului trebuie să-i fie cât se poate de clar că, oricum, produsul tău este cel mai bun de pe piață. Este nevoie de o anumită abilitate, dar acestea sunt lucruri pe care sfârșești prin a le învăța și pe care orice agent de vânzări le știe.

Acum însă, gata: trebuia să renunțe să se mai uite acolo unde privirea i se îndrepta în mod natural - înaintea sa, spre italianul (da, era îmbrăcat ca un italian, chiar și trăsăturile îi erau de italian, nu avea nici o îndoială) - și să se întoarcă la experții săi ruși, să reia duelul cu ei, să-i ducă acolo unde trebuia să-i ducă, folosindu-se de cea mai bună tactică. Iar Galia cunoștea această strategie: scuipa la foc automat amestecul de date incontestabile și praf în ochi necesar ca să le demonstreze cât de avantajos era ca ea să fie furnizorul lor.

Afară, ca și cum ar fi fiert din cauza căldurii, copacii, scaunele, mesele, chiar și jeturile fântânii arteziene păreau înconjurate de o aură aburindă, tremurată. Cu tot coniacul care îi umbla prin corp, nici vorbă să se mute în grădină. Și apoi, ciocanul pneumatic... sau poate că era doar o mașină de găurit cu percutor; lucrări de renovare la unul dintre blocurile care se înălțau amenințătoare peste grădina hotelului.

Galia ieșise din casă după-amiază, puțin după ora

întoarce de la barul hotelului decât după ce finaliza tratativele și contractul era semnat.

„V-am făcut deja maximumul de reducere”, „mai puțin de trei sute douăzeci de mii de dolari mi-e imposibil”, „am pus la socoteală și specialiștii care vor instrui personalul”, „în preț sunt incluse și două săptămâni de cursuri”: lucruri pe care le repetase de nenumărate ori, folosind mereu aceleași cuvinte, spuse întotdeauna pe același ton moale, răbdător, foarte ferm.

- Dar bugetul nostru este de două sute șaptezeci și cinci de mii, a repetat Vladimir Merkin, cel mai lacom dintre ei, un uriaș diform, cu trăsături tătarești.

Galia l-a privit din nou pe puștiul îmbătrânit din fața sa. Trebuie să fi înțeles că erau ruși. Dacă era un lucru care s-o scoată din sărite, acela era să fie luată drept obișnuita curvă rusoaică de la barul unui hotel de cinci stele; sau dintre acelea pe care le întâlnești prin magazine, obsedate să cumpere cât mai multe fleacuri cu puțință pe banii bogătașului care le întreține. „În vremurile astea, numai rusoaicele mai salvează consumul”, îi mărturisise - ca și cum i-ar fi dat o veste bună - proprietara unui centru de frumusețe din Milano.

- Clienții mei ar mai dori coniac, i-a spus chelnerului pe care îl chemase cu un semn aproape

bil. Și aduceți și ceva de mâncare. Chipsuri, arahide, măslina și câteva tartine, vă rog, a enumerat ea cu voce tare, într-o italiană aproape fără nici o urmă de accent.

Spera că necunoscutul o auzise și că cele câteva cuvinte pe care le rostise îl făcuseră să înțeleagă că ea era șeful acolo. Și că vorbea italiana - pe cea corectă, a uneia care a studiat gramatica, și nu pe cea aproximativă care se învață între un așternut de pat și o discotecă. A scos din geantă pliantele și lista de prețuri ale aparatelor, deschizându-le din zbor la ilustrații: voia să-i arate că era vorba despre aparatură, și nu despre femei de vânzare.

„Iată-mă: la patruzeci și unu de ani, aici, obsedată încă să demonstrez, să dau de înțeles că nu sunt nici curvă, nici întreținută. O atitudine de om slab, s-a amărât ea preț de o clipă. Eu știu foarte bine ce sunt și nu trebuie să mă rușinez de nimic.”

De după una dintre coloanele salonului a țâșnit un bărbat de vreo treizeci de ani, purtând pe chip zâmbetul celui care ține să arate că e un om de succes. S-a oprit lângă puștiul îmbătrânit, l-a salutat cu o strângere de mână și s-a așezat lângă el. Apoi s-au pus pe sporovăit: nu reușea să înțeleagă ce își spuneau, probabil ceva amuzant, din moment ce, pentru a sublinia asta, se tot băteau unul pe celălalt pe umăr. Păreau prieteni, prieteni de pahar sau de sală de sport.

„Și italienii, cu obiceiul ăsta al lor de a se bate pe umăr“, s-a gândit Galia. „Oare de ce în Rusia, când se salută, bărbații se sărută pe gură?“, de câte ori i s-a pus întrebarea asta! Și toată vina o poartă schimbul acela scârbos de pupături pe gură, făcut de Brejnev și Honecker pentru camerele de luat vederi, imitat de îndată de miile de comuniști timorați, care nu știau altceva decât să-și imite șeful. „Aiurea, nu e decât o legendă. Și în Rusia sărutul între bărbați e o chestie de-a homosexualilor“, trebuia să repete de fiecare dată.

- In nici un caz nu pot cobori sub trei sute cincimii, a izbucnit ea, părând epuizată de tratative.

In realitate, epuizați erau ceilalți trei, cu tot coniacul pe care îl turnaseră în ei. Galia și-a schimbat poziția, așezându-se picior peste picior, și pentru că amorțise, dar și ca să le ofere un fior de plăcere tuturor bărbaților din jurul său.

Apoi a pronunțat fraza decisivă, cea care consfințește de obicei finalizarea contractelor:

- Hai, să cădem de acord, în felul ăsta de mâine putem începe să ne bucurăm de viață și să vizităm un pic din *bella Italia*.

Pe vremea comunismului, era nevoie să-i însoțească la cumpărături la Upim, în piața San Babila, și la bazarul din bulevardul Papiniano, apoi îi ducea să vadă reprezentațiile porno din fetidele localuri de pe

via Larga și nu uita să le plătească niște jetoane bune de pierdut cu entuziasm la cazinoul de la Campione. Acum, mall-uri, localuri porno și cazinouri se găsesc din belșug în Rusia, așa că, atunci când trebuie duși în asemenea locuri, e de preferat s-o faci chiar la Moscova, unde găsești tot ce vrei. În schimb, când vin în Italia, e mai convenabil să le arăți câteva piețe drăguțe, să-i duci într-un restaurant bun, să le oferi un tur al Romei sau al Veneției - chiar dacă e vorba de unul foarte scurt, de tip japonez: se întorc acasă mulțumiți, ca și cum ar duce în buzunar o bucățică din *dolce vita* italienească.

- O Super Aquarama din '67. Opt metri și patruzeci și cinci, cocă din mahon și motor de trei sute douăzeci de cai! l-a auzit ea pe puștiul îmbătrânit vorbind pe un ton entuziast. Nouăzeci la oră!

„Super Aquarama... Super Aquarama...”, a repetat în gând Galia, apăsându-și degetele pe buze, unul câte unul, asemenea unui copil care încearcă să numere. Cunoștea marca aceea, o mai auzise menționată undeva. „Din moment ce se vorbea de lemn și cai-putere, s-a gândit ea, probabil că era vorba de o barcă cu motor. Vacanță sau o fi și el agent de vânzări?” Cămașa descheiată lăsa să se întrevadă un piept bine dezvoltat și, mai presus de orice, scotea în evidență faptul că nu avea pic de

burtă: o adevărată raritate în ziua de azi. Păr, ochi și piele brune, brune până și buzele; și un chip ale cărui mobilitate și expresivitate erau date tocmai de acea ușoară asperitate a pielii, atât de ciudată, de precoce. Una dintre fețele acelea pe care le vezi și în Georgia sau în alte locuri din zona Mării Caspice, printre braconierii de sturioni. Cât despre corp însă, nu: chiar și așezat, se vedea că e lipsit de indolența specifică meridionalilor; era un corp burghez, de european bine, înalt și suplu. Un corp cu musculatură alungită, nu umflată ca a americanilor și a complexaților care merg să se deformeze la sala de forță.

- Nu, la trei sute cinci mii nu ajungem la nici o înțelegere, a zis sec Ivan Dolmatov, o piticanie cu sprâncene cenușii și plouate, ce-i dădeau o expresie de câine de stepă, îngrozitor de enervantă la Milano, mai ales pe căldurile acelea.

Dolmatov era cel mai tehnic dintre cei trei. De ce nu tăcea naibii din gură? Era convins deja că ea deținea cele mai bune ecocardiografe dintre toți participanții la licitație, de ce voia să se amestece și în partea economică?

- încercați să înțelegeți și dumneavoastră, a replicat Galia, știind că, de fapt, ceilalți doi înțeleseseră cât se poate de bine. La două sute șaptezeci și cinci de mii nu rămâne nimic, nu avem nici o marjă...

Adio plimbare cu gondola în sus și în jos pe canale, cu acordeonistul care, făcând echilibristică printre valurile stârnite de vaporase, le cântă *O sole mio* și *Volare*, și *Azzuro*, și toate melodiile răscolitoare ale italienilor: înapoi acasă fără să fi văzut, să fi ascultat, să fi gustat nimic, numai și numai ca să le facă pe plac administrațiilor spitalelor, în vreme ce toți ceilalți trăiesc pe spinarea acestora... Adică toți, mai puțin ei? Sunt lucruri știute și răsștiute, dar pe care e nepotrivit să le rostești cu voce tare.

Italianul o privea. Mai bine zis, ambii italieni o priveau. Era îmbrăcată cu gust, sexy, cu sânii și picioarele la vedere, dar fără să fie vulgară: exact ca una de-a lor, o milaneză din centrul istoric.

- Dacă vrei cu adevărat să cumperi o Super Aquarama, n-ai decât să faci turul tuturor lacurilor din Lombardia: în această perioadă, eu sunt singurul care are una de vânzare. Dacă nu l-aș fi găsit pe neamțul ăla care s-a săturat de plătit taxa de găzduire în port... Știi și tu că bărcile se vând la sfârșit de sezon, nu-i așa?

- Cât îl costa?

- Nu știu, nu mi-a spus. Dar nu cred că mult. Sunt deja trei ani de când nu a mai reușit să vină înapoi în vacanță...

„Da, încearcă să-i bage pe gât o barcă cu motor", s-a hotărât Galia. Puștiul îmbătrânit vrea să-i vândă ceva puștiului cu zâmbet de agent de vânzări. Numai că risipesc amândoi o grămadă de timp: unul nu cumpără, iar celălalt nu știe să vândă, spune prea multe chestii inutile. Dacă tu ești singurul care are marfa, n-ai de ce să stai prea mult la discuții, să explici cum de e posibil una ca asta: cuvinte puține, în schimb, demonstrează competență, ilustrează produsul...

- Nu s-au fabricat decât șapte sute șaiszeci și nouă de Super Aquarama. Din '62 până în '96... apoi *basta*, s-a terminat. Dacă te gândești că s-au vândut în toată lumea, îți poți imagina câte sunt disponibile acum și aici. Nici una! Pur și simplu nu sunt!

„Tu, în schimb, ai una. Bravo! Așa se face!" a aprobat Galia cu satisfacție.

- Mai reflectați câteva minute, eu mă întorc imediat, le-a spus ea celorlalți trei. Dar rețineți, a adăugat în timp ce se ridica, sub două sute nouăzeci și cinci de mii nu cobor. Iar dacă vom cădea de acord, vă promit că mâine dăm o raită să ne distrăm.

Cu umerii drepti și sâni în afară, a trecut pe lângă cei doi italieni străduindu-se să nu calce strâmb pe tocuri - primii pași când îți iei elan să te ridici sunt întotdeauna șovăielnici. Ajunsă la bar, i-a întins barmanului paharul încă plin cu coniac.

- Golește-1, te rog, i-a șoptit. Dar cu băgare de seamă, să nu fii văzut.

Barmanul i-a zâmbit. În ultima lună, era a treia oară când femeia aceea venea la Diana. Ultima dată îi explicase că renunțase să-și mai cazeze clienții la Gallia întrucât își dăduse seama că vecinătatea gării, cu piața aceea plină de români și de ucraineni beți, îi dezgusta. Ii inviți într-o excursie în Italia ca să le arăți câteva monumente, piețe celebre și oameni surâzători, și, când colo, la ieșirea din hotelul de cinci stele se văd nevoiți să facă slalom printre slavi alcoolici și împuțiți, mai rău ca acasă. Apoi, toate răzoarele alea mirosind a pișat, covoarele de sticle sparte, duhoarea de salamuri poloneze, lucruri pe care nici măcar la periferia Moscovei... Acolo, cel puțin, pe cei de teapa ăstora îi arestează sau îi deportează în gropile de gunoi din afara orașului: îi strâng de pe stradă și astfel te scutesc măcar de gânduri negre.

De aceea se hotărâse să-și aducă rușii la Diana; bețivani și ei, se înțelege: dar măcar aveau un salariu și o slujbă bune. Clasicii experți, nerăbdători să se îmbogățească, mereu în căutarea unei oportunități de profit pe banii altora, veșnic frustrați să vadă trecându-le pe sub nas plicuri cu bani destinate întotdeauna altcuiva - directorilor sau administratorilor.

Oameni cenușii și înrăiți, cu mânecile sacoului prea lungi, cravată în culori țipătoare și pantofi de duzină, din piele împletită.

- Țștia cãte nopți stau? a întreat-o barmanul în timp ce vãrsa coniacul în chiuvetã.

- Una aici, la Milano, apoi îi duc o zi la Venetia și încă una la Florența și Siena. In sfârșit, turul obișnuit.

- E totul în regulã?

- Se pare cã da; am impresia cã de data asta chiar vom reuși, a spus Galia, întreatându-se apoi de ce folosise pluralul.

- Și vã veți întoarce la Diana cu alți clienți? a întreat barmanul, plin de solitudine, așezând pe bar paharul în care mai rămãsesse, de formã, un deget de coniac.

- Desigur. Pe urmãtorii îi aduc în septembrie, dacã totul merge bine. Vor veni de la Ialta, a rãspuns ea.

Și imediat, înainte ca tãnãrului sã-i vinã în minte cine știe ce altã întreatare, s-a întors spre cei doi italieni. Pãlãvrãgeau. Apoi se uitã la rușii sãi. Aveau privirile pierdute în paharele goale. Oare reflectau? Da' de unde: cunoștea bine liniștea aceea, acele mișcãri ale corpului și privirile acelea încetșoșate - un soi de brumã alcoolicã ce estompeazã contururile tuturor lucrurilor din jurul tău. Înãuntru

rămân numai dorințele, la care nu mai râvnești, dar despre care știi că sunt oricum acolo. Și mai știi că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să te concentrezi serios să le îndeplinești: să câștigi bani, să fuți, să furi, să falsifici facturi, să cumperi marfa cea mai frumoasă și mai scumpă, să dormi în cele mai bune hoteluri. Știi că după asta jinduiești, dar în starea aceea totul nu e decât o amintire, o poftă diluată, cețoasă. Te cufunzi într-un soi de beatitudine neîmplinită, înspăimântat să știi că e doar una provizorie.

- E frumoasă Ialta, a zis Galia, întorcându-se din nou spre barman. E cu adevărat un oraș frumos. Și trebuie să vând un tomograf spitalului de acolo.

Întotdeauna reușea cu greu să-și aleagă cuvintele, să hotărască ce era bine să spună și ce era superfluu. Tânărul acela îi putea fi de folos mai târziu, când îi va lăsa pe ruși singuri în hotel; veșnica problemă: să le dea să bea fără să-i lase să se îmbete ca porcii,

- Acum du-le câteva beri, în felul ăsta îi punem pe picioare și îi târâm în restaurant. Pe urmă, vi-i las aici și eu mă duc acasă.

- Bere? Păi, înseamnă că vreți să-i terminați de tot!

- Da' de unde! Berea e singurul mod în care reușești să-i trezești cu binișorul. În Rusia se procedează mereu așa: se servește bere atunci când

bețivii gândesc. E asemenea unui calmant. Altfel, la un moment dat, în unii se trezește o furie înspăimântătoare pentru cine știe ce tâmpenie amplificată, devin agresivi, fac gălăgie, sunt puși pe harță.

Acum, problema era să facă să coincidă momentul întoarcerii acasă cu finalul tratativelor pe care le ducea puștiul îmbătrânit. Voia să schimbe câteva vorbe cu el. Era unul dintre acele imbolduri - ba chiar o poftă, de-a dreptul - asupra căruia se ambiționase: știa că avea să petreacă o seară îngrozitoare dacă l-ar fi lăsat să plece fără să afle cine era.

- Ii cunoști pe cei doi țiți care stau în fața rușilor mei? l-a întrebat pe barman.

- Nu i-am mai văzut niciodată, a răspuns el, scuturând din cap.

A deschis telefonul și l-a folosit în loc de oglindă, încadrându-se cu camera foto. Rezoluția și luminozitatea nu erau cine știe ce, dar, cu toate astea, rujul i s-a părut cam șters. Și-a frecat o vreme buzele între ele, încercând să readucă în centrul lor culoarea care sfârșește întotdeauna prin a se aduna spre colțuri. Apoi și-a controlat conturul ochilor. Uneori, când își atingea din neatenție ochii, i se întâmpla să se mânjească de negru, semănând cu o alcoolică ce abia s-a ridicat din pat. Imaginea display-ului nu avea

asemenea detalii, dar, pentru orice eventualitate, Galia a preferat să-și umezească cu salivă arătătorul, trecându-l de două ori pe sub ochi. Apoi a închis telefonul, i-a zâmbit complice barmanului și s-a întors la masa celor trei. Acum trebuia să calculeze totul în funcție de împrejurări, nu trebuia să termine nici prea devreme, nici prea târziu, ca să nu pară o prostituată, dar, totodată, să-i dea de înțeles italianului că n-ar fi rău să se oprească pentru câteva momente cu ea.

Trecând pe lângă el, foarte aproape, s-a întors și i-a zâmbit.

De fapt, nu se știe niciodată exact cum trebuie să zâmbești. Voia să-și confecționeze un anumit tip de surâs, ceva care să exprime un soi de complicitate între doi agenți de vânzări, de solidaritate în dispreț - ea față de ruși, el pentru individul cu expresia enervant de mulțumită. Dar oare e posibil să dai cu adevărat amprenta dorită unui zâmbet, unei priviri, unui gest? Cu toate că era unul dintre cei mai buni agenți de vânzări de pe piață, putând conta pe precizia și pragmatismul oferite de propriul caracter și de pregătirea sa de inginer chimist, Galia nu reușise încă să găsească o regulă prin care frazele, zâmbetele și aluziile sale să nu fie greșit înțelese sau să nu producă efecte negative. Oamenii interpretează semnalele

celor din fața lor în funcție de propriile stări sufletești de moment și de cele similare deja trăite: variabile imposibil de intuit.

- *Gospodin* Sokolov, i s-a adresat, pe un ton solemn, celui mai vicelan din grup, după ce s-a așezat din nou. Vreți să semnăm odată contractul acesta ca să puneți începe să vă distrați și să vă bucurați de frumusețile Italiei pentru cele două zile câte v-au mai rămas?

Pe italieni nu se încumeta să-i privească. Cu zâmbetul de mai devreme își dăduse în petic: acum trebuia să aștepte. Și-a ciulit urechile. I s-a părut că vorbeau despre terenuri de golf. Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că puștiul îmbătrânit apelase la o tactică total greșită. Nu se vorbește niciodată despre altceva în timpul negocierilor! Uneori, o poți face înainte, ca să pari simpatic și demn de încredere - om de viață; și e neapărat nevoie s-o faci după, ca să întărești legătura cu clientul și să-l faci să stea în banca lui. Dar în timpul negocierilor, în nici un caz: niciodată!

Cel care i-a răspuns a fost Ivan Dolmatov:

- Spitalul va mai avea nevoie și de o sută douăzeci de paturi noi pentru secția cu plată. Marfă frumoasă, italienească, cu cele mai noi automatizări, telecomandă și infraroșii, marfă care să te facă să te

„Mi-a ieșit, și-a spus Galia. Nu numai că îmi cumpără ecocardiografele, dar, cu scuza că au nevoie și de paturi, au de gând să mai dea o raită prin Italia. Își închipuie că mă ispitesc cu noua lor cerere ca să le mai fac vreo reducere, dar, în realitate, ei sunt cei care se lăcomesc: le place să vină în Occident, să fie primiți cu temenele și serviți.”

- Când vă trebuie? a întrebat. Pentru că v-aș putea prezenta două-trei oferte până la sfârșitul lunii iulie.

- Eh, e timp destul... a răspuns Sokolov. Dacă totuși ne-am întoarce în Rusia cu o propunere de prețuri...

Galiei i-a venit o idee care i s-a părut o dovadă de șiretenie rafinată: avea scuza perfectă ca să-și scoată mobilul și, cu un simplu apel, să-l facă pe italian să priceapă ce fel de femeie era.

La ora aceea - era aproape șapte seara - cu siguranță că nu putea găsi pe nimeni dispus să-i dea informații despre paturile automatizate pentru clinici, așa că s-a prefăcut că-și sună una dintre secretarele sale italiene. Una imaginară, având în vedere că avea angajați numai la biroul său de la Moscova.

- Marina, ascultă-mă cu atenție, sunt aici cu câțiva experți de la spitalul din Ekaterinburg. În afară de ecocardiografe... și a repetat toată poliloghia, cu voce tare, în cea mai bună italiană cu putință.

A fi prea gras, a bea și a fuma fără măsură, a vorbi pocit limba țării în care locuiești - toate acestea erau pentru Galia semne fără echivoc ale lipsei de caracter, de precizie și de atitudine.

- Mâine dimineață, imediat ce ajungi la birou, cere câteva oferte de preț. Insistă să ți le trimită neapărat tot mâine, a adăugat pe un ton atât de categoric, încât i s-a părut ei însăși prea teatral, fapt care ar fi putut lăsa de înțeles că e fals. A adăugat două-trei nume de firme cunoscute, ca să demonstreze că știa încotro să se îndrepte ca să facă rost de paturi: Sună la Habitat Italiana, la Vernipol... și la polonezii de la Famed.

Da, italienii încetaseră pălăvrăgeala lor fără rost și o ascultau. Și o priveau, iar ea se uita la ei în timp ce vorbea cu nimeni la mobil, cu soneria anulată, ca să nu riște vreo situație de tot râsul. Asta ar mai fi lipsit: să-i sune telefonul în timpul falsei conversații cu secretara inexistentă.

- Ok! Problema e ca și rezolvată, le-a spus celor trei ruși pe un ton sigur, eficient, închizând telefonul.

Acum însă, voia să le vadă semnăturile pe contract și să scape de ei:

- Să fie clar: în privința paturilor negociem separat. Așa că acum, dacă vreți să aveți ecocardiografele până la sfârșitul lunii, trebuie să

Sosise momentul s-o scurteze: până și pe cei din fața sa ajunsese să-i plictisească acea pantomimă de negocieri.

Pe măsuță, lângă copiile contractului ce urmau să fie semnate și autentificate, a apărut o șampilă veche și grea, o relicvă sovietică adaptată din mers protocolului postperestroika al spitalului. „Doamne, câte lucruri se mai pot vinde în Rusia! s-a gândit Galia. Până și ștampele!”

Imediat însă, în timp ce le arăta pe care pagini trebuiau să semneze, s-a rugat ca nici unuia dintre cei trei să-i nu-i treacă prin cap să înceapă obișnuitul ritual al toasturilor de sărbătorire a evenimentului.

- Peste puțin timp se termină programul fetei pe care am angajat-o babysitter, așa că trebuie să mă întorc acasă, la fiul meu, a mințit ea.

Avea un întreg repertoriu de scuze care nu dădeau greș niciodată. Când vrei să grăbești lucrurile, un copil care te așteaptă e ideal: emoționează și totodată convinge, mult mai mult decât un soț, care poate declanșa reacții neplăcute de rivalitate masculină.

Cu o atitudine devenită brusc impulsivă, a strâns în grabă hârtiile semnate și șampilate, le-a pus într-o mapă și, arătând spre sticlele de bere aproape golite, le-a sugerat celor trei ruși să continue distracția în restaurant. S-a scuzat din nou că nu-i putea

însoți, „dar micuțul meu Vladimir mă așteaptă”. De altfel, prezența ei n-ar mai fi interesat pe nimeni - o mare plictiseală și atât. De altfel, pe cei trei nu-i mai interesa acum decât un singur lucru: să ajungă la întâlnirea de a doua zi dimineață, la ora opt, și să urce în mașina care urma să-i ducă la Veneția.

Restaurantul era aproape pustiu, nu se vedea decât un cuplu de americani în vârstă care așteptau meniul. Era puțin trecut de ora șapte seara, iar bucătăria abia deschidea.

S-au așezat, umăr lângă umăr, pe marginea patului, el ținându-i strâns mâinile, amândoi schițând stânjenii doar câte o jumătate de zâmbet. Ea, numai și numai ca să facă totuși ceva, și-a desfăcut picioarele; atunci a observat că pe mocheta albastră se distingea o urmă rotundă, un cerc stins și uzat chiar în locul unde tălpile lor stătuseră până atunci. Apoi, urma se întindea, sfârșindu-se în locul unde și le ținea ea acum. Un alt cerc decolorat, aproape bleu, cu o idee mai amplu decât primul, coincidea cu locul unde se aflau picioarele lui.

Era ca și cum toți amanții, în acel motel pentru amanți, se supuseseră aceluiași ritual, care începea cu așezatul pe marginea patului: femeia cu fața spre ușa de la intrare, asigurându-și, parcă,

o cale de scăpare - cel puțin până în momentul când și-ar fi desfăcut coapsele, în semn de capitulare; iar bărbatul - amprenta mai amplă - orientat spre peretele-oglină și spre baie, unde, la vedere pe policioara de deasupra chiuvetei, lângă o cască de duș și două periute de dinți, se afla un pachet de prezervative.

Un bărbat. Un bărbat așezat, cu picioarele îndoite la nouăzeci de grade, cu tălpile bine înfipte în cercul său decolorat de mochetă. Pregătit - după ce îi îngăduise femeii câteva clipe de zăbavă, ca să se obișnuiască cu situația și cu încăperea aceea ciudată - să o răstoarne pe pat cu o împingere ușoară, însoțită de o răsucire de la șold. Pentru a se arunca apoi peste ea, făcându-și loc cu palmele printre hainele ei și sperând că, sub presiunea trupului său de mascul, ea va înceta să se simtă stingheră și că va reuși, în sfârșit, să-și intre în rol.

La toate acestea se gândea Galia în vreme ce-și întindea picioarele până la limitele petei decolorate de pe mochetă, în timp ce amândoi tatonau încă terenul - acele sărutări precaute și adulmecări reciproce, cu limbile încă zăvorâte în propriile guri - trăind scena într-un mod straniu, dedublat, în interior, dar și în afara propriei ființe, de parcă totul i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Da, între ei nu era nebunia focoasă a celor care se culcă cu cineva total necunoscut, cineva cu care nu ai schimbat nici măcar două vorbe și căruia i-ai acceptat pur și simplu provocarea din clipele când te fixa cu o dorință fără echivoc în priviri, răspunzând lăcomiei din ochii săi cu o voracitate pe măsură. Dar nu era nici obișnuința jucăușă și lipsită de griji sau intimitatea care pulsează deja în două persoane ce s-au împreunat cel puțin o dată.

Nu: acolo era un Stefano - cu aerul său gentil de puști îmbătrânit - și era o Galia - curioasă în privința lui și puțin, numai puțin, ciupită de băutură. Acolo se aflau două persoane care se văzuseră și se abordaseră în mijlocul altor oameni, de care apoi au scăpat cât au putut de repede; doi care au rămas să sporovăiască, schimbând informații despre ei - doar pe cele riguros optimiste și întru totul pozitive. Acolo se afla un Stefano Manelli „din Sirmione, lângă lacul Garda”, care, pe durata aceluși convulsiv troc de jumătăți de adevăr („Nu, nu sunt reprezentant de vânzări. Samsar, eventual. Dar nu de animale, nțț!“), îi privise insistent buzele moi și pline, având numai câteva rapide scăpări spre despicătura dintre sâni, la care se holbase cu lăcomie înainte să o cunoască.

Acolo, în acea cameră, așezată pe acel pat, se afla Galia Orlova, care, chiar dacă locuia la numai doi

pași de Diana, hotărâse că nu era oportun să-l invite în apartamentul său atunci când plecaseră împreună de la hotel. Rușii începuseră să facă zarvă în restaurant și se temea că unul dintre ei - târându-se, eventual, spre toaletă - o va descoperi pierzând încă vremea în bar, în loc să fie acasă, la inexistentul său fiu. Sau că vreun *concierge* oarecare, crezând-o responsabilă pentru comportamentul rușilor doar pentru simplul motiv că le plătea consumația, ar fi putut-o chema, întrerupând astfel discuția înflăcărată, plină de lucruri nespuse și încă imposibil de spus, cu acel Stefano pe care voia să-l descopere pe de-a-ntregul.

Și tot acolo, pe pat - cu mâinile aspre care înaintau poticnindu-se pe sub rochia ușoară și peste pielea extraordinar de fină a Galiei, mâinile dure, bătătorite, ale celui care crescuse jucând tenis și golf sau navigând în sus și-n jos cu bărcile cu velă - era același Stefano care, cu dezinvoltură, orgoliu masculin și certitudinea unui nou succes, acceptase invitația Galiei de a petrece seara împreună; ba chiar îi propusese să ia cina într-un restaurant rustic, departe de Milano („Stai liniștită: aer condiționat și nici urmă de țânțari”, menționase, imaginându-și probabil că pielea ei de rusoaică, lăptoasă ca a calamarilor,

ar fi la fel de apetisantă și pentru insecte). Același Stefano care, propunându-i restaurantul cu pricina, se gândea de fapt la un motel de pe șosea, în zona hidroscalei orașului: era un motel pe care îl știa bine, fusese de mai multe ori acolo în ultimul an, întotdeauna cu aceeași femeie - o nemțoaică pe care n-o mai văzuse de vreo două săptămâni, pentru că era plecată în vacanță cu soțul ei italian.

În sfârșit, în patul acela, în rol de viitori amanți, se aflau două persoane care își vorbiseră, își povestiseră câte ceva din trecut și, oricum, măcar își cunoșteau numele unul altuia (în realitate, Galia era foarte mulțumită că recepționerul motelului nu ceruse și cartea ei de identitate, caz în care Stefano ar fi putut citi numele ei adevărat, Galina: un nume care sună bine în rusește, dar care în Italia era ridicol - motiv pentru care folosea întotdeauna diminutivul).

- Nu-ți fac rău, nu-i așa? a susurat Stefano, făcând aluzie la mâinile sale care parcă se împiedicau pe pielea ei atât de delicată, în vreme ce ea se gândea la răul plăcut pe care el urma să i-l facă mai târziu, prinzând-o cu toată forța pe care ea și-ar fi dorit să se fi abătut deja asupra sa.

- Nu, nu, a murmurat Galia.

Nu-și dorea decât să se abandoneze senzațiilor pe care trupul său începea să le perceapă; ardea însă

de nerăbdare ca acestea să-i invadeze și mintea. A început să-i descheie pantalonii chiar în clipa în care Stefano, așa cum era de prevăzut, o împingea ușor să se întindă, apăsând-o dulce cu greutatea propriului trup. Alunecând pe spate, printre brațele lui încă ascunse în mânecile cămășii a observat că de clanța ușii era agățat un fanion pe care era desenat un câine negru, tăiat de o dungă roșie și de următorul text: „Noi nu putem intra aici.“ „Cine-i nebun să vină cu câinele într-un asemenea loc?“ a mai avut ea timp să se întrebe.

Și Stefano, în derularea instinctivă a propriilor gesturi, conducând cu siguranță discuția, convingând-o cu o neașteptată ușurință să accepte motelul pentru cuplurile de amorezi în locul restaurantului rustic; iar mai târziu, când, dezbrăcând-o, avea grijă să nu-i distrugă piesele de îmbrăcăminte, evident foarte scumpe, atingând-o acolo unde trebuia atinsă, dar cu o discreție aproape hoțească, pentru a-i accentua dorința și a-i alunga astfel orice urmă de stânjenală, și Stefano, deci, părea să vrea ca ea să fi fost într-atât de abilă, încât să știe cum să-l atragă în mrejele ei, să nu fi fost doar o femeie expertă și dezinhibată, ci să reușească să-i ofere acel gen de plăcere pe care o cauți veșnic și care nu se limitează la zona subinghinală, dar îți invadează tot corpul și-ți cucerește mintea.

RESTAURANTUL BISQVIT, MOSCOVA. REVEDEREA

„Pasiunea deschide în viața noastră spații care înainte nu existau, iar când ea va înceta, acestea vor redeveni inexistente, închizându-se asemenea apei în siajul unei bărci cu motor.”

STEFANO

Stefano a sosit la restaurant după o lungă plimbare pe jos pe trotuarele înghețate, cu zăpadă murdară adunată în mormane de-a lungul bordurilor. „Douăzeci de grade sub zero”, susținea șoferul: cu toate acestea, el a preferat să-i dea drumul să plece și să ajungă la Bisqvit pe jos - chiar cu riscul de a se rătăci pe străzile ce păreau a fi toate la fel. Acolo, la Moscova, nici una dintre persoanele cu care

Galia îi făcuse cunoștință nu ar fi mers pe jos nici măcar o sută de metri. E un oraș plin de bulevarde, dar cu puține magazine, majoritatea concentrate în zona Pieței Roșii, la Arbat. Ce naiba să cauți pe străzi, ca bețivii sau asemenea unei babușka demne de milă, care, atentă să nu alunece pe gheață, pășind mărunț, târșâit, caută cea mai apropiată stație de metrou, de unde se îndreaptă spre una dintre periferiile nesfârșite și uniforme, în care până și cei care locuiesc acolo reușesc cu mare greutate să se orienteze?

Ciudățenia aceasta - dorința de a merge prin ger, în loc să profite de BMW-ul cu șofer pe care Galia i-l trimisese ceva mai devreme la aeroport - ar fi putut fi și un mod prin care voia să alunge tensiunea unei călătorii căreia nu reușea încă să-i găsească o explicație. În realitate însă, Stefano nu era deloc nervos: pur și simplu avea chef să pășească prin zloata murdară, lăsându-se pradă veșnicei ful-guieli tipice iernilor moscovite, care îi îngheța părul și gâtul; pur și simplu avea chef să simtă tipicul amestec de mirosuri ale orașului, acea mixtură fetidă de gaze de eșapament, supă de varză și ham-burgeri McDonald's, boarea de aburi de alcool și adierile cu miros de usturoi din bucătăriile restaurantelor scumpe din centrul Moscovei.

Nu, nu era îngrijorat, nu se petrecea nimic neobișnuit cu el. Era doar curios, asta era tot. Era un bărbat care se întorcea în Rusia după patru luni de la ultima vizită, dar acum revenea într-un rol nou, nedefinit: nu era nici logodnicul italian al unei rusoaice, nici cel mai drag prieten al ei, nici amantul arzând de nerăbdare să i-o tragă (deși, atunci când voia să se excite, folosea adesea amintirea uriașilor ei sâni lăptoși și materni, numai buni să te afunzi în ei). Un bărbat care vine și pleacă fără să nutrească cine știe ce mari așteptări, interesat doar să vadă ce se va întâmpla mai departe.

Chiar dacă se simțea încă atras de ea, Stefano nu își dorea cu orice preț s-o revadă. Câteva telefoane din partea Galiei și mai multe schimburi de sms-uri fuseseră suficiente, în acele luni, ca să-i garanteze un simț de posesie împlinit, mulțumirea comodă de a ști că strictul necesar se află acolo, la îndemână, chiar dacă nu ai neapărat chef sau nevoie de el. La fel ca o crosă de golf pe care n-o mai folosești de mult, dar la care n-ai renunța pentru nimic în lume, acea bară metalică măsura 2 de care ești foarte mândru și pe care, din când în când, o scoți dintr-un sac vechi și plin de praf, ca să mimezi în fața prietenilor, în sufragerie, mișcarea ta perfectă de *swing*.

Drept pentru care, cuprins de febra unor noi și noi întâlniri cu persoane de gen feminin - femeii pe care adesea le compara cu Galia, aproape niciodată în dezavantajul ei - Stefano încetase să mai simtă nevoia neostoită de a o revedea, cu excepția vreunei străfulgerări de dorință carnală, pe care o alunga imediat sau și-o satisfăcea într-un mod oarecare.

Dar invitația aceea neașteptată, exprimată pe un ton glumeț, fals peremptoriu și birocratic, îl convinsese fără să fie nevoie să mai stea pe gânduri nici măcar o secundă. „Te aștept la Moscova, la Bisqvit, la ora 9, pe 6 ianuarie, pentru prima noastră cină de Crăciun ortodox. Fără alte discuții. Mă ocup eu de tot. Ca de obicei...“, îi scrisese într-un sms Galia, cu zece zile în urmă.

El se afla în vacanță la Chamonix, un Chamonix plin de ruși bogați și bătărași, toți bărbații având un aspect invariabil de mafioți. Și îi citise mesajul în timp ce, stând la coadă la telesaun, se gândea chiar la ea, la comentariile pline de dezgust pe care le făcea atunci când se întâlnea cu propriii săi conaționali: femeile, „toate, niște mașini de calcul“; bărbații, „fie răufăcători, fie bețivi, fie amândouă“; moscoviții în general: „Simți cum put? Nu se spală. Mi se face rău.“ Lui nu i se părea să fi fost chiar atât de împuțiti și adesea încerca să le ia apărarea sărmanilor pe care îi

stând la rând la casă, cu un coș sărăcăcios de cumpărături - salamuri în formă de U și castraveți: „Poate că sunt pur și simplu săraci, nu au apă caldă”; iar ea, imediat: „In Rusia, încălzirea și apa caldă sunt gratuite - e singurul lucru bun pe care ni l-a lăsat comunismul. Așa că, dacă nu se spală, e pentru că le e lene și n-au nici un pic de respect pentru aproapele lor.“

Zilele acelea, la Chamonix, se gândise des la Galia; de câteva ori fusese chiar pe punctul de a o suna, dar reușise de fiecare dată să-și înfrâneze impulsul. Cu toate că ar fi avut cu ce să umple o conversație cu ea, nu știa cum s-o înceapă și, mai ales, cum s-o încheie. „Ce să-i spun? «Te-am sunat pentru că aici e plin de ruși și atunci m-am gândit la tine?»“ Ca mod de abordare, nu era cine știe ce. In cazul ăsta, ar fi trebuit să-i telefoneze și atunci când zărea pe stradă vreo blondă înaltă, cu mers hotărât, sau când deschidea vreo revistă și vedea niște sâni care semănau cu ai ei... Iar dacă ar fi sunat-o pur și simplu, fără să-i explice în nici un fel de ce îi venise chef dintr-odată să dea un semn de viață, convorbirea s-ar fi încheiat invariabil cu stânjenitorul: „Bine, atunci, ne mai vedem...”, „Da? Când?“, „Ei, acum nu pot, mai vorbim, te sun eu...”

Totuși, ca un făcut, la Chamonix, oriîncotro și-ar fi

la ea sau care ținea cu orice preț să-i amintească de ea. „Europa trăiește o nouă *belle époque*”, îi spusese, cu o emfază voit comică, Marco Lafarge, fostul său coleg de la College du Lemman și proprietarul hotelului unde se cazase. „S-au întors rușii, cu grandoarea lor asiatică: băute colosale, cumpărături nebunești și pierderi fabuloase la cazinou!”

De dragul de a-l revedea pe Marco, Stefano preferase Chamonix în loc de Madonna di Campiglio, acolo unde cunoștea pe toată lumea și își petrecea întotdeauna vacanța de Crăciun. Și unde fusese și cu un an în urmă, făcând-o să turbeze pe Galia, care își dorea mai mult decât orice să facă împreună un sejur la Bali. Atunci, lucrurile se sfârșiseră astfel: ea îl lăsase baltă, plecând singură în Orient și dezvăluindu-și astfel dintr-odată toate aspectele negative ale propriului caracter: tendința de a crede că i se cuvine totul și de a-i arunca în față faptul că ea câștiga, nu se știe cum, bani cu nemiluita, freneziile dictatoriale și, mai cu seamă, incredibila ei instabilitate tipică unui apatrid - ființa aceea care e acasă peste tot și niciunde - obsesia ei pentru schimbare și vizitarea unor locuri mereu noi. Erau, toate, trăsături care, câteva luni mai târziu, aveau să-i aducă în situația de a se trimite definitiv la dracu', după mai mult de un an de suișuri și coborâșuri, de

furii amoroase și sexuale, dar și la fel de furioase indispoziții și iritări față de profundele, abisalele diferențe de mentalitate și educație care îi separau, din nefericire imposibil de egalizat.

A luat-o la dreapta, pe alea Gazetni, recunoscând-o imediat, de parcă trecuse pe acolo doar cu o zi în urmă. Încruntat, arunca priviri distrase în stânga și în dreapta, care alunecau peste casele proaspăt renovate și cele împachetate în schele, gata să fie și ele reconstruite din temelii. Încerca să înțeleagă ce anume îl făcuse să revină la Moscova pentru o banală cină în compania Galiei, ca și cum - nici el, nici ea neîndcredincioși - cina de Crăciun ortodox ar fi fost cine știe ce eveniment. În consecință, îi mijeau din nou în minte motivele care subminaseră ceea ce la un moment dat păruse o poveste importantă, o iubire hotărâtoare, un noroc nesperat.

Cu mintea învolburată de gândurile acelea, care erau oricum, numai vesele nu, Stefano a cotit la stânga, pe Tverskaia, țipătorul bulevard al cazinourilor. Nu mai puțin de trei, pe o rază de cinci sute de metri: edificii caraghioase, strălucitoare sub cuvintele curgând în *scroll*-uri, și reclame care pâlpâiau intermitent, cu femeiuști care făceau striptease în acea intermitență luminoasă - totul într-o atmosferă

vulgară, nici mai mult, nici mai puțin mitocănească decât cea din Las Vegas. O stradă dintre acelea unde un mascul se poate destrăbăla după bunul său plac: să câștige o mie, pentru ca apoi să piardă două, trecând de la ruletă la masa de *blackjack*, de la *slot-machine* la cursele de cai, ore și ore la rînd; sau să rîgâie aburii de bere strecurând dolari în bikinii vreunei dansatoare dintr-un *gentlemen's club*, pentru ca apoi să i-o tragă în intimitatea unui separeu, în mare grabă și fără cine știe ce mare plăcere, numai și numai de dragul satisfacției de a simți că propriul cocoșel mai funcționează încă; și alegându-se cu o stare efemeră de extaz, nu mult diferită de o banală masturbare, dar având în plus excitația garantată a faptului că trebuie să și plătească pentru asta - excitație cu atât mai intensă, cu cât prețul obiectului scos la vânzare e mai umflat.

„Douăzeci de grade sub zero! Boris a exagerat”, și-a zis Stefano, apoi s-a uitat de jur împrejur, foarte mirat că-și amintea strada atât de bine. Nu mersese niciodată pe jos pe acolo: numai cu mașina, de cele mai multe ori cu Boris la volan. Rarele dăți când condusesese el - având-o în dreapta pe Galia, ca întotdeauna nedezlipită de mobil, într-una dintre extenuantele sale negocieri - greșise cu consecvență drumul. Numai și numai din cauza indicațiilor pe

care ea - parcă intenționat - i le șuiera atunci când era deja prea târziu. Imposibil s-o convingă să închidă nenorocitele acelea de telefoane mobile, măcar atât timp cât încerca să se descurce în traficul infernal din Moscova, un flux continuu de mașini implicate în mod constant în tot felul de tamponări, provocate de zăpadă sau de obsesia de a câștiga câțiva centimetri față de ceilalți; cu centrul orașului monopolizat de Mercedes-uri și BMW-uri de ultimă generație - modele care încă nu ajunseseră pe piață în Italia - în vreme ce restul megalopolisului era invadat de relicve ale industriei automobilistice sovietice, de obicei micuțe Lada sau orice alte posibile variante vechi ale străvechiului Fiat 124.

În loc să-i stârnească pofta de mâncare și să-l împace cu Moscova, plimbarea aceea pe înserat îl umplea, așadar, de indispoziție și de amintiri neplăcute.

- Sunt de-a dreptul un nătărău! i-a șuierat unui trecător care părea că-i vine în întâmpinare, dar care, în realitate, se bălăngănea rotindu-se în loc.

Era prima persoană pe care Stefano o întâlnea de când coborâse din apartamentul Galiei, unde își lăsase bagajele. Nu ar fi putut nici măcar să-i ceară indicații, în cazul în care s-ar fi rătăcit, având în vedere că, la Moscova, cine merge pe jos nu știe o boabă nici

de engleză, nici de franceză; și, oricum, tipul era cu siguranță beat-turtă și l-ar fi trimis cine știe unde.

Și-a scos o mănușă și pipăi șuvițele de păr ce-ieseau de sub bereta de lână englezească, pe care o folosea și la schi. Erau înghețate, iar între eșarfa de la gât și gulerul gecii se adunaseră cristale de zăpadă înghețată. Pantofii erau stropiți de noroi, la fel ca și partea inferioară a pantalonilor: gheretele lustragiilor armeni erau însă închise, fapt pentru care nu a putut să-și aranjeze cât de cât ținuta înainte de a intra la Bisqvit. Acolo unde, după clasicul tipic al rușilor, văzându-l sosind pe jos, cu pantofii terfeliți, părul negru și pielea măslinie, portarul împopoțonat și cu mutră amenințătoare al unuia dintre cele mai exclusiviste localuri din oraș ar fi putut foarte bine să-l ia drept un kamikaze cecen sau vreun alt asiatic vrednic de milă și să-l țină la distanță. Cu toate acestea, poate în virtutea îmbrăcămintei sale de italian, matahala cu auricular și cu petlițe i-a deschis ușa fără nici cea mai mică intenție de a-l opri din drum.

Stefano a străbătut coridorul flancat de buticuri Van Cleef, Cartier, Bulgari și Ferre, a cotit la dreapta și a găsit garderoba. Și-a întins geaca vătuită unei femei între două vârste. Apoi și-a controlat telefonul mobil: erau două apeluri pierdute, unul de la sora sa și celălalt de la un număr necunoscut. Și un

sms de la Galia: „Aterizat. Pupici." Mesajul îl primise la ora șapte și cincizeci și patru, iar acum display-ul afișa ora opt și patruzeci și doi. Sosise mai devreme cu douăzeci de minute față de ora întâlnirii și cu cine știe câte altele înainte de cea la care Galia avea să sosească. Mai bine așa: trebuia oricum să tragă o pișare pe cinste, să-și curețe pantofii cu hârtie igienică și mai ales să reflecteze la ce anume voia și ce nu de la seara aceea.

- Curios, uite că n-ai întârziat! i-a spus Stefano de la înălțimea scaunului de la bar, fără să lase paharul din mână.

Galia, care de-abia apucase să-i dea o sărutare pe obraz, s-a dat un pas înapoi, cu o grimasă: o salutase ca pe o cunoștință oarecare. Iar el, în loc să remedieze situația, și-a găsit imediat o justificare spunându-și că nici ea nu dovedise o sensibilitate ieșită din comun atunci când i-l trimisese în întâmpinare tocmai pe Boris: ar fi demonstrat un minimum de delicatețe dacă ar fi evitat să-l pună de la bun început față în față cu acea mută și sinistră încarnare a celor mai urâte clipe pe care ei doi le petrecuseră împreună, martorul pietrificat al ultimelor lor certuri.

- Ce bronzat ești!... a susurat pe un ton admirativ Galia, mai mult ca să nu tacă.

El, ascuns în spatele unui zâmbet convențional, a evitat să facă vreun comentariu.

Atunci, Galia s-a hazardat încercând să-i mângâie tâmpla. Iar gestul acela a părut, în sfârșit, să-l dezghețe, la fel cum se întâmplase și cu promoroaca din părul său creț, negru.

- îmi creează o senzație ciudată faptul că te văd, i-a zis Stefano, fixându-i pomeții. Parcă ar fi trecut doar o săptămână de data trecută.

Odată abandonată custodia paharului, mâna lui șovăia în aer, ca și cum nu ar fi știut unde să-și găsească un sprijin. Apoi, brusc, coborî și îi cuprinse mijlocul.

- De unde vii? Direct de la Tașkent? A trecut prea puțin timp de când ai aterizat ca să fi reușit să treci pe acasă.

- De la Tașkent, de la Tașkent, a răspuns ea, fericită să-i simtă mâna apăsându-i șoldul.

- Și ai avut curajul să riști trei ore de zbor într-un avion plin cu musulmani îmbrăcată așa? s-a mirat Stefano. Dar imediat, ca și cum s-ar fi căit pentru o asemenea întrebare ce ar fi putut părea polemică, a continuat: Și acolo era la fel de frig?

- La Tașkent? Da, dar numai noaptea. Știi că orașul se află în plin deșert, nu-i așa?

- Da, da, știu. E locul acela unde au loc mereu cutremure.

- Eh, mereu poate că nu, dar, într-adevăr, este o zonă seismică. Ca tot Uzbekistanul, de altfel.

- Cine a venit să te aștepte la aeroport? a schimbat vorba Stefano, deloc interesat de problematica faliilor asiatice și temându-se că Galia se va lansa în cine știe discurs cu tentă geologică, așa obsedată cum era să-i illustreze năpastele și mărețiile fără sfârșit ale țării sale.

- Un funcționar de la birou. Pe Boris ți-l lăsasem ție.

- Mda, dar eu nu m-am folosit de el. Sau nu tot timpul. Simțeam nevoia să fac câțiva pași.

- Tipic pentru un italian, a zis Galia, la fel de amuzată ca și cum s-ar fi aflat în fața unui copil care nu poate să țină furculița.

În loc să se simtă flatat, Stefano a regăsit în tonul ei cântat și afectuos câteva dintre cele mai detestabile defecte ale Galiei. O anumită detașare brutală față de sentimentele și emoțiile celor care lucrau pentru ea și - extrapolând - față de orice altă ființă umană. Motiv pentru care totul, inclusiv dorința de a face o plimbare, era judecat după propriile sale reguli imuabile. Pe urmă, predilecția sa grosolană pentru tot ce poate fi obținut cu bani, reflexul lăcomiei tipic celor ce au suferit de sărăcie, iar acum trăiesc o satisfacție simplistă, ele

mentară, instinctuală de fiecare dată când lucrurile pe care și le doresc pot fi plătite. Pentru Galia, un automobil cu șofer constituia o plăcere net superioară unei plimbări.

- Iar tu ești o rusoaică tipică, a replicat el, cu o grimasă acrită. Oricum, am avut pur și simplu chef să merg pe jos, după atâtea și atâtea ore de zbor și mers cu mașina. Știai că lui Boris i-au trebuit două ore și jumătate ca să ajungă de la aeroport până acasă la tine? Traficul a fost complet blocat. Mai rău decât decât de obicei.

- Da, și noi am avut nevoie de o grămadă de timp, a spus ea, trecând cu vederea tonul ușor ironic al lui Stefano, care părea s-o acuze că nu profitase de lunile lui de absență ca să rezolve problemele de trafic din Moscova.

Nici vorbă să aibă chef de astfel de discuții, după ce gândise și pusese pe picioare întreg proiectul acela atât de complicat, cu cină moscovită și bilete de avion, și, mai ales, cu așteptări și contraașteptări - acestea din urmă din precauție, ca să fie pregătită pentru eventualele deziluzii.

- Nu vrei să bei ceva înainte de a ne așeza la masă?

- Ba da, mulțumesc, a răspuns Galia. Aș prefera însă șampanie.

Stefano, în schimb, bea numai vin roșu: văzându-l că nu-și schimbase obiceiurile - sau cel puțin nu pe acela - a simțit un plăcut sentiment de intimitate regăsită. Se trase mai aproape de genunchiul lui și, prudentă, a dat să-și sprijine o mână pe coapsa lui, pe velurul bej al pantalonilor - probabil aceiași pe care îi purtase și iarna trecută, când erau încă împreună. Dar nu a reușit să-și ducă gestul la bun sfârșit: în mișcare, cureaua genții i-a alunecat, trăgând după ea și umărul rochiei, iar mâna s-a văzut constrânsă să remedieze neprevăzuta scenă de striptease.

- Uite, vezi? a făcut el, arătând cu o mișcare a capului spre umărul ei. Vrei să-mi spui că, îmbrăcată așa dichisit, în avionul acela plin de asiatici mai mult sau mai puțin musulmani, ăia nu te priveau ca și cum ar fi vrut să te violeze? Și totuși ar trebui să știi foarte bine că, pentru oameni de teapa ăloră, o femeie îmbrăcată cu haine atât de strâmte e o provocare!

- Elegante, nu strâmte, a ținut Galia să precizeze, conștientă totuși că o asemenea nuanțare lexicală nu era nici pe departe suficientă să-l facă să renunțe la acea bruscă dorință a lui de a o răni.

Sperând că el nu observă, a încercat instinctiv să-și îndrepte cu o mână încrețiturile de pe pânțe,

ca și cum ar fi căutat să câștige câțiva centimetri în plus pentru rochia sa.

- Așa frumoasă cum ești, orice bărbat ar întoarce capul după tine, chiar și dacă te-ai îmbrăca într-un sac, i-a spus el pe nerăsuflăte.

Iată: în sfârșit revenise în acord cu starea sufletească pe care o încercase mai devreme, în avion, când își imagina cum va decurge întâlnirea lor, fără umbra tuturor obiecțiilor care, în timp ce se plimbase pe jos, cu lapovița împungându-i ochii, îi reveniseră în minte una după alta, făcându-1 să nu-și mai dorească s-o vadă. În timpul zborului, în vreme ce răsfoia distrat ziarele, simțise că prețuiește din plin spiritul întreprinzător al Galiei, fusese încercat de o curiozitate pozitivă, iar în minte îi năvăliseră tot felul de cuvinte frumoase în care ar fi vrut s-o învăluiască. Dorința de a o privi din nou și de a sorbi iar din ochi fascinația exotică a acelei stranii combinații de rase slave și asiatice era atât de puternică, încât nu reușise să citească nici un rând. Abia aștepta s-o adulmece, să se bucure de consistența și mirosul pielii ei. Sau, mai bine zis, de lipsa mirosului: însușire atât de greu de găsit la femei, cel mai adesea parfumate într-un mod dezagreabil sau a căror piele emană

un iz acru.

- Atunci, înseamnă că încă îți mai plac... a zis ea, cu zâmbetul revenindu-i pe chip. Oricum, nici tu nu te-ai schimbat deloc, știi?

Când surâdea, ochii îi mijeau peste măsură, mai-mai să se închidă de tot. „Nu râde în timp ce conduci!” îi repeta Stefano de fiecare dată când se aflau amândoi în mașină. I-o repeta în toate variantele posibile, de la poezioara stupidă și afectuoasă din vremurile de început („Tătăroaica mea frumoasă, / de vrei să vezi pe unde naiba treci / să nu cumva să râzi vreodată, / niciodată, niciodată, în veci...”) la recapitulările făcute înaintea fiecăreia dintre nenumăratele călătorii de afaceri al Galiei („Nu uita că n-ai voie să te uiți după alți bărbați, să bei prea mult, să-mi dai telefon de fiecare dată când ai un minut liber și să râzi când conduci”) și până la tonul iritat din ultimele luni („Ce naiba ai găsit de râs, nu vezi că ești la volan? N-ai decât să intri în primul copac, dar nu atâta vreme cât sunt și eu în mașină”), când intraseră deja în faza resentimentelor, a gesturilor nervoase, a detestării reciproce - situație care genera un grad conflictual atât de ridicat al relației, încât aceasta devenise imposibil de suportat.

Iar acum Stefano era din nou acolo, la Moscova. Sosit anume din Italia pentru o cină. La

fel ca atunci când, la miezul nopții, hotăra cu prietenii de vârsta lui să meargă de la Garda până la Veneția sau la Santa Margherita ca să bea o cafea, iar tuturor li se părea o idee excelentă, așa că, valea, plecau îmbarcați în câte trei-patru mașini - toate, evident, făcute cadou de părinți. Numai că pe vremea aceea avea optsprezece ani, nu treizeci și opt, ca acum. Uite așa: la aproape patruzeci de ani se vedea stăpânit de aceeași nepăsare ca în adolescență față de orice fel de sistem de valori, de aceeași incapacitate de a-și calcula avantajele, de a-și face propriile energii să dea roade. Eticheta de „puști îmbătrânit” - definiția Galiei, în care el se recunoscuse pe dată, complăcându-se chiar cu ea -, respectiv combinația unor frânturi de personalități diferite, pentru mulți fascinantă și care îl ajuta să cucerească cu ușurință orice femeie care îi stârnea curiozitatea, era totodată și cauza nesfârșitelor țepe pe care le lua, ghiuleaua legată de picior de care nu reușea niciodată să scape: incapacitatea de a se maturiza, de a calcula, de a se dedica în mod serios și altor lucruri decât amicițiile, vacanțele și petrecerile, organizarea de cine festive sau activitățile sportive. Oh, dar ce rahat de gânduri negativiste! Pur și simplu, Moscova îi pica rău, așa cum i se întâmplase și în urmă cu un an, cana încercase un

joint - atât de brusc, încât se lăsase și de fumat. Da, din nefericire, chiar așa stăteau lucrurile: Moscova îl umpleau de gânduri negativiste. Începuse prin a-și aminti lista defectelor celor mai enervante ale Galiei, iar acum iată-l scormonind în cloaca dezgustătoare de reflecții asupra propriilor - inegalabile și incorigibile - limite de caracter...

- Da, ești la fel de frumoasă cum mi te aminteam, i-a spus și, încolăcindu-i și mai strâns șoldurile, a resimțit un val de plăcere neașteptată. A privit-o mai atent, apoi i-a îndepărtat de pe obraz o șuviță rebelă din părul blond platinat; și-a trecut degetul mare peste pielea întinsă, apoi a urcat dinspre buze spre nasul rotunjit, spre sprâncenele care, retușate cu creionul negru, căpătaseră consistență și culoare.

- Galia, ești fericită să mă revezi? a întrebat-o, încercând parcă să se mplinească și el de prezumtiva ei bucurie. Apoi i-a mângâiat pânțele, lăsându-și intenționat mâna să întârzie, de parcă ar fi vrut să-l elibereze din strânsoarea rochiei. Stofa, cu toate că era de un roz foarte palid, avea o nuanță mult mai închisă decât pielea ei.

E ea, s-a gândit. E chiar ea: din cap până-n picioare.

L-a cuprins dorința s-o îmbrățișeze, s-o strângă cu forța la pieptul lui. Dar s-a abținut. Nu pentru că se aflau într-un restaurant, nici din prea multă pudoare, și nici măcar din cauza nehotărârii care îl caracteriza: s-a abținut pentru plăcerea de a amâna gestul, de dragul dorinței de a o dori și mai mult.

A FI GALIA

„Oricine a încercat-o vreodată știe că iubirea, ca să fie ținută în viață, pretinde dificile și obositoare perioade de lipsă totală de spontaneitate.”

GALIA

- Cum de ți-a trecut prin minte o asemenea întrebare? s-a mirat Galia. Tu nu ești fericit să mă vezi?

- De ce, am cumva o față de om supărat? i-a răspuns Stefano tot cu o întrebare.

„Nu are deloc intenția să-mi dea satisfacție, s-a gândit ea. E convins că simpla lui venire până aici e mai mult decât suficientă. Tipic pentru el, să creadă că i se cuvine totul.”

O chelneriță, legănându-se pe tocurile mai înalte chiar și decât cele ale Galiei, s-a apropiat de ei ca să-i conducă la masă.

- Nu e prea multă lume în restaurant, mi-l aminteam mult mai frecventat, a observat Stefano.

- E abia ora nouă, or să sosească mai târziu. În seara de Crăciun, toți vor ca miezul nopții să-i prindă la masă.

Pășind, chelnerița își legăna șoldurile atât de tare, încât părul îi flutura în stânga și-n dreapta, spre marea nemulțumire a Galiei. De acord cu faptul că, de obicei, nota de plată o achită bărbatii, motiv pentru care merită gratificați - sau trași pe sfoară, una din două: dar confruntări de acest gen, inegale din start, te fac să nu-ți mai priască aperitivul. Ești femeie și te dai de ceasul morții să fii în formă, te coafezi - încercând întâi *look*-ul cu părul lins, apoi pe cel cu cât mai mulți zuluți - apoi te duci la restaurant și te vezi obligată să rivalizezi cu o chelneriță de douăzeci de ani? Este foarte adevărat că aranjamentul de interior te poate face să te simți ca în alcov, așa plin-ochi cum e de fotolii mici și de canapelețe, și catifele, și tapiserii, dar nulitățile acestea de chelnerițe, frumoase și atât - pentru că altfel ar face altă meserie, nu-i așa? - ar putea și ele să aibă un comportament mai puțin provocator.

Chelnerița cu siluetă de top-model i-a condus la o masă nealiniată cu celelalte, care oricum erau goale. A tras cu delicatețe cele două fotolii micuțe, a ajutat-o pe Galia să-și așeze geanta pe un *pouf* tigrat, apoi s-a îndepărtat unduindu-se pe tocuri.

- Uită-te la ea cum merge, a atenționat-o Stefano. Aceleași mișcări ca ale unui manechin. De tirbușon.

„Deci nu-i place, și-a zis Galia, cu ușurare. În concluzie, e inutil s-o detest: n-aș face decât să-mi irosesc energia; mai bine o păstrez pentru situații mai concrete.”

- Totuși, în seara de Crăciun n-ar trebui ca lumea să meargă mai degrabă la biserică decât la restaurant? s-a interesat Stefano.

- Ce vrei, aici totul e o amestecătură. Se organizează o petrecere mare la Crăciunul din 25 decembrie, ba chiar avem și noi un soi de Moș Crăciun care aduce daruri, numai că n-are nimic de-a face cu al vostru: îl cheamă *Ded Moroz*, Moș Gerilă, iar darurile le face în noaptea de Anul Nou a voastră, a occidentalilor. Și care, de altfel, e sărbătoarea cea mai importantă din an, dar nu trebuie confundată cu Anul Nou ortodox, *Starij Novi God*, care se ține peste o săptămână...

Ajunsă în acest punct, Galia a ezitat: „Oare să-l întreb dacă de Anul Nou ortodox va fi încă aici sau.

eventual, să-i spun că ar putea rămâne până atunci, ori mai bine îmi țin gura, iar când suntem acasă mă uit în valiza lui să văd câte lucruri și-a adus? îmi țin gura“, a hotărât ea în cele din urmă, cu durere în suflet.

- Cum îți spuneam, Anul Nou ortodox e pe 14 ianuarie, fiind serbat puțin și acela, cu atât mai mult cu cât în ziua de azi Moscova e plină de bogătași. Apoi, vine 25 ianuarie, ziua onomastică a Tatianelor: în Rusia, onomastica se sărbătorește cu sfințenie, iar Tatiana este numele cel mai popular aici. De altfel, pe 25 ianuarie este practic imposibil să găsești vreun loc liber la restaurante: toate sunt închiriate pentru petreceri private.

- De fapt, te întrebam despre slujba de Crăciun, i-a amintit Stefano înainte ca ea să-i facă pomelnicul tuturor sărbătorilor pre- și postsovietice.

- Mda, într-adevăr. Se face slujbă de Crăciun, dar eu nu m-am dus niciodată; și nici mama, de altfel. Și nu cunosc pe nimeni care să fi fost: pe vremuri, mai mergeau disidenții, dar acum nu mi se pare altceva decât o chestie pentru bătrânici și pentru cei de la țară, ori pentru vreun bogătaș care speră să fie fotografiat și să apară în cronicile mondene. Dacă nu greșesc, mai întâi trebuie ținut post, fără carne și băuturi alcoolice, dar ți-ai găsit! Cine crezi că s-ar

lăsa de băutură aici?... în zilele noastre, a devenit o modă să o faci pe creștinul ortodox, chiar dacă nici unul dintre noi nu a primit vreodată educație religioasă. După părerea mea, rușii nu cred, de fapt, în nimic. Cu excepția banilor.

- Cât de categorică poți fi!... Mereu ești așa... Dacă ar fi să mă iau după tine, care cunoști și frecvenzezi numai persoane stăpânite de demonul banilor, s-ar părea că ați înfrânt comunismul numai și numai ca să le dați peste nas americanilor și să fiți mai ai dracului decât ei.

Galia a preferat să ignore provocarea. Se hotărâse să se comporte cu el ca la o întâlnire de afaceri - măcar o dată, una singură. Nici vorbă de spontaneitate: își impusese să fie practică, nu sentimentală. Trebuia să se ferească să dea curs spiritului polemic al lui Stefano, fără să dea prompt replica la fiecare observație pe care i-o făcea el: exact ca în afaceri.

Oare cum trebuia abordată conversația? Toate cuvintele alese și îndelung studiate pe care și le pregătise se dovedeau acum inutile în fața subtilelor învinuiri nerostite care se puteau ghici în atitudinea ca de obicei afabilă a lui Stefano, în înclinația sa naturală spre gentilețe afectuoasă. Oare era cazul să-i spună cât de atrăgător îl găsea? În ultimele două luni, petrecute între Moscova și localități uitate de

lume din întinsa Rusie, în cele două luni de viață răvășită și risipită ca de obicei, Galia simțise apăsarea sufocantei dorințe de a-1 revedea, regretul adânc pentru perioada când erau împreună; fusese atât de tulburată, încât nu reușise să se bucure nici măcar de ședințele de masaj sau la coafor: erau mereu acolo gândurile acelea, asemenea unor căpușe, sugându-i energiile pozitive.

Cum oare să trăiești bine fără repere armonioase stabile, trăgându-ți-o ici și colo fără nici o noimă, petrecându-ți nopțile la pieptul unor necunoscuți, care necunoscuți vor rămâne pe vecie? Necunoscuți în clipele acelea, necunoscuți pentru totdeauna. La ce-ți folosește să frecventezi un bărbat o lună-două, unul ce-ți istorisește o versiune a vieții sale trecute și prezente pe care, admitând că te-ar interesa măcar un pic, nu vei putea s-o verifici niciodată; și ale cărui viitor, proiecte și speranțe nu te privesc și nu te fac deloc curioasă, fiind bune doar în ideea de a întreține o conversație (de altfel, în scurt timp îl vei pierde din vedere)? Un asemenea stil de viață are iz de mușgai, îți dă sentimentul unei rutine râncede. Ești de-a dreptul dezgustată de ciclul mecanic în care trec prin așternutul tău, alți și alți bărbați dar care, la urma urmei, sunt la fel pentru tine cu toții, cu toții inutili.

Pentru a face bani, mereu mai mulți bani, Galia era nevoită să călătorească încontinuu, așa cum fac în general bărbații. Iar meseria ei tipic bărbătească o împiedica să creeze și să întrețină legături sentimentale. Cum să-ți lași bărbatul mereu singur? Iar dacă, din întâmplare, are și el o activitate ca a ta, cum faceți să vă întâlniți? Dar asta nu era de ajuns: în călătoriile sale de afaceri, Galiei îi era dat să cunoască și englezi, și apatrizi, și olandezi care trăiau la Miami, și evrei canadieni... dar niciodată, absolut niciodată, nu reușise să întâlnească și să-i fie pe plac un italian, poate chiar unul din Milano, orașul în care ea hotărâse să se stabilească.

Cât despre ruși, nici să n-audă. Un frate alcoolic, la fel ca și fiii prietenei mamei, ca și unii dintre propriii angajați, ca și mulți dintre toți cei cu care, într-un fel sau altul, avea de-a face... Nu: probabil că bărbatul rus are o anumită tară genetică, din cauza căreia se naște urât, abrutizat și cu o înclinație naturală spre ignoranță, alcool și vulgaritate. Bărbatul rus este indolent și iresponsabil, și din acest motiv nu face doi bani nici măcar în calitate de criminal: mai devreme sau mai târziu e ucis sau sfârșește în pușcărie; în fine, duce un trai de tot rahatul, cu puține urcușuri și o mulțime de coborâșuri, până când crapă - cu ficatul ferfeniță sau lichidat cu câteva

focuri de pistol. În concluzie, indiferent că erau răufăcători sau intelectuali aduși de spate, erau excluși de la bun început din orizontul amoros al Galiei. La fel ca și rușii evrei, adevărații oameni bogați din țara sa natală. Nici de aceștia, pur și simplu, nu reușea să se apropie; doar raporturi profesionale, câteva prietenii labile, poate și ceva sex, dar să se îndrăgostească de vreunul, nici vorbă: mult prea egocentrice - foarte buni la pat, dar să te ferești de ei ca de râie în cazul în care te afli în căutarea cuiva care să-ți dăruiască puțină dragoste. Oricum, la urma urmei, bărbații de genul acesta, atât de bogați și ocupați până peste cap cu afacerile, preferă femeile idioate, prefăcutele, cele care zâmbesc întruna și primesc cadou haine scumpe și apartamente, pentru a fi apoi trase pe linie moartă, în favoarea altora și mai tinere, și mai prefăcute decât ele - prospături.

Iată, așadar, că lunile în care crezuse că visul de a fi găsit în Stefano bărbatul ideal devenise realitate i se păreau cele mai frumoase din viața sa: cele în care fusese, în sfârșit, încredințată că descoperise un sens pentru extenuanta sa obsesie de a acumula cât mai mulți bani, de a cumpăra apartamente, de a-și ascunde primele riduri cu filler și botox, de a face aerobic și de a-și cumpăra atât de multe haine

scumpe, încât nu avea niciodată timp să le poarte măcar o singură dată pe fiecare.

Și atunci, ce declarații să-i fi făcut bărbatului mult visat, acelui bărbat atât de imprevizibil încă pentru ea, deși de cunoscut putea spune că îl cunoștea foarte bine? Nici vorbă, Doamne ferește, de declarații stupide de dragoste: în nici un caz nu ar fi vrut să-l sperie cu sentimentalisme ieftine. Dar un: „Ești de-a dreptul atrăgător”? Nu, eroare: frază tipică pentru o străină care nu a învățat încă limba cum trebuie. „Ce bucurie să te revăd”? „Ce *macho* ești”? Astea, nici atât: fraze stupide, nimic altceva, cuvinte reci, forțate, spuse cu intenția de a obține o atmosferă intimă pornind de la nimic. Dar, pur și simplu, „Ce mai faci”? Pentru numele lui Dumnezeu! Face bine, nu? E aici, bronzat și pus pe hartă, iar tu îl întrebi ce mai face? Nu, nu, își frământa creierii Galia, mușcându-și buza inferioară și înroșind-o într-un mod care asupra lui Stefano avea un efect mult mai intens decât toate cuvintele din lume, atât de intens, încât se aprinsese în el dorința să-i muște, la rândul său, buza, s-o simtă între dinți, s-o guste trecându-și limba peste ea, s-o apese cu degetul... da, exact așa: ca un copil căruia i se dă pe mână o bucată mare de aluat crescut, pentru pizza.

- Ei, hai, mai bine să ne destăinuim toate chestiile dezgustătoare sau pornografice care ne trec prin minte, a sfârșit prin a spune Galia, pe un ton care se voia dezinvolt, în timp ce o unghie desena forme geometrice pe un șervețel. Și repede, înainte să apară cineva și să se așeze la masa de alături.

- Hm, nu ne-ar ajunge timpul. Dacă ne-am apuca să povestim, ar trebui să avem zile în șir la dispoziție, a spus Stefano.

- Ce? Chestii pornografice sau dezgustătoare?

- Greu de precizat.

- Ce faci, mă provoci?

- De ce, tu nu? a replicat Stefano, greșind încă o dată tonul și afișând expresia iritată a celui care se crede atâteștiutor.

- Nu, eu nu. Eu pur și simplu glumesc. De altfel, cine crezi c-ar înțelege ce vorbim noi în italiană?

Și, pentru ca el să nu se simtă luat în zeflema, i-a prins mâna, acoperindu-i-o cu palmele sale subțiri și moi, care scoteau la iveală o manichiură proaspătă, dar aproximativă, făcută la o coafeză musulmană din Tașkent.

I-a mângâiat degetele, iar el s-a retras brusc, apoi, imediat, i-a luat mâna într-a sa - măslinie și păroasă - strângându-i-o cu putere. Atât de puternic, încât inelul de pe deget i-a provocat o durere vie, dar -

a constatat ea - plăcută, pentru că o simțea a fi cauzată de prea multă afecțiune.

- Știi, mi-a plăcut să vin până aici pe jos.

- Dar cum de-ai reușit să găsești drumul?

- Poftim?

- Drumul, cum de-ai reușit să-l găsești? a repetat Galia, aplecându-se spre el.

- Nu știu, n-aș putea să-ți spun dacă a fost o întâmplare sau pur și simplu mi l-am amintit. Dar, scuză-mă, mi se pare mie sau muzica e ă prea tare?

- Nu mi se pare mai tare decât de obicei, i-a răspuns, temându-se ca nu cumva să fi ales greșit localul. Apoi și-a zis că, fără îndoială, lucrurile ar fi stat la fel în oricare alt restaurant. Ți-am explicat vreodată de ce dau toți muzica tare? l-a întrebat, preocupată să nu-l plictisească cu vreo poveste deja știută.

- Chestia aceea, cum că în Rusia cei care își permit să mănânce la restaurant sunt plini de bani și, în consecință, au sub patruzeci de ani?

- Exact.

- Speram ca ei să mai fi îmbătrânit ceva cât am lipsit eu.

Galia a izbucnit în râs. El și-a tras mâna, sărutându-i articulațiile degetelor și fixându-i chipul cu o expresie plină de afecțiune - scenă de care ea s-a

putut bucura pe deplin abia atunci când, oprindu-se din râs, ochii i s-au redeschis în întregime.

- I-am spus lui Boris să nu te pună să ascuți muzica lui preferată, popsa, pentru că n-o poți suporta.

- Da, de altfel, de îndată ce am urcat în mașină, a schimbat postul. Se delecta ascultând *Babylon*, ți-o mai amintești? A găsit apoi un post care transmitea jazz... pe urmă, mi-a pus să văd *Tom și Jerry* - când stăteam blocați în trafic. În clipa următoare, Stefano a adăugat grăbit: Să nu cumva să te iei de el: se uita la drum, nu la televizor. Mai târziu, mi-a arătat un ou de lemn pe care era pictată o navetă spațială MIR. Mi-a spus ceva ce trebuie să fi avut de-a face cu navetele spațiale, dar n-am priceput o iotă. I-am zâmbit nătâng, el a făcut la fel și asta a fost tot.

- Probabil că voia să-ți explice că la numai două ore de aici se află Zvezdnîi Gorodok, locul unde se antrenau cosmonauții, inclusiv Gagarin, și unde pot fi văzute modulele spațiale din acele vremuri. El consideră asta foarte interesant, o treabă pentru bărbați.

- Desigur, înțeleg...

- Ai trecut pe acasă, nu-i așa? l-a întrebat Galia, cuprinsă brusc de neliniște. Ai văzut ce covoare mi-am cumpărat?

Niciodată, nici măcar o singură dată nu se simțise sigură pe ea atunci când trebuia să-i arate lui Stefano lucrurile pe care și le cumpăra.

Intre timp, el interceptase privirea unui chelner care trecea pe acolo ducând un coșuleț cu pâine și reușise să facă rost de două felii.

- Cât de enervantă poate fi mania asta tipică restaurantelor franțuzești de a raționaliza pâinea, a comentat el, mușcând lacom dintr-o felie. Ei, mie mie foame, o iau și pe a ta, i-a spus, trăgând pâinea pe farfuria din fața sa. Apoi, ridicând privirea spre ea: Ce m-ai întrebat mai devreme?

- Covoarele.

- A, da, le-am văzut, i-a spus, concentrat să adune firimiturile într-o moviliță, cât mai aproape de paharul cu apă. Frumoase. Sunt vechi?

- Le-am cumpărat din Georgia, de la Tbilisi. De la un colecționar. El spunea că sunt de la începutul anilor 1900.

- Bravo, asta înseamnă că ai încetat să mai arunci banii pe porcăriile acelea de piese de mobilier care nu spun nimic și după care erai înnebunită.

- Aș fi vrut să le duc la apartamentul din Milano, dar transportul costă mai mult chiar decât covoarele.

- Impachetează-le și bagă-le în câteva valize mari.

- Da, cum să nu, în felul ăsta risc să mi le con- fiște la vamă. Deocamdată, le las aici, a concluzionat Galia, oricum mulțumită, căci Stefano le considera suficient de valoroase pentru a merita să fie duse în Italia. Sigur că da, la urma urmei, echilibrul din vremea când între ei chiar exista un echilibru consta tocmai în acel gen de împărțire a sarcinilor: ea venea cu banii, el cu bunul-gust.

- În toate lunile astea, n-ai prea fost pe la Milano, nu-i așa? Sau ai venit și nu mi-ai dat de știre?

- Eh, am avut de lucru până peste cap aici. Am și pierdut șirul spitalelor pe care a trebuit să le vizitez. Apoi, dacă-ți amintești, pe vremea când eram împreună încercam să-mi petrec cât mai mult timp posibil în Italia.

- Cum poți spune una ca asta, din moment ce și atunci, ca să te văd, tot eu eram cel care trebuia să bată drumul până aici, la Moscova? a izbucnit el.

- Da, desigur, a spus ea, deschizându-și și închi-zându-și ritmic brățara ceasului. În orice caz, în ultimele două luni mi-am asigurat o rezervă frumoasă de contracte. Am bătut în lung și-n lat toată Siberia. Mai ales Vladivostokul, dar am ajuns chiar și la Belogorsk, care e un loc incredibil. Unul dintre puținele în care statuia lui Lenin se mai află încă la loc de cinste. Aproape toți cei de acolo sunt mongoli, iar

de jur împrejur nu vezi altceva decât câmpuri nesfârșite. Pur și simplu, nu sunt în stare să înțeleg cum de reușesc cei de acolo să reziste: în locul acela descoperi ce înseamnă cu adevărat singurătatea. Și toate câmpiile acelea... călătorești ore și ore în șir fără să vezi nici măcar o coamă de deal. Tot timpul bate un vânt înghețat, iar familiile trăiesc izolate, în case aflate la câțiva kilometri distanță unele de altele.

- În afară de covoare, am mai observat și un televizor de perete nou, a întrerupt-o din nou Stefano, ca întotdeauna puțin interesat de aspectele dezolante din povestirile ei. Frumos, nimic de zis: n-am mai văzut până acum un ecran atât de mare. Știi ceva?

-Ce?

- Am avut impresia că ai renunțat la estetica ta confuză: în sfârșit, poți spune că ai un apartament care nu mai este o amestecătură de locuință de muezin cu una de designer danez.

- Estetica mea confuză! a râs ea. Nu s-ar putea numi, oare, fantezie creativă? a sugerat apoi, fără prea multă convingere, dar în realitate foarte mulțumită că reușise până la urmă să-și amenajeze apartamentul din Moscova într-un stil care lui Stefano nu i se mai părea îndoielnic.

- Spiritul întreprinzător nu ți-1 poate nega nimeni, cât despre fantezia creativă însă...

- Mda, a făcut ea, cercetând cu privirea două perechi ce se pregăteau să se așeze la masa de lângă ei.

Ruși. Tipicele femei înalte și subțiri, clătinându-se pe tocuri, îmbrăcate sumar, de vară; chipuri vulgare, nu atât din cauza trăsăturilor, cât pentru că erau machiate excesiv și în culori stridente. Una dintre ele își făcuse, cu siguranță, mai multe operații estetice: buzele, nasul și pomeții aveau un aspect ireal, nelalocul său. Spre bărbați n-a aruncat nici măcar o privire. Singurul lucru care îi dădea fiori de neplăcere era vecinătatea unei femei interesante sau - mult mai grav - a uneia de-a dreptul frumoase. Lui Stefano i se întâmpla deseori să privească fermecat chipul câte unei femei, fapt pe care ea, la urma urmei, îl considera legitim; și, cu toate astea, îi stârnea întotdeauna o stare îngrozitoare de iritare. Iritare pe care încerca din răspuțeri să și-o ascundă; pe de altă parte însă, o încântase mereu imaginea lui de iubitor devotat al universului feminin, de fin observator, cu totul lipsit de nota de vulgaritate plină de dispreț care se regăsește la majoritatea bărbaților. La fel ca în cazul celor pasionați de câini și pisici, la el era vorba de o înclinație afectuoasă, dezinteresată și nu se rezuma pur

și simplu la frumusețea unei femei. Adora să fie în compania femeilor, chiar și a celor pe care le definea ca fiind „nonfutabile“: de altfel, avea o mulțime de prietene, iar dacă, pe de o parte, acest aspect îi produsese atacuri chinuitoare de gelozie și nesiguranță, pe de alta, îi dăduse imboldul de a-l aprecia și mai mult.

- Dar, ia spune-mi, nu cumva bruneta e retușată? a întrebat-o el cu voce scăzută, ca și cum cineva de la masa alăturată ar fi putut înțelege ce spunea.

- La față, cu siguranță, a răspuns ea pe un ton de expertă. În consecință, și sânii. De obicei, cu ei se începe.

- Galia, tu să rămâi așa cum ești, te rog, i-a susurat Stefano, fixând-o intens cu ochii săi întunecați, de un cafeniu moale, ca nuanța unei blăni de urs.

Ce duios, s-a gândit ea și și-a tras ușor mâna micuță și lăptoasă dintr-a lui, punându-și-o deasupra și mângâindu-l ușor, în sus, spre cureaua ceasului, spre manșeta descheiată a cămășii, până la obstacolul reprezentat de mâneca puloverului.

- Mă duc să mă spăl pe mâini, a spus, confecționându-și unul dintre acele zâmbete care ei i se păreau pline de subînțeles.

Apoi s-a ridicat, sperând ca subînțelesul cu pricina - respectiv o invitație clară - să fi fost perceput de Stefano.

„II aștept? Și dacă nu vine? Oare va înțelege că am nevoie să mă sărute, că vreau să mă strângă în brațe, că mă atrage foarte mult - la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât pe vremea când eram împreună? Ya înțelege?" se întreba Galia, mai mult agitată decât nesigură. Atât de agitată, încât în clipa aceea nici nu-i mai venea să urineze. „Oare chiar va trebui să aștept până la noapte, când vom ajunge acasă, ca să simt pe buze apăsarea buzelor lui?“

Brusc, s-a simțit obosită, obosită de tot și de toate, de ziua aceea, dar și de toate celelalte, de eforturile pe care le făcea ca să acumuleze capital, să cumpere, până și ca să fie îmbrățișată de un bărbat - de bărbatul acela al ei pierdut fără vreun motiv întemeiat, ci din cauza unor chestiuni de rachiună și orgoliu. Dar acum, cum să mai poată sta în așteptare acolo, în restaurant, când unica ei dorință era să se întindă strângându-se la pieptul lui Stefano, în pat, în casa pusă la punct chiar pentru el, ca să-l primească, să fie iubită, să-l poată recuceri?! „Cui îi mai pasă acum de mâncare", și-a zis în gând și, printre

altele, și-a dat seama că gândea în italiană, lucru care nu i se mai întâmplase de mult.

Așteptându-l, se cerceta în oglindă: rochia îi stătea rău, într-adevăr prea strâmtă („Să sperăm că n-o să-și dea seama, numai că, din păcate, a făcut-o deja“); apoi, ochii oboseți și pomeții parcă prea lați, iar părul... of, de ce trebuise să se nască cu un păr atât de urât? Fire prea subțiri, pleoștite și rare, defect care, printre altele, nici măcar nu poate fi corijat cu ajutorul chirurgiei plastice: cu toate invențiile din ziua de azi, nimeni n-a reușit încă să le dea oamenilor părul pe care și-l dorește fiecare. Poți să slăbești, să faci mușchi, să-ți refaci sânii, dar nu poți avea părul pe care-l vrei... Ei, da, e adevărat că există extensiile: poți oricând să-ți lipești în cap șuvițele vreunei refugiate disperate sau ale vreunei condamnate pe viață care își vinde părul, dar asta e o chestie dezgustătoare; și nici nu poți ascunde faptul că nu e părul tău natural: dacă ți-l atinge vreun bărbat, îl simte imediat, și încă cum, apoi începe să se întrebe al cui o fi de fapt și rămâne, la rândul lui, dezgustat. Poate c-o fi părul unei criminale care și-a înjunghiat soțul sau soacra, sau copiii, o femeie care umbla mereu beată... Nu, nu e la fel ca siliconul pentru sânii, săculețul acela sterilizat cu grijă și care nu a făcut niciodată parte din corpul - respectiv din viața - nimănui...

Până una-alta, era acolo, stând în fața oglinzii de deasupra chiuvetei italienești - printre altele, reprezentantul în Rusia al firmei producătoare era un prieten de-al său, un evreu ruso-francez -, întristată de muzica soft din baie („Oare de ce o difuzează la un volum atât de scăzut tocmai aici, unde ar fi bună să acopere zgomotele, în vreme ce în sală este o asemenea hărmălaie, încât nu reușești să te înțelegi cu cel din fața ta?”). Iar el nu venea: să nu fi înțeles, oare, că ea îl aștepta? Imposibil. Imposibil ca Stefano să nu-și amintească partida de amor din toaleta restaurantului din Ararat, când bodyguardul încerca să spargă ușa, deși înțelesese probabil foarte bine că înăuntru nu se afla un terorist, ci doi îndrăgostiți inofensivi, incapabili să mai aștepte... „Stefano, vii odată sau nu? Înțelegi sau nu că n-am deloc intenția să aștept ca tu să golești o sticlă întreagă de vin roșu, iar eu una de șampanie, apoi să-l chem pe Boris să ne ducă acasă, să mai treacă cel puțin două ore de aici încolo, în condițiile în care eu am urgentă nevoie de mângâierile tale și mă simt rău din cap până-n picioare - pentru că pielea mea tânjește să fie atinsă, strânsă, străbătută în lung și-n lat de mâinile tale care de prea multă vreme n-au mai făcut-o să tresară? Și că, în fine, mă topesc de dorul tău - o fi iubire sau nu,

ești tu, chiar tu, bărbatul pe care îl vreau, îmi plăci doar tu, numai tu, numai și numai tu?“

Peste măsură de nemulțumită de propriul chip, nu era în stare nici măcar să se privească în oglindă și a început să se îndoiască de faptul că merita sărutările pe care le căuta cu atâta disperare; pentru că nu, pentru Stefano nu era atât de frumoasă cum se aștepta, o merita sau era obișnuit el... pe urmă, probabil, faptul că era cu trei ani mai bătrână ca el începea să se observe prea mult și - de ce nu? - toate dorințele sale riscau să fie inutile dacă între timp Stefano se îndrăgostise de alta sau dacă era atras, foarte atras, de altcineva. S-a trezit zbatându-se într-un lanț de gânduri negative, care îi retezau chiar și cele mai picante fantezii erotice, așa că s-a hotărât că era mai bine să se aranjeze și să se întoarcă la el: doar nu-l făcuse să vină tocmai până la Moscova ca să și-o tragă cu el în buda unui restaurant, ci ca să petreacă puțin timp împreună, să stea la taclale, să-l privească, să încerce - dacă se putea - să șteargă amintirea ultimului și deloc gloriosului scandal dintre ei, ca și a celor de dinainte.

„Ah! Cât de mult îmi place!“ și-a spus de îndată ce, întorcându-se la masă, i-a zărit umerii. A încetinit pasul, de dragul de a-l cerceta fără ca el să știe,

dornică să-i admire ceafa acoperită de superbul lui păr castaniu, ondulat și des, înfoiat și strălucitor. Apoi a venit rândul profilului, al frunții încrețite în încercarea de a descifra meniul - iar Galia s-a simțit brusc cuprinsă de o stare de încântare magică. „Ah! Cât de mult îmi place!” s-a gândit ea din nou, și de data aceasta tot în italiană. „Ce ușurare! Iată: am în față, în sfârșit, tot ce-mi lipsește pentru ca viața mea să fie împlinită”, și-a zis, reșezându-se la masă.

În cele câteva minute cât lipsise, restaurantul se umpluse: la două mese mai încolo se așezase un grup de coreeni, în vreme ce o pereche de ruși pierdea vremea la bar, așteptând să fie conduși la o masă.

- Probleme? a întrebat-o Stefano, ridicându-și pentru o clipă ochii din meniu. Ai lipsit o jumătate de oră...

- Nu, nici o problemă, dimpotrivă. Doar că m-am oprit să mă aranjez puțin în oglindă.

- Comandăm? Mie mi-e o foame de lup.

- Te-ai hotărât ce comanzi? s-a interesat ea, aruncând o privire rapidă în lista de mâncăruri.

- Nu, încă nu. Îmi închipui că tu o să ceri, ca de obicei, *warm duck liver*.

Galia a încuviințat din cap, chiar dacă el, cufundat din nou în consultarea meniului, n-o putea vedea; și atunci, chipul i s-a deschis într-un zâmbet

larg, fericită să descopere că Stefano nu-i uitase preferințele. Pe urmă, acel „ca de obicei"! Ce cuvinte minunate: făceau aluzie la propria lor intimitate, dând uitării lunga perioadă de întrerupere. „Foarte bine, și-a spus: oricâte femei or fi trecut prin așternutul lui, nici una nu a reușit să-l facă să mă uite..." Apoi, brusc, zâmbetul și senzația de ușurare pentru acea mică victorie reputată au fost înlocuite de un fior de gelozie: cine știe câte or fi fost și cine, și care e ultima, și dac-o mai fi și acum împreună cu ea... Un îngrozitor vârtej de gânduri și suspiciuni din care, din fericire, a salvat-o în clipele următoare chiar Stefano, cu nelipsitele lui cereri de lămuriri gastronomice.

- Ce e aia *black mushrooms Portohello*?

- Habar n-am, dar, dacă vrei, putem întreba. De obicei *black mushrooms* sunt cele japoneze, care nu-ți plac ție.

- Ah, da, acelea crocante, dar foarte apoase. Ei, atunci nu. Dar *mushrooms* în *venison fillet*?

Ea a căutat denumirea rusească în meniul din fața sa.

- Hm, nu explică nimic nici în rusește. Or fi *funghi porcini*. În Rusia sunt atât de multe, încât te împiedici la tot pasul de ele prin păduri. Pe urmă, s-a grăbit ea să-i reamintească, nu ții minte pățania

de anul trecut, la golf, când te-ai întors cu un sac plin de *funghi porcini*, dar n-am reușit să le dăm nici măcar de pomană, pentru că nimeni nu le voia?

- După părerea mea, nu au avut încredere.

- Da, se poate, aici însă mă gândesc c-or fi controlate, nu-i așa? Apoi, amintindu-și că, în realitate, în materie de *funghi porcini* Stefano era de o pedanterie asfixiantă, a adăugat: Eu cred totuși că n-ar trebui să comanzi ciuperci. Nu sunt la fel de gustoase precum cele italienești și le gătesc întotdeauna cu prea mult usturoi.

- Dacă tot veni vorba, voi, rușii, exagerați cu usturoiul: îl puneți în orice. Venind încoace, nu mi-a fost dat să simt altceva decât dăm de usturoi, în afară, bineînțeles, de obișnuita duhoare de motorină.

- Comandă-ți *Beef Stroganoff* iar ca aperitiv *zaukusi* cu hering - aici le fac delicioase, s-a grăbit să-i sugereze ea, gândindu-se că în privința mâncărilor cu carne Stefano nu ar fi trebuit să aibă nimic de comentat. Cât despre caviar, o să-mi aducă cineva mâine la birou: din cel mai bun, luat de la un braconier de sturioni, prietenul unui angajat de-al meu. îmi aduce un kilogram, nepasteurizat, așa că vei putea să mănânci cât vrei. N-are rost să comanzi aici.

- De acord. Oricum, de când am citit că icrele de sturion sunt purtătoare de... adică... s-a întrerupt

Stefano, căutând un cuvânt pe măsura vocabularului oarecum limitat al Galiei. În sfârșit, de când am aflat că sunt pline de mercur, cu cât mănânc mai puțin caviar, cu atât mai bine. Dar în clipa următoare s-a răzgândit: Dar bliniile? Știi bine că mie îmi place caviarul cu smântână și blinii, nu așa, să-l mănânc pur și simplu cu lingura. Ba chiar mă întreb acum dacă nu cumva îl mănânc în primul rând de dragul bliniilor. Măine cine o să-mi facă blinii?

- Avem o bucătăreasă care vine să gătească pentru funcționarii de la birou. Imediat ce termină ei de mâncat, îi spun să-ți facă blinii. E pricepută, crede-mă, i-a zis ea, fixându-l cu privirea încărcată de garanții a agentului de vânzări.

Apoi și-a dat seama și a pufnit în râs.

-De ce râzi?

- Nu, nimic... sunt mulțumită, atâta tot.

I-a făcut un semn tinerei cu mers de tirbușon, care se afla la doi metri distanță de masă, gata să intervină.

Cât timp Stefano a comandat vinul, Galia a aruncat o privire cercetătoare spre rușii de la masa alăturată. Unul dintre bărbați purta o pereche de Ray-Ban puși invers, cu lentilele pe ceafa rasă, ca și cum ar fi avut ochi și la spate. Și fixa femeile - inclusiv pe cele de la alte mese, inclusiv pe ea - cu un

soi de privire poficioasă, carnivoră. De sub masă îi ieșea la iveală o pereche de cizme oribile din piele de piton, pe urmă ceasul acela enorm de la mână, și ghiulul acela imens cu camee... Era, pur și simplu, o caricatură a tipicului mafirot caucazian. Până și voracitatea cu care înhăța una după alta măslinile din mijlocul mesei, morfolindu-le ca și cum ar fi vrut să curețe orice urmă de pulpă de pe sâmbure... ei bine, te treceau toți fiorii. Printre buze i se zăreau, scânteind sinistru, dinții de aur, indiciu evident de bogăție aflată încă în stadiul primitiv: își cumpăraseră Rolex și vreo două femei, dar nu se gândise încă să-și pună dinți de porțelan.

- Când poți, aruncă o privire la individul acela din dreapta ta, i-a șoptit Galia lui Stefano. In Rusia e o vorbă: „Femeile frumoase încap pe mâna georgienilor aroganți”, iar tipul ăsta este exact prototipul traficantului meridional. Pentru unul de teapa lui, tipele acelea retușate numai pe jumătate sunt marfă de lux. Cred că-l costă o avere.

- De acord, mă uit imediat la el. Deocamdată însă, spune-mi, vrei să începi cu stridii?

„Ce duios, s-a gândit Galia, uitând pe loc de mafirot și de însoțitoarele sale: ține minte până și faptul că ador stridiile.” Și, cu toate că nu avea deloc poftă de ele, i-a răspuns că da.

- De vreme ce am ajuns din nou să vorbim, ca de obicei, despre femei de vânzare, o să-ți povestesc o întâmplare pe care am trăit-o de curând și care mi-a produs o reacție foarte ciudată.

- Spune, l-a încurajat ea mecanic, simțind un junghi la auzul aceluia „ca de obicei”.

Oare nu cumva, străduindu-se prea mult să accentueze că era diferită de toate celelalte rusoaice, insistase prea mult pe preacurvia congenitală a conaționalelor sale? Și nu cumva insistența aceasta a ei produsese efectul contrar?

- Luna trecută am fost la Paris cu un nou asociat de-al meu, pe care nu-l cunoști.

- Asociat în ce?

- Imobiliare. El are autorizație de agent imobiliar și o agenție în zona lacului Garda, dar, fiind din Pisa, nu cunoaște pe nimeni acolo. Practic, e vorba de același sistem ca întotdeauna: eu stabilesc ceva, iar dacă vindem, împărțim profitul.

„Cu adevărat același sistem dintotdeauna, a comentat în gând Galia: obișnuitele învârteli incerte, aceiași parteneri cu care se asocia printr-o simplă strângere de mână, bine-cunoscutele câștiguri aparent facile... dar astea n-au nici o importanță, numai faptul că îl am aici, în fața mea, și că-l pot vedea e o plăcere uriașă.”

- în sfârșit, îl duc undeva, în zona Panteonului, să vedem un *penthouse* al unui prieten de-al meu, care vrea să-l vândă pentru că nu se duce niciodată pe acolo. După care intrăm în barul unui hotel foarte frumos, de cinci stele, ca să facem niște calcule...

- Care? Care hotel?

- Iată, puteam să jur: eram sigur c-ai să întrebi! Cum simți miros de lux, vrei să afli imediat dacă e vorba despre ceva care se află deja în colecția ta sau dacă îți lipsește, a râs el, întinzând o mână ca să fie dezmiertat.

- Ți arde de glume?

- Oh, în sfârșit! Doamne, câtă vreme a trecut de când n-am mai auzit cuvintele astea! Spuse pe tonul acela al tău, peste măsură de serios: „Ți arde de glume?” Și s-a strâmbat, imitându-i pronunția împleticită, cu accent rusesc. Acum, dacă mă gândesc mai bine, ești ultima persoană care m-a întrebat una ca asta. Nici nu știi cât mi-au lipsit interminabilele tale: „Ți arde de glume?”.

- O spun chiar atât de des? l-a întrebat ea, nereușind să înțeleagă dacă exclusivitatea care îi fusese atribuită era una pozitivă sau, dimpotrivă, negativă.

- Des? O spui atunci când te întreb dacă nu cumva Boris încalcă prea des regulile de circulație, o spui atunci când mergem în vacanță, iar eu mă

arăt îngrijorat că hotelul e prea scump... E una dintre expresiile tale preferate.

„Foarte bine, a constatat Galia: mă acuză că sunt obsedată de lux și că folosesc mereu aceleași fraze, ca babele care au dat în mintea copiilor. Dar nu asta e important: important e că a folosit prezentul, a spus «când mergem în vacanță», nu «când mergeam în vacanță». M-a pus la prezent - sau, mai bine zis, *ne-a* pus la prezent. Asta da chestiune fundamentală!“

- Și, cum îți spuneam, asociatul meu și cu mine voiam să analizăm mai bine schița apartamentului, să facem măsurători, să stabilim prețul pe metrul pătrat, așa că am intrat în hotelul acela și ne-am dus la bar... Nu, nu-ți spun care hotel, te las să fierbi în suc propriu. Imaginează-ți un loc gen Diana, unul dintre localurile acelea în care poți lenevi ore în șir, tolănit pe o canapea, fără ca nimeni să te întrebe dacă ești cazat la hotel sau dacă vrei ceva de băut. Ei bine, eu și Antonio, asociatul meu, traversăm holul și intrăm în bar. Trebuie să fi fost ora patru, maximum patru și jumătate după-amiază. Ne așezăm într-un colț ferit, scoatem pe masă calculatoarele de buzunar, două schițe, câteva coli de scris, apoi eu ridic privirea și ce crezi că mi-e dat să văd?

Stefano s-a uitat fix la Galia, care, în străfundul inimii, nu se gândea atât de mult la hotelul de lux și

la afacerile lui de doi bani, cât la femeia cu care fusese în mod cert la Paris și pe care acum o trecea sub tăcere - de altfel, în mod legitim, pentru numele lui Dumnezeu - cu dezinvoltură.

- Ei bine, te asigur, a continuat Stefano după pauza oportună de efect, a urmat o scenă impresionantă. Două bucățele a-ntâia, cu fizic de top-model, cu siguranță rusoaice, aliniat în fața barului: extraordinar de frumoase, superelegante și machiate de parcă ar fi fost miezul nopții, și nu ora ceaiului. Antonio și cu mine ne-am uitat unul la altul, extrem de stânjeniți, neștiind ce să facem. Pentru că, pe lângă faptul că în afară de noi și de țipe nu mai era nimeni în bar - lucru jenant în sine - alea ne fixau întruna cu privirea și atât, fără să rostească un cuvânt, fără să schițeze măcar un zâmbet - cu alte cuvinte, nu voiau să fie pur și simplu remorcate, ci ne cereau parcă să le luăm de acolo, să le *salvăm*. Chiar așa, aveau căutătura disperată a câinilor maidanezi dintr-un țarc, care te fixează implorându-te să-i scoți și să-i iei cu tine, să-i adopți...

- Mă rog, pentru binele tău, a replicat ea, accentuând „pentru binele tău“, să nu cumva să fi adoptat vreuna. Știi bine că toate rusoaicele sunt curve, nu-i așa?

- Da, știu. Mi-ai repetat-o de mii de ori: „Sunt toate niște curve și rămân niște curve chiar și atunci când găsesc pe câte unul care le întreține.” Este încă unul dintre refrenele tale preferate.

Iată, începe să-l plictisescă. Și, ca să fie sinceră, începea să se plictisească și ea însăși de toate clișeele acelea pe seama rușilor. Clișee de a căror superficialitate își dădea seama doar atunci când le rostea altcineva, la fel cum se întâmpla și cu Stefano, care, atunci când mergea în străinătate, nu suporta să audă că italienii sunt fie mafioți, fie prea legați de fustele mămicii, asta deși, în condiții normale, el era primul care își caracteriza compatrioții în acest fel. Practic, erau amândoi asemenea soților care se arată indignați atunci când amanta repetă răutățile pe care de obicei le spun ei înșiși despre propria soție.

- Să știi că aici, la noi, noțiunea de „curvă” nu e o imprecizie, nici măcar o insultă. Dimpotrivă, aș putea spune că e ceva între flatare și afecțiune, pentru că subliniază aspectul... aspectul...

Nu găsea cuvântul, poate și pentru că își dădea perfect seama de un lucru: atunci când spunea că toate compatrioatele sale sunt curve, n-o făcea în nici un caz ca să scoată în evidență componenta altruistă a faptului că și-o trăgeau cu toată lumea.

- Da, exact, a continuat ea, aspectul altruist al meseriei pe care o practică.

- Păi, atunci e de-a dreptul un compliment, a rânjit Stefano. Cu alte cuvinte, înseamnă că nu te-ar afecta deloc dacă într-o zi ai descoperi că maică-ta a fost prostituată, nu-i așa?

- Nu... adică da, m-ar afecta și încă cum, s-a văzut Galia obligată să admită. Dar nu e același lucru...

- Desigur, chiar ar fi fost culmea să recunoști, a spus Stefano cu același aer sarcastic pe care îl afișa de fiecare dată când simțea că a pus-o cu botul pe labe. Când îți dai seama că n-ai dreptate, spui întotdeauna la fel: nu-i același lucru. Iar acum, scuză-mă, dar eu nu mai rezist, a schimbat el vorba, scoțându-și puloverul și punându-i-l în brațe omniprezentei chelnerițe, să-l ducă la garderobă. În localul ăsta, ca să le permită doamnelor să stea pe jumătate dezbrăcate, îi fac pe bărbați să crape de cald.

Galia, iritată de zâmbetul cu care Stefano își însoțise gestul de a-i oferi puloverul chelneriței, a încercat să-și ascundă dezaprobarea dedicându-se tăvii cu stridii; a luat o *Fin de claire*, lăsându-i-le lui pe cele *Belon*.

- Așadar, a spus Stefano suflecându-și mânecile, lăsând deoparte povestea asta cu femeile cu priviri de locatari ai adăposturilor pentru maidanezi, care

nu mi se pare să te fi impresionat cine știe ce, află că *penthouse-ul* acela de la Paris poate fi o lovitură de zile mari. Avem exclusivitate la vânzare, în consecință e doar o chestiune de timp. Și oricum, cu imobiliarele ar trebui să-mi meargă din plin. Piața locuințelor continuă să se dezvolte, pentru că în vremurile astea nimeni nu mai are încredere în bursă.

„Are chef să-mi vorbească despre jobul lui; atunci să-i dăm satisfacția asta”, s-a gândit Galia, care, de fapt, ar fi vrut să evite subiectul. Când erau împreună, de fiecare dată când el îi povestea despre propriile afaceri, despre schemele pe care le inventa ca să câștige bani, ea trăia o senzație neplăcută, ca și cum iubitul ei Stefano s-ar fi micșorat brusc chiar sub nasul său, evaporându-se, până la a se confunda cu masa de indivizi pentru care nu încerca nici un fel de sentiment. Dar acum îl dorea, și îl dorea atât de mult, încât era în stare să suporte liniștită toate balivernele lui despre idei de afaceri prinse din zbor sau despre marile lovituri care se profilau la orizont.

- Explică-mi mai bine: ce anume faci împreună cu asociatul ăsta al tău?

- Practic, același lucru ca de obicei, ca atunci când te-am cunoscut. Numai că, pentru un timp, vreau să mă ocup în exclusivitate de imobiliare.

Gata cu bărcile, automobilele de epocă, piesele de mobilier vechi... de aici înainte, numai case.

- Și cum ai să faci? N-ai o agenție...

- Deocamdată, nu am nevoie. Li pun in contact pe cei care vând cu cei care cumpără, în special persoane cu care joc golf. In sfârșit, așa cum am făcut întotdeauna. Dar, cum Italia e o țară de birocrați și ca să faci intermedieri imobiliare ai nevoie de un fel de licență pe care eu încă n-o am, m-am combinat cu Antonio, care are o agenție. E un prieten de-al Carlottei, ți-o amintești? Cea cu vila pe plajă, năsoasă, nașparlia care organizează mereu petreceri...

- Da, sigur că mi-o amintesc.

Era prietena și confidenta lui Stefano, pe care ea fusese geloasă dintotdeauna, chiar dacă putea fi sigură că nu și-o trăseseră niciodată: geloasă pe flecăreala lor amuzată, că se cunoșteau de mici și că se înțelegeau doar din priviri, geloasă pe atracția pe care Carlotta trebuie cu siguranță să o fi simțit pentru Stefano în ultimii ani și poate și în ziua de azi.

- Uite, pe Antonio ea mi l-a prezentat.

„Asta nu-i o treabă de nasul lui Stefano, dar să-l lăsăm să încerce și asta“, s-a gândit Galia. „O să-l fraierească toți, și asta pentru că nu încetează să amestece prietenii, sportul și afacerile. Cu toate

astea, eu îl iubesc - sau poate că nu e iubire, dar nu contează: important e că numai pe el îl vreau."

- Și ați vândut ceva până acum?

- Un apartament cu două camere cu vedere spre lac la Gardagolf... Mă rog, în realitate, vederea e cam de departe și cam piezișă, dar e confortabil și foarte luminos... pe scurt, comision de unu virgulă cinci la sută de căciulă, a concluzionat în grabă Stefano.

Mult prea în grabă. Ii mânca toate stridiile. Galia rămase înmărmurită, privindu-l în timp ce el le devora una după alta, realizând că chelnerița îi turnase șampanie în pahar doar în clipa în care a auzit clinchetul sticlei în contact cu frapiera.

La urma urmei, ea își făcuse datoria: se informase asupra proiectelor de viitor ale lui Stefano și se ferise să-i spună ce anume credea despre ele. Acum sosise momentul în care trebuia să înțeleagă altceva: dacă nu cumva în timpul celor patru luni absurde în care fuseseră despărțiți el făcuse o pasiune pentru altă femeie, una la care ținea și la care, eventual, nu voia să renunțe, chiar dacă nu avea deloc intenția să-i cedeze exclusivitatea. Tergiversările nu mai aveau nici un rost: fiecare întrebare, fiecare frază trebuiau îndreptate numai în direcția aceea.

De altfel, s-a gândit ea, privindu-l cum sorbea cu voluptate lichidul dintr-o valvă de stridie, relația cu

Stefano evoluase într-un mod cu totul și cu totul imprevizibil. Din punct de vedere logic, dar și al caracterului, era genul de bărbat potrivit doar pentru o relație fizică: câteva partide de sex pasional și nici un fel de implicare, unul de care te plictisești repede din cauza lipsei sale de ambiție, de succes, de substanță, în fine, din pricina absenței acelor elemente despre care se presupune că te fac să admiri - și, în consecință, să iubești - un bărbat. În schimb, iată că trecuse destul timp, slavă Domnului. Mult, mult mai mult decât timpul în care se consumă entuziasmul pentru o noutate erotică, atracția pentru o anumită fizionomie. După un an și jumătate, să-l privească era pentru ea o adevărată desfătare și ar fi vrut parcă să-l soarbă exact la fel cum făcea el cu stridiile, pentru ca apoi să fie sorbită la rândul ei. În schimb, i se întâmplase de nenumărate ori să aibă o legătură cu cineva de care era entuziasmată, convinsă chiar că descoperise bărbatul ideal, definitiv din viața ei, cu toate trăsăturile masculului perfect, pentru ca apoi, după două-trei luni, să se plictisească și să-l părăsească; iar dacă după aceea se întâmpla să-l întâlnească într-un aeroport oarecare, nu reușea nici măcar să simuleze un interes formal, ci se prefăcea pur și simplu că nu-l vede. Și dacă, din nenorocire, urcau în același avion, terorizată de ideea de a se trezi cu el pe scaunul

de alături, obligată să întrețină o conversație, se grăbea să-și deschidă nelipsita servietă plină de acte și, fără măcar să-l privească în față, declara pe un ton imperativ: „Am de lucru! Am de lucru!”

Certurile cu Stefano - acum era convinsă de asta - fuseseră simple divergențe, neînțelegeri între două persoane pasionale, care însă provin din lumi diferite. Iar frustrările și continuele nemulțumiri care îi îndepărtaseră unul de celălalt nu făcuseră altceva decât s-o împingă spre experiențe inutile cu bărbați nepotriviți. Ca să nu mai vorbim despre sfaturile primite de la puținii săi prieteni, atunci când o vedeau suferind din cauza nesfârșitelor certuri: avertismente care la vremea respectivă i se păruseră enorme reflectoare îndreptate acuzator asupra personalității labile a lui Stefano, dar pe care, la scurt timp după aceea, a început să le perceapă ca pe niște simple bârfe și deformări ale realității. Ce să știe ei despre ea, despre ei doi, despre alchimia tainică dintre două persoane care se iubesc? În realitate, nimic nu reușise s-o îndepărteze de Stefano: nici aluziile prietenilor, nici tentativele pe care ea însăși le făcuse ca să gândească rațional și să se dezîndrăgostească (ajunsesse până într-acolo încât dedicase ultima filă din agendă listei de defecte ale lui Stefano - care însă nu se dovediseră niciodată precumpănitoare: tendința

de a pretinde să fie servit, mereu agățat de fusta mamei, descendența dintr-un tată care arunca banii familiei pe femei... până și gastrita care, foarte rar, îi altera răsuflarea. Și, mai presus de toate, genul acela de automulțumire trândavă, fără nici măcar o urmă de remușcare, pe care ea îl cunoștea bine: era lentoa-rea în reacții care însoțește lipsa de ambiție.

A privit pe furiș spre masa alăturată: managerul localului venise să-l salute pe prezumtivul georgian, poate preventiv, ca să-l țină astfel potolit. Purta un costum în dungii, la modă în Italia în iarna aceea. La Milano, aproape toți bărbații aveau măcar unul. Numai că al său era ridicol, cu dungile prea late și depărtate: dacă nu ar fi fost de un negru-pana corbului, ar fi părut o combinație între o pijama și o uniformă de pușcăriaș. „Ce mai țărănoi și rușii ăștia!“ și-a spus Galia, peste măsură de mulțumită de Stefano al ei. El a prins privirea fermecată cu care ea îl învăluisese și, cu un picior, i-a mângâiat pulpa pe sub masă.

„Numai de nu mi-ar rupe ciorapii!“ s-a îngrijorat Galia. Imediat însă și-a împins și mai mult piciorul spre pantoful lui Stefano. „Ba nu, e minunat ce se întâmplă, e semn că mă dorește: ca atunci când un bărbat îți întinde tot rujul pe față cu sărutările lui.“

CÂND SE ÎNFIRIPĂ IUBIREA

„Ce frumoase sunt începuturile, când iubirea pare perfectă, de o perfecțiune stranie, diferită de tot ce-ți imaginaseși vreodată despre ea...”

STEFA.NO

Totul începuse fără ca vreunul dintre ei să stea măcar o clipă pe gânduri: fără nici o logică. Dai peste o rusoaică necunoscută care te privește: îți place, te străduiești să faci tot posibilul ca să i-o tragi cât mai repede cu putință și îți atingi obiectivul fără nici un pic de efort. Cu siguranță, nici măcar nu-ți trece prin cap că de aici ar putea începe o legătură serioasă sau, nici mai mult, nici mai puțin, o iubire. Acelea sunt dorințe - sau, dimpotrivă, motive de îngrijorare - pe care le poți simți

eventual atunci când te culci cu vreo prietenă căreia îi puseși gând rău de mai mult timp.

Cam de acest gen fuseseră reflecțiile lui Stefano atunci când, spre nemulțumirea sa, și totuși cu un mare entuziasm, a descoperit că se îndrăgostise de Galia.

Își amintea dorința lor de nestăvilit din primele luni de a-și povesti unul altuia vrute și nevrute. Într-adevăr, nimic ciudat în asta: cea mai elementară procedură de apropiere între două persoane presupune tocmai schimbul continuu de informații, fapt ce permite să ne marcăm teritoriul, să ne punem în gardă adversarul și să ne creăm o identitate puternică, prezentându-ne totodată într-o lumină cât mai bună; un amestec de sincerități și adevăruri camuflate care ne dau posibilitatea să ne simțim unici și totuși compatibili cu cel căruia îi dăm explicațiile. Dar dacă un asemenea troc nu este altceva decât o banală administrare a sentimentelor, la îndemâna tuturor cuplurilor, chiar și a celor care în cele din urmă nu se vor iubi, în cazul lui Stefano și al Galiei faza schimbului de informații se amplificase până la a deveni imposibil de gestionat, într-atât încât nu se încheiase nici până în ziua de azi.

Începuseră de la puținele noțiuni referitoare la Rusia care îi veneau lui în minte: filmul despre

doctor Jivago sau pixurile de agent secret și ochelarii „cu raze X“ din reclamele revistelor de benzi desenate pe care le citea când era copil. („Ce treabă are Rusia cu ochelarii cu raze X? îl întrebase ea. Iar el: „Nu știu, poate pentru că la vremea respectivă auzeam pe toată lumea spunând că erați cu toții spioni.”) Apoi, Stefano trecuse la perioada în care tatăl său, a cărui fabrică de încălțăminte se ducea de râpă chiar dacă el nu voia să recunoască, își pusese în cap să plece în Rusia, ca să vândă acolo, în plină epocă brejnevistă, ghete, cizme și pantofi sport - în acest fel avusese posibilitatea de a-i da Galiei de înțeles din ce fel de familie provenea: una decăzută, atât financiar, cât și emoțional. Mama rămăsese acasă, încruntată și plină de resentimente ca întotdeauna, convinsă că, în realitate, soțul său plecase în Rusia mai degrabă ca să caute femei decât ca să vândă pantofi. Apoi, tatăl se întorsese după două săptămâni, cu fabrica din ce în ce mai asediată de creditori, fără nici o afacere încheiată, dar aducând cu el trei cadouri demne de toată mila: pentru soție, o tavă metalică pe care erau desenate niște flori, iar pentru copii, două *matrioșka* - a lui Stefano, care pe atunci avea douăzeci de ani, era alcătuită din mai mulți Gagarini introduși unul într-altul, iar a Alessandrei, care împlinise optsprezece, era obișnuita țărăncuță

îmbrobodită cu batic în carouri alb-negre. Nimic în comun, aşadar, cu Piaget-urile sau Audemars Pignet-urile din trecut: o diferenţă care te făcea să presupui - cum de altfel o şi făcuse, bombănind întruna, mama - că oferea în mod obişnuit genul acesta de cadouri, probabil vreunor rusoaice profitoare şi rupte-n fund de foame.

De partea cealaltă, Galia alesese pentru el din propria-i odisee fragmentul în care, încă din adolescenţă, reuşise să intre în posesia preţiosului disc al unui mare cântăreţ italian, un oarecare Robertino.

- Robertino era supercelebru! Cum e posibil să nu ştii cine e? Era un copil, dar cânta cu voce de om matur.

- N-am auzit în viaţa mea pomenindu-i-se numele, îmi pare rău.

În Uniunea Sovietică, toată lumea fusese înnebunită după el.

- Era foarte bun, excepţional. Şi aflaserăm că, bietul de el, era exploatat de sistemul capitalist. În consecinţă, îl admiram, dar, în acelaşi timp, îl şi compăttimeam.

- Eu cred că mai degrabă era exploatat de propria familie decât de sistem. Mai ţii minte filmul *Bellissima*, cu Anna Magnani? o întrebase Stefano. Apoi, văzându-i expresia perplexă, adăugase: Nu-ţi

face griji, nu e nimic grav. Se poate trăi bine și fără să știi lucrurile astea.

Ca să mai dreagă busuiocul după comentariile deloc elegante pe seama înclinațiilor propriului său tată, Stefano se simțise dator să precizeze că primise o educație optimă din partea mamei, o persoană cultă și delicată. Iar Galia, ca să nu se lase mai prejos, ținuse morțiș să puncteze că și mama ei era o femeie extraordinară, puternică și inteligentă, și că bunicul luptase în glorioasa bătălie de la Stalingrad, în vreme ce tatăl - lucru de neimaginat pentru un comunist („Bărbații erau leneși și fără spirit între- prinzător“) -, pe lângă munca trudnică de la tipografia la care era angajat, găsea de lucru și în afara orelor de program, câștigând astfel câteva ruble în plus, ca să le dea copiilor să mănânce carne. În fiecare dimineață, chiar pe vremea cruntei sărăcii din anii șaizeci, înainte de a pleca la școală, ea și fratele ei mâncau tocăniță de carne și cartofi.

De acest aspect din viața ei - că în toată copilăria și adolescența se hrănise cu proteine animale - Galia era peste măsură de mândră.

Apoi îi povestise cum tatăl ei colecționa tăieturi din ziare în care se demonstra clar ce viață de câine duceau occidentalii, cu biete mase de muncitori

exploatate de sistemul capitalist și cu economia aflată mereu pe marginea prăpastiei. Acele articole, corelate cu o serie de învățături repetate obsedant la școală, o impresionaseră foarte tare: „Noi suntem un tip de om nou, le explicau profesorii, dar nu pentru că trăim în Uniunea Sovietică, ci fiindcă suntem comuniști. Omul nou este în toate mai presus de ceilalți: este mai cult, mai drept, mai liber.” Un soi de extraterestru, înțelesese Galia, fericită să facă parte dintr-o rasă atât de drastic selecționată. În viitorul apropiat, alți oameni noi, proveniți din celelalte țări socialiste, ar fi urmat să li se alăture.

Practic, această evoluție se petrecea în felul următor: mai întâi, trecerea de la o ființă normală la una socialistă - fapt care deja constituia o îmbunătățire vizibilă. Urma apoi trecerea definitivă la starea de comunist, lucru care le-ar fi permis să facă parte dintr-o superrasă aleasă să schimbe în bine destinele întregii lumi. Cu multă convingere și plină de entuziasm, micuța Galia se pusese serios cu burta pe carte și, asemenea tuturor copiilor care învățau foarte bine, fusese premiată în fiecare an cu vacanțe de vară petrecute la Marea Neagră, în faimoasa tabără de la Artek.

Și cât de tare se mai înduioșase Stefano atunci când, în timpul primei lor călătorii la Moscova, Galia

ținuse cu tot dinadinsul să viziteze muzeul teatrului Armatei Roșii, unde tatăl ei o ducea mereu când era mică! În timpul unui astfel de pelerinaj prin locurile copilăriei, îl obligase să petreacă o după-amiază întreagă într-un soi de teatru al animalelor de circ, perfect dresate și hrănite cu generozitate, în ciuda restricțiilor foarte dure din anii comunismului: câini, cobai, foci, elefanți, șerpi și alte animale exotice, daruri din partea țărilor-satelit ale Uniunii Sovietice („Când era vorba despre teatru, sub orice formă, rușii n-au făcut niciodată economie. Împreună cu șahul și vodca, teatrul e una dintre pasiunile naționale”).

Femeia aceea de afaceri, în vârstă de patruzeci de ani și aparent insensibilă, îl dusese până și la Detski MIR, imensul magazin de jucării de lângă Kremlin. Iar el se emoționase atunci când Galia insistase să-l facă să guste o înghețată cumpărată de la chioșcul aflat în fața uriașului carusel din mijlocul magazinului: doar două sortimente, cu lapte și cu ciocolată, gata puse în cornet.

- Ia-ți și tu una! Trebuie neapărat s-o guști, e delicioasă, toată lumea știe cât e de bună! insistase ea, în vreme ce el, cuprins de stânjeneață, încerca să treacă mai departe.

Nu-i pica tocmai bine să se așeze la o coadă formată numai din bunici și copii, printre care se

amestecaseră și câțiva soldați ieșiți cu bilet de voie în oraș: copilandri cu căciuli și uniforme rigide, ca de carton, care, în locul expresiei severe la care te aștepți din partea unui militar rus - unul care, nu-i așa, luptă împotriva nemiloșilor ceceni -, aveau aerul pierdut și lipsit de apărare al țărănușilor aflați prima dată la oraș, duhnind a dormitor comun și a transpirație; expresii pline de așteptare ale unora care, sătui de atâta varză și hering fiert, sunt în sfârșit pe cale să guste ceva dulce, care să le amintească de mama, de sat, de copilăria pierdută.

- Ia-ți și tu una! Trebuie neapărat s-o guști! îi repetase ea, entuziastă, ajunsă deja la jumătatea cozii. Imaginează-ți că, pe vremea când eram mică, în magazine nu se găsea nimic. De cele mai multe ori intrai degeaba, erau goale! exclamase, în timp ce el admira un grup de Barbie, păpușa preferată a surorii sale pe vremea când era de-o șchioapă și pe care acum o descoperea în versiuni năucitoare - unele mari cât o fetiță de zece ani, altele îmbrăcate ca niște sălbatice rockstaruri.

La Moscova ninge deja, deși era abia sfârșitul lui octombrie. Stefano n-avea nici un chef de înghețată.

- Rușii mănâncă înghețată și iarna, sunt înnebuniți după ea, insistase Galia, peste măsură de îngrijorată că el ar putea rata o asemenea ocazie.

Preț de o clipă, Stefano se gândise la senzația ciudată trăită de dimineață, când, într-un părculeț din apropiere de Piața Roșie, observase o mână de frunze de mesteacăn proaspăt căzute pe zăpadă. Imagini care în Italia ar fi considerate imposibile, rodul creației vreunui decorator de vitrine: unde s-a mai văzut ca arborii să-și scuture frunzele abia *după* ce s-a așternut zăpada?! Toamna și iarna sunt, prin tradiție, două anotimpuri diferite, dar acolo, la Moscova, ele se confundă în cenușiul peren al cerului presărat cu mii de așchii înghețate...

- Aici, luni și luni la rând, e mereu întuneric și zloată și nu ai altceva de făcut decât să-ți cureți întruna pantofii! Așa că unii se consolează cu vodcă, iar alții cu înghețată, îi explicase Galia pe un ton atât de satisfăcut, de parcă înghețata ar fi fost o invenție rusească.

Și, în cele din urmă, Stefano capitulase și mâncase cornetul pe care Galia i-l adusese ca pe un trofeu; îl mâncase așezat pe treptele care duceau la etajul magazinului, căci nu fusese niciodată capabil să mănânce din mers.

Da, episodul cu înghețata și povestea cu ochelarii erau cele două momente care îl înduioșaseră cel mai mult, cele care îi reveneau în minte când, după acea primă călătorie la Moscova, se gândea la Galia,

spunându-și că era într-adevăr îndrăgostit - chiar dacă dragostea i se părea un sentiment imposibil de definit: crezi că îl încerci cinci minute și, o clipă mai târziu, îți spui că, de fapt, e numai afecțiune, dar, la urma urmelor, e bine și așa.

Povestea cu ochelarii era cea în care ea, la doisprezece ani, în ciuda tuturor îndoctrinărilor la care fusese supusă, începuse să-și dorească „mai binele”, să-și dezvolte spiritul practic care a definit-o mai târziu - spirit caracterizat prin îndreptarea propriei inteligențe spre atingerea unor obiective strict economice. Pe vremea aceea, mergea des acasă la o colegă de școală, Olga, fiica directorului general al companiei de asigurări a Uniunii Sovietice în Iran - numai că la școală acest lucru nu se știa: Galia aflase abia când Olga îi arătase fotografiile tatălui ei cu șahul, păstrate într-un album de piele.

- Iar în anii șaizeci, nimeni nu avea un album pentru fotografii, cu atât mai puțin unul din piele.

- Când spui „șahul”, te referi la Reza Pahlevi? o întrebase Stefano.

- Da, chiar el.

- Păi, nu era filoamerican - motiv pentru care, de altfel, s-a iscat tot bâlciul acela cu revoluția lui Khomeini?

- Ba da, era prietenul americanilor, dar și mai bun prieten era cu rușii, îi replicase, sigură pe ea.

Galia nu văzuse niciodată case atât de mari și de frumoase precum cea a Olgăi. Mirosuri plăcute peste tot și parfumuri aduse din Iran, în vreme ce casele rusești erau, fără excepție, îmbâcsite.

- Era o plăcere să trăiești într-un ambient atât de elegant. Mai presus de orice, mă fascina camera de baie: mare cât sufrageria apartamentului meu, în care dormeam trei persoane. Era acolo o cadă în care te puteai întinde: era prima dată când vedeam o asemenea cadă, iar pe a doua am văzut-o cincisprezece ani mai târziu, în baia unui apartament de la hotelul Național.

Vorbind despre acele descoperiri pierdute în timp, Galia era atât de excitată, de parcă le făcuse cu numai câteva zile înainte. Lui Stefano i se părea pasionant să o asculte, nu numai datorită conținutului neobișnuit al amintirilor, ci tocmai de dragul de a vedea reînnoindu-se în ea emoții atât de depărtate, dar încă pline de prospețime. Așa că el, un tip de obicei nerăbdător, rămânea țintuit în fotoliu:

- Hai, mai departe, povestește!

- În plus, prietena mea era singura fată îmbrăcată șic din toate școlile din Moscova. îmi amintesc că avea un pulover verde foarte strâns pe trup, cu

nasturi. Mai avea și fuste parfumate, lucru nemaivăzut: noi, rușii, eram foarte prost îmbrăcați, cu haine confecționate din stofe rigide și înțepătoare, măsuri totdeauna nepotrivite și impregnate de aceeași duhoare pe care o simțeai peste tot în jurul tău: acasă, pe stradă, la școală... Ajunsă la acel punct al povestirii, adăugase, trăgând puternic aer în piept: Dar, mai presus de orice... avea ochelari!

- Ei, și? se mirase Stefano, care nu pricepea ce aveau de-a face ochelarii cu hainele elegante și cu parfumurile exotice.

- Cum adică: ei, și? Nu-ți dai seama? Pe vremea aceea, în Rusia, nici un copil nu avea ochelari. Erau un lux până și pentru adulți, ce să mai vorbim de noi, ăștia mici, mucoșii. Iar cei care, totuși, mai puteau fi zăriți pe ici, pe colo aveau rame oribile, dreptunghiulare și negre, foarte groase. În schimb, ochelarii Olgăi aveau lentile în formă de romb, erau superbi: o invidiam din toată inima din cauza lor. Într-o zi, am rugat-o să mă lase să-i probez, numai și numai ca să simt ce efect poate avea asupra cuiva o asemenea minunăție. Și astfel am descoperit eu că, de fapt, eram mioapă.

- Mioapă, tu?

- Da, până pe la cincisprezece ani vedeam rău de tot. Dar pe vremea perestroikăi am fost operată la

ochi. Pe atunci, în Italia nu se făceau asemenea operații - e o tehnică pe care au inventat-o rușii. Cinci sute de dolari - încă de pe atunci se liberalizase totul aici - iar acum văd perfect! Și își apropiase fața de cea a lui Stefano, se strâmbase caraghios privindu-l cruciș. Apoi continuase cu un aer mulțumit, săru- tându-l pe pleoape: Nici urmă de miopie și nici urmă de ochelari. Nu-mi vine să cred că încă mai există persoane care pătimesc din cauza unei asemenea afecțiuni. E de ajuns să fie micșorat nervul optic cu ajutorul unui instrument cu laser de producție americană - pe care, de altfel, acum îl vând eu - și gata!

Se așezase lângă el și începuse să-l dezbrace, fără să se oprească din povestit. Atunci când era bucuroasă, Galia voia să facă dragoste încontinuu.

- Familia Olgăi era una de oameni urâți: tatăl, mama, Olga însăși, erau cu toții rău clădiți, aproape respingători. Erau însă oameni cu bun-gust, le plăceau lucrurile frumoase: parfumurile, mobilele, ochelarii moderni... Inchipuie-ți, o dată am rugat-o să-mi împrumute o pereche cu rame rotunde, *à la* John Lennon, ca să merg la o petrecere. Practic, acolo, în casa Olgăi s-a născut în mine dorința de a-mi clădi o viață de cea mai bună calitate.

La momentul acela al povestirii, el era deja golpușcă, iar ea încă îmbrăcată. Ii făcea însă plăcere

și viceversa. Iar Stefano se amuza rămânând pasiv, lăsând-o pe ea să facă totul: era curios de fiecare dată să descopere ce jocuri noi mai inventa.

- Înțelegi? A fost de-ajuns o pereche de ochelari: datorită lor am descoperit că sunt mioapă, dar și că îmi doresc o altfel de viață.

În definitiv, Stefano se lăsase întru totul fascinat de istorisirea ei despre copilăria sub regimul comunist, despre îndoctrinări și conștientizarea propriilor aspirații. O compara pe Galia cu colegile sale de la liceul din Elveția sau cu prearăsfațatele sale prietene italiene, viciate, care trăiau pe spinarea părinților, îmbrăcate în pulovere de cașmir, având la dispoziție coafeze la modă și trimise în vacanțe de vis - numai în locuri unde ar fi avut șanse să întâlnească băieți de vârsta și de nivelul lor. De fapt, ar fi trebuit să se pună în aceeași oală și pe el însuși, având în vedere că primise același gen de educație și avusese exact același tip de comportament. Numai că, din cauza nesfârșitelor și exasperantelor certuri care marcaseră căsnicia părinților, a ironiei zeiței Fortuna, care îi permisesse să crească în lux pentru ca apoi să-l treacă prin umilințele cauzate de falimentul fabricii tatălui - casele ipotecate de bănci, decăderea de la „a avea aproape totul“ la „a nu avea

aproape nimic“ Stefano se simțea tras pe sfoară și, în consecință, aproape la fel de îndreptățit ca și Galia să aibă parte de recompense. Ca să nu mai pomenească, pe urmă, de coincidența de a fi amândoi orfani de tată.

„Cât de multe afinități la noi doi, chiar dacă provenim din lumi diferite!“ își spusese el adesea în primele luni ale relației lor. Sau chestiunea cu casele: chiar și din acest punct de vedere exista o asemănare care îi apropia. După ce tatăl său declarase falimentul fabricii și, câteva luni mai târziu, murise de infarct fără să lase nimic familiei, nici măcar clasicul cont - oricât de subțire ar fi fost el - în Elveția, fuseseră cu toții nevoiți să se mute. Imensa vilă din secolul al XIX-lea în care trăiseră dintotdeauna sfârșise în ghearele băncilor, iar societatea imobiliară care o cumpărase ulterior aproape că o distrusese, împărțind-o în mici apartamente, revândute apoi unul câte unul. Astfel, parcul, piscina și terenul de tenis al vilei deveniseră obiecte de litigiu între cei cincisprezece noi proprietari țâfnoși. Datoriile înghițiseră și apartamentul de la Madonna di Campiglio, ca și pe cel de la Forte dei Marmi - inițial aflate în proprietatea mamei, care însă le cedase prostește soțului, în speranța că în felul acela ar fi fost posibil să mai salveze fabrica. Le rămăsese o vilă modestă, cea în

care locuiau acum, și aceasta salvată numai datorită manevrelor interesate ale unui expert contabil, genul de curtezan veșnic refuzat al mamei.

Stefano și sora lui se văzuseră ajunși în pragul vârstei de treizeci de ani fără nici o profesie certă, dar cu tabieturi și anturaje care le făceau și mai amare străduințele de a se adapta la traiul într-o simplă vilă compusă din trei miniapartamente - câte unul pentru fiecare membru al familiei. O vilă pe malul îndepărtat al lacului, în *hinterland*, între alte viluțe sărăcăcioase, *residence*-uri în proprietate comună sau case dărăpănate, zonă care se preconiza să fie transformată în altceva, mai profitabil - eventual un centru comercial, deoarece dezvoltarea turismului îi făcuse pe localnici să-și piardă orice interes pentru agricultură. Peisajul era oribil, construcțiile, mizere și veleitare, iar o asemenea combinație ar fi demoralizat pe oricine ar fi avut un minimum de simț estetic. De mai bine de zece ani, Stefano simțea că se prăbușise în prăpastia unei nemeritate sărăcii. O sărăcie pentru care, de altfel, nu avea nici o înclinație. „Pentru că dacă te naști în sărăcie îți vine ușor, dar să *devii* sărac e ca atunci când rămâi paralizat de picioare după un plonjon în apa unui râu: o stare cu care nu te poți resemna pur și simplu”, încercase el să-i explice Galiei, întinzând

un pic coarda, căci în prezența ei se simțea întotdeauna oarecum vinovat pentru propria sa incapacitate - evidentă, de altfel - în afaceri. „Și suportă sărăcia fără să poți reacționa, căci, din păcate, nu ai în sânge acea forță de supraviețuire a unuia care, născut sărac, a trudit din fragedă copilărie.”

Și Galia avusese, în felul său, probleme cu casa, într-o asemenea măsură încât se dezvoltase în ea un adevărat sindrom al spațiului locuibil: cinci apartamente la Moscova, unul la Milano și dorința insașiabilă de a mai cumpăra și altele. Ii povestise că, la opt ani după ce născuse primul copil, maică-sa o concepusese pe ea cu scopul precis de a obține un apartament cu două camere.

- Practic, și-a tras-o numai de două ori cu tata, o dată pentru fiecare copil: iar a doua oară numai și numai ca să amelioreze condițiile de trai ale familiei.

Apoi ezitase, ca și cum ar fi urmat să spună ceva ce Stefano n-ar fi fost în măsură să înțeleagă.

- Nu-mi spune că îți faci probleme! îi spusese el, observându-i stînghereala. Față de mine? Află că mi-a fost dat să aud lucruri năucitoare în propria mea familie, așa că sunt ultimul om din lume care i-ar judeca pe alții. Fii liniștită, hai, continuă.

- Nu, nu-mi fac nici un fel de probleme. Voiam doar să spun că mama e genul de femeie practică: și

nu numai în privința apartamentelor. Vorbesc în general: de exemplu, s-a străduit mereu să mă învețe că e mai bine să fii iubit decât să fii tu cel care iubește. „Galia, îmi spune ea adesea, nu există nici un motiv plauzibil să suferi din cauza altora. Fii practică și gândește-te la propria-ți siguranță: dacă îți iei un bărbat bogat, fă-1 să-ți dăruiască apartamente, nu haine și bijuterii." Trebuie însă s-o înțelegi: un soț pe care nu l-a iubit, un fiu alcoolic, probleme peste probleme. Nu vrea altceva decât să mă țină departe de necazuri și, mai presus de orice, de iluzii.

Înainte de nașterea Galiei, familia sa, cu bunică cu tot, locuia în centrul Moscovei, în niște construcții pe care ea le numea „barăci". Urișe clădiri dărăpănate, din lemn, în care își duceau zilele zeci de familii: baia și bucătăria la comun, membrii fiecărui nucleu familial înghesuți într-o singură cameră. Apoi, spre sfârșitul anilor cincizeci, „barăcile" au fost demolate, iar locatarii, repartizați în „edificii funcționale", la periferie.

Odată, Stefano o însoțise într-o vizită la mama ei. În ciuda insistențelor Galiei, bătrâna și dârza Svetlana refuzase cu îndârjire să părăsească apartamentul cu două camere ce îi fusese repartizat grație apariției pe lume a fiicei sale și pe care îl cumpăraseră mai târziu, pe vremea lui Gorbaciov - când acest lucru devenise

posibil. Bulevarde imense, blocuri cu tencuiala căzută, mormane de zăpadă murdară, mesteceni, din când în când câte un brad, nici urmă de magazine, ci doar câte un chioșc la câte o intersecție - în care găseai, în plină iarnă, portocale, smochine și pepeni galbeni aduși din Uzbekistan. Și, printre mestecenii din spațiile verzi ale blocurilor, vreo zece construcții stranii, ca niște cochilii de melc: garaje pentru autoturismele puținilor locuitori mai înstăriți ai cartierului.

Galia era stânjenită și, pentru a preveni eventualele critici, se arăta dezgustată de interfoanele nefuncționale, de liftul străvechi și infect, luminat de un bec anemic protejat cu un grilaj metalic greoi, care îl făcea și mai anemic („Altfel îl fură“), de duhoarea gunoiului menajer de pe casa scărilor, de robinetele ruginite și picurând întruna din baia strâmtă, în care WC-ul era izolat într-o celulă minusculă, fără ferestre. Mama era o doamnă grasă și cam veștejită, cu fața largă și îmbujorată, de *ma- trioșka*. Un corp care îi amintea de mamele și bunicile deșiratele turistice nemțoaice din propria adolescență, cu care Stefano, asemenea tuturor puștilor de pe lacul Garda, făcuse primele experimente de natură sexuală. A profita de prezența nordicelor pentru primele exerciții amoroase era o atitudine încurajată

de părinți, care însă nu oboseau să-ți atragă zi de zi atenția: „Nu cumva să-ți treacă prin minte să te însori cu o nemțoaică: sunt rigide și îți distrug viața; când sunt tinere sunt drăguțe, dar pe urmă mandibula le devine pătrătoasă, iar pe la douăzeci și cinci de ani încep să se îngrășe, din cauza moștenirii genetice și a alimentației prostești... Te trezești cu ele pline de șunci și veșnic îmbufnate, fără altă ocupație decât aceea de a compara mereu Italia cu Germania, numai și numai ca să-și descarce complexul de superioritate de care suferă.”

În concluzie, femeia aceea, cu fața ei lată, cordială și zâmbitoare, îl îngrijorase puțin. Nu cumva o să se transforme așa și Galia mea - poate nu cu aceleași trăsături pătrătoase ca ale nemțoaicelor, dar la fel de corpulentă și greoaie în mișcări?

În vreme ce el, uitându-se la mamă, era preocupat de viitorul metabolism al fiicei, Galia continuase să se scuze întruna pentru aspectul dezolant al aceluiașis apartament în care, până în urmă cu douăzeci de ani, trăiseră în cinci - pe atunci, locuia cu ei și bunica -, pentru ferestrele sigilate, aerul stătut și îmbâcsit de praf, pentru mirosul rânțed de mușgai emanat de covoarele atârinate pe pereți, pentru blocul sinistru în care acum locuiau numai femei bătrâne și singure, fiecare cu propriul ei

câine, la fel de bătrân ca și ele. O adevărată concentrație de văduve, fiecare având câte un fiu alcoolic de pe urma căruia să pătimească până la sfârșitul zilelor. Pe vremea când trăia Anton, fratele Galiei, grafician la *Pravda*, biata mamă era nevoită să-l culeagă de prin te miri ce locuri de fiecare dată când era anunțată că zace pe undeva beat-mort, în comă alcoolică sau pradă unei crize de *delirium tremens*.

- Dar, scuză-mă că te întreb, îi spusese Stefano, mai mult ca să curme amintirile acelea deprimante, nu putea să se trateze sau tu nu puteai să-i plătești o internare într-o clinică de specialitate?

- Ți-ai găsit: Anton era falit și, pe de altă parte, refuza orice fel de ajutor. De altfel, să fi fost în locul lui, nici eu n-aș fi încercat vreodată să mă las de băut. O osteneală mult prea mare și, la urma urmelor, pentru ce? Ca să mă întorc la viața de zi cu zi, la existența inutilă a unui zdrențăros, fără plăceri, fără bani, fără nici o bucurie?

Acea fusese o afirmație care explica totul despre Galia și de ce reprezentase ea o noutate pentru Stefano. Nimeni nu-i spusese vreodată genul acela de lucruri despre care ea vorbea ca și cum ar fi fost mai mult decât evidente. Și chiar erau evidente, sau cel puțin așa i se păruseră lui atunci când le rostea ea, cu înrâncenarea aceea specifică unui supraviețuitor

al epocii comuniste. Dacă i se întâmpla însă - cum, de altfel, o și pățise - să repete propriilor prieteni observațiile ei, dar ca și cum i-ar fi aparținut lui, acestea erau taxate imediat drept afirmații rasiste ale unui complexat, prostii debitate la beție de un nemernic insipid și viciat.

- Excluzându-i pe bolnavii psihic, toți putem alege între a fi săraci și a fi bogați. Ceea ce nu vrea nimeni să recunoască este că, oricât ar părea de ciudat, mulți aleg cenușii unei existențe mediocre - sau chiar sărăcia cruntă - numai și numai pentru că e mai puțin obositoare. Preferă să se lase duși de val, îi spusese Galia, pe tonul sec și grăbit al celei nevoite să explice lucruri știute și răsștiute. Apoi, ca întotdeauna, trăsese și o concluzie: Există o mulțime de oameni care pur și simplu nu vor să-și dea osteneala.

Aceasta fusese o altă afirmație a cărei forță de persuasiune Stefano o resimțise din plin, părându-i-se nici mai mult, nici mai puțin decât o excelentă definiție a propriei persoane, a propriei vieți comode, ferite de responsabilități. Și totuși, din nou, când i se întâmplase s-o repete în public, i se păruse o banală ineptie, iar vocea i se stinsese treptat pe măsură ce vorbea, făcându-1 să-și termine perorația într-un soi de bolboroseală stânjenită, în speranța că nimeni nu înțelesese ce voise să spună.

În apartamentul în care crescuse Galia nu se aflau decât două fotografii înrămate - câte una pentru fiecare copil al familiei. Nici urmă de tata, nici urmă de bunica și nici chiar de Svetlana - măcar o poză din tinerețe - observase Stefano, cu oarecare consternare. Cea a Galiei o înfățișa când era o copilă: o școlăriță palidă, cu două cozi lungi și blonde, cu uniformă și cu privirea concentrată, specifică miopilor. Și cu aerul întrebător al uneia care pășește pentru prima dată în studioul unui fotograf și, neștiind ce expresie să adopte, își ia o înfățișare incertă, care nu e nici măcar una de circumstanță, ci doar una înfricoșată. Un concentrat de temeri: teama de a nu ieși prea urâtă în cele doar câteva declanșări ale blițului avute la dispoziție și în care părinții își puneau mari speranțe; teama de a nu se comporta inadecvat față de nemeritat de marea atenție ce i se acorda; teama de a nu-i scoate din răbdări pe părinți și pe fotograf cu propriile incertitudini copilărești.

Cealaltă fotografie îl surprindea pe fratele ei, deja ajuns la maturitate. Un tip cu totul diferit de Galia: negricios și anonim, un chip oarecare, pe care cu greu ți l-ai putea reaminti vreodată - poate, cel mult, pentru fața lui ciupită de vărsat și mustățile lungi, de genul celor cu care te trezești stând la masă în berăriile nemțești.

- Scuză-mă că te întreb, dar cum a reacționat mama ta la moartea lui Anton? Se mai gândește și acum la asta? o întrebase Stefano, fixând fotografia și mirat că Galia vorbea despre moartea propriului frate ca despre un accident oarecare, ca despre tam-ponarea unei mașini care, oricum, peste numai câteva luni urma să fie aruncată la fier vechi. În definitiv, continuase el, trăiau sub același acoperiș, își țineau de urât unul altuia. Pe urmă, se știe, pentru o mamă, băiatul...

În timp ce el vorbea, Svetlana îi privea pe amândoi cu zâmbetul tâmp și serviabil al celui care, deși nu înțelege o iotă, se străduiește să se facă util. Vrea să fie pe plac celui care-i face pe plac fiică-sii, gândise Stefano.

- Ei bine, nu: mama a răsuflat ușurată și cu asta basta. Anton devenise o povară atât de mare, încât nici măcar nu-ți poți imagina. Un bărbat trecut de patruzeci de ani, incapabil să-și poarte de grijă, unul care avea încontinuu nevoie de ajutor. Nu știi ce înseamnă să primești pe nepusă masă un telefon și de la celălalt capăt al firului să ți se spună să te duci să ridici din fața unei porți, la câțiva kilometri distanță, corpul unui bețiv care are în buzunar numărul tău. Și să te vezi atunci nevoită să te îmbraci și să ieși - chiar și în inima nopții, chiar și la douăzeci de

grade sub zero, să traversezi tot orașul cu un tramvai care vine din an în Paști, iar apoi să te străduiești să-ți dai seama ce e mai bine să faci: să chemi o ambulanță sau să te căznești să-l ridici și să-l târăști până acasă... În ultima vreme, fratele meu devenise o povară pentru toată lumea; atât și nimic mai mult. Chiar și el însuși a înțeles asta, așa că și-a încheiat conturile cu viața în singurul mod pe care îl cunoștea: bând.

Și, cu aceasta, Galia închisese subiectul, fără nici un semn de emoție, de înduioșare, de regret... Absolut nimic.

Stefano era fascinat de comportamentele ei total contradictorii: ce raritate o asemenea femeie, capabilă să alterneze momente de asprime și rigoare nazistoide cu incredibile clipe de tandrețe, în care se dedica iubirii cu toată ființa ei! Era mereu atât de vibrantă, atât de atentă, atât de concentrată asupra lui... Nu uita să-l mângâie nici măcar atunci când vorbea despre moartea propriului ei frate, iar în mijlocul interminabilelor ei negocieri la telefon îi lua delicat mâna, ducând-o la gură și atingându-i dosul palmei cu buzele.

Ii era atât de dedicată - fără însă să-și neglijeze afacerile - încât, la început, înainte ca între ei să apară certuri aprinse, Stefano fusese convins că avea

asupra ei o influență pozitivă și că datorită lui Galia devenise mai dezinvoltă, se îndulcise, căpătând un tip aparte, fascinant, de feminitate amoroasă, renunțând la îndărătnicia cu care, până atunci, căutase afecțiunea exclusiv pe cale sexuală.

Trecutul Galiei era un mister. Stefano o studia curios și cu o oarecare suspiciune: cu ea și despre ea, totul era o continuă descoperire, lui nerămânându-i altceva de făcut decât să ia de bun tot ce i se spunea. Despre viața ei nu exista decât o singură versiune: cea povestită de Galia însăși.

Nimic în comun cu fetele pe care el obișnuise să le frecventeze: aceloră le cunoștea și părinții, eventual chiar și bunicii, asta dacă nu cumva mai aflase din auzite și multe altele despre ele. Erau, invariabil, cunoștințe ale celor din anturajul său: prieteni, verișori, colegi de școală. De exemplu, se întâmpla ca unul pe care îl întâlneai mereu la clubul tău de golf să fi avut o relație cu sora mai mare a actualei tale prietene și să depene amintiri despre ea, pe vremea când era doar o fetiță, cu incisivii mari, ieșindu-i din gură, plată ca o scândură și făcându-și simțită prezența în momentele cele mai inoportune.

Despre Galia, în schimb, nu existau alte versiuni și nici posibilitatea de a efectua verificări pe seama

celei existente. Nu puteai face altceva decât să dai crezare poveștilor ei. La fel ca în cazul filmelor și romanelor: un scenariu unic, un singur fir epic, cel la care privești sau pe care îl citești. Nimeni, niciodată nu va veni să-ți spună: „Da, dar... de fapt, în realitate... ai grijă că...”

- Cum ai făcut de ai ajuns în Italia? Vreau să spun: pe vremea aceea era interzis să părăsești țara, citeam mereu despre dificultățile disidenților de a pleca în străinătate, în ciuda presiunilor diplomatice și ale șefilor de stat. Ce să mai spunem, deci, de oamenii de rând? Lumea își imagina că trăiți cu toții într-un gulag, ca Soljenițin. Sau gata-gata să intrați într-un gulag.

- Soljenițin! Douăzeci de ani de pușcărie, cărți pe care nu le citește nimeni... spune-mi și mie ce a realizat? O viață de rahat, atât înainte, cât și după. Toate astea numai ca s-d poată face pe victima. Uite ce e: noi, rușii, n-am înțeles niciodată de ce Occidentul i-a făcut atâta reclamă unui asemenea individ, unul complet rupt de realitate, un ratat în toată puterea cuvântului.

Ratat? Unul care primise Nobelul? Ei, ce importanță mai avea, realitatea era că Galia îl uluise din nou cu opiniile sale, care veneau în contradicție cu propriile lui certitudini.

- Eu, de exemplu, ca să pot emigra, m-am măritat cu un italian care nu-mi plăcea defel, și m-am despărțit de el imediat ce am pus piciorul în Italia. Normal că, atunci când am făcut una ca asta, obținusem deja cetățenia italiană. Asta-i, își curmase ea brusc explicațiile pe tema respectivă, ea care de obicei se lungea la nesfârșit în detalii și lămuriri suplimentare.

- Cum așa, te-ai măritat? Adică, una e să cunoști pe unul și să te culci cu el, alta e să-l faci să te ia de nevastă.

- Deh... știi, în epoca aceea, hotelurile din Moscova erau pline de italieni cu probleme - de cele mai multe ori, o soție insuportabilă. În sfârșit, afaceri sau nu, găseai la tot pasul italieni care veniseră în Rusia pentru sex. În Italia era mai greu: dacă un bărbat era respingător sau fără o situație solidă, găsea cu greu o femeie care să nu facă fițe. Cu scuza religiei și a bunului renume al familiei, primeau cadouri, se lăsau duse la restaurant sau însoțite la cinema, fără însă a oferi niciodată ceva la schimb. Dimpotrivă, aici era sărăcie lucie și, mai ales, exista un soi de nivelare obligatorie a conștiințelor, de care cei mai inteligenți dintre noi ar fi dat orice ca să scape. În plus, eram cu toții ateii, nimeni nu ne învățase că a face sex ar fi un păcat, ci, din

contră, era o distracție ca oricare alta. Ce mai, dacă un străin era drăguț cu tine și nu umbla veșnic beat, era suficient ca să începi să-l plăci.

- Așa, și?

Își amintea perfect de momentul când îi pusese întrebările acelea. Fusesse una dintre primele ocazii în care rămăsese peste noapte în locuința din Milano a Galiei, un apartament imens și eclectic, plin de samovare, tăvi și vase de lemn decorate cu motive florale intens colorate - obișnuita marfă rusească de mâna a doua expusă în orice magazin de suvenir, amestecată cu incomodele piese de mobilier italienești cu design glacial. Curiozitatea față de trecutul Galiei mocnea în el de mult timp, probabil chiar din ziua în care se cunoscuseră, dar până atunci reușise să se abțină, poate de teamă să nu descopere cine știe ce amănunte șocante, neplăcute. Ar fi putut suporta, eventual, ca ea să fi fost un ex-spion sovietic, așa cum insinuasera unii dintre prietenii săi; dar un trecut de curvă, ei bine, asta nu, niciodată! S-ar fi văzut obligat să se dezîndrăgostească sau, pur și simplu, ar fi încetat brusc s-o mai placă.

- Pe vremea facultății aveam convingerea că singura cale spre bunăstare - bunăstarea legală, bineînțeles - trecea prin politică, era calea partidului. Mă implicam în activitățile politice și le trăiam ca

pe propria-mi carieră, nu ca pe un ideal. Așa că, în scurt timp, am devenit șeful comitetului studentesc pe facultate - inginerie chimică. Eram nici mai mult, nici mai puțin decât „responsabil cu ideologia”, iar una dintre îndatoririle mele era să-i însoțesc pe studenții din RDG în vizitele lor la mausoleul lui Lenin. Bineînțeles că mie nu-mi păsa de comunism nici cât negru sub unghie, urmăream doar să-mi fie mai bine.

Stefano, în general un tip fără prea multă ținere de minte, își amintea perfect fiecare gest al ei din seara aceea, și mai ales emoția amestecată cu teamă care îl încercase atunci când ea, deși o luase pe ocolite, se încingea pe măsură ce-i istorisea jocosniile și manevrele de care fusese în stare, numai și numai ca să se vadă ajunsă în Italia. Își amintea până și felul în care, pe măsură ce ea își depăna povestirea, o mângâia încontinuu, ca nu cumva să-i dea impresia că, în realitate, era foarte îngrijorat de ceea ce auzea.

- Pe vremea aceea funcționa o asociație care se numea Interclub: organiza întâlniri între delegațiile de studenți străini și tinerii din URSS într-un teatru din centrul Moscovei. Se serveau gustări pe bază de iaurt și ceapă, în timp ce o formație muzicală improvizată interpreta *Internaționala*, *El pueblo unido* și alte p'y^{r*r} rlp jyrml 3<i>la Q ambientați atât de

dezolantă, încât avea un efect contrar celui dorit: după părerea mea, studenții străini sfârșeau prin a pleca de acolo îngroziți - cel puțin cei pe care îi ducea cât de cât mintea.

Făcuse o pauză, apoi continuase:

- În sfârșit, în loc să fiu expediată la recoltat cartofi, așa cum se întâmpla obligatoriu cu toți studenții neimplicați politic, mă trimiteau s-o fac pe ideologul la genul acela de întâlniri. Învățasem puțină engleză și italiană, suficient cât să pot primi acea însărcinare. Trebuia să-i conving pe tinerii veniți din străinătate de avantajele comunismului, numai că, în loc de asta, s-a întâmplat exact contrariul: în cei patru ani de activitate mi-am dat seama că totul era un mare rahat. Am înțeles că trebuia să scap de acolo.

- Bine, dar cum de-ai reușit, hodoronc-tronc, să convingi pe cineva să te ia de nevastă? Cine era soțul tău?

Se vedea că nu-i făcea deloc plăcere să povestească despre acel capitol din viața sa.

- Păi, din moment ce nu-l cunoști...

- Bineînțeles că nu-l cunosc! Doar nu crezi că te întreb despre el ca să-mi dau seama dacă nu cumva am participat împreună la vreo regată... se impacientase Stefano.

- Lasă-mă să termin, replicase ea, pe tonul răbdător și mecanic al celei care fusese nevoită - și cine știe de câte ori - să lămurească toată tărașenia. Voiam doar să spun că, din moment ce nu-l cunoști, e greu să-ți explic ce fel de om era. Îți pot spune că era fiul unui director de bancă și că locuia la Bologna. L-am cunoscut în '82 la Russia, hotelul situat vizavi de Piața Roșie - celebru până și în Occident pentru faptul că era plin de spioni și de microfoane ascunse. Cânta acolo o orchestră, iar noi dansam: eu cu un amic de-al meu, rus, el cu o femeie - poate o prostituată, nu-mi amintesc. Și așa, dansând, ne-am atins din întâmplare, iar el a început să mă fixeze cu privirea. Apoi, pe când eu mă îndreptam spre toaletă, el m-a ajuns din urmă și s-a prezentat.

-Și?

- Și el avea părul roșu și o voce stridentă, odioasă. O voce într-atât de enervantă, încât era imposibil să te concentrezi asupra spuselor sale. Frecventam acel local pentru că la Russia veneau țipi din Occident, iar eu îmi puteam astfel exercita abilitatea la limbi străine. Voiam să emigrez cu orice preț. Speram că acolo voi întâlni pe cineva care, într-un fel sau altul, să mă poată ajuta.

- Dar maică-ta știa?

- Da, desigur. A știut întotdeauna totul despre mine. Îmi acorda tot sprijinul. Singura ei teamă era ca nu care cumva să mă îndrăgostesc de un negru.

- Un negru?! Păi, și unde să fi găsit tu un negru, iartă-mă că te întreb?

- La Universitate era plin de negri. Aproape jumătate dintre studenții de sex masculin provenea din țările procomuniste din Africa și din Cuba. Pe urmă, la categoria „negri” mama îi trecea și pe indieni, pe arabi - pe oricine era de o rasă diferită de a noastră. Chiar așa: una ca asta n-ar fi acceptat. Mi-a spus-o de nenumărate ori: „Galia, fă tot ce vrei tu, mărită-te, divorțează, fă sex de plăcere, dar, dacă îți iei un iubit negru, să uiți că ai mamă.”

- Să ne întoarcem la soțul tău. Nu-ți plăcea de el nici măcar un pic?

- Îți arde de glume? Nu, nu-mi plăcea și pace! Era un complexat. Foarte inteligent, licențiat în economie și comerț, blând, educat, dar avea mari probleme când era vorba de femei. Ne-am cununat la Palatul căsătoriilor fără să fi făcut dragoste nici măcar o dată, îți poți închipui una ca asta?

- Nu, nu-mi pot închipui. Și atunci, ce făceați când vă petreceați timpul împreună?

- Discutam. Îmi puneam mana pe sâni și ne sărutam, însă cât mai puțin cu puțință, pentru că

nu-mi plăcea mirosul pielii lui și căutam să stau cât mai departe.

- Totuși, cum de l-ai făcut să te ia de soție așa, pur și simplu? I-ai dat de înțeles că ești virgină?

- Da' de unde! I-am spus că nu aveam încredere în el, că toți occidentalii veneau aici numai pentru sex și că aș fi făcut dragoste cu el numai dacă am fi fost căsătoriți.

- Și părinții lui au fost încântați de căsătoria asta?

- Vezi să nu! De altfel, nu le spusese nimic: au aflat abia când am ajuns eu în Italia. Numai că, la momentul respectiv eu făceam deja actele pentru divorț.

- Cât timp ați fost căsătoriți?

- Șase luni, exact timpul necesar pentru obținerea pașaportului și a cetățeniei italiene. În tot acest timp, eu am continuat să locuiesc cu mama, frate-meu și bunica, iar când venea el la Moscova, dormeam la Național. Eu am fost cea care a avut pretenția asta, era cel mai luxos hotel din oraș. Nu am locuit niciodată împreună în adevăratul sens al cuvântului, nici măcar o zi. Iar când am coborât din avion la Milano, Alessandro aflate deja că aveam pe altcineva.

- Ah! Și „altcineva” ăsta, de unde era?

- Era italian. Un italian din Torino, cu care, de altfel, am trăit apoi timp de trei ani. El m-a inițiat

în tainele meseriei pe care o practic acum. încheia contracte cu spitale din Uniunea Sovietică și Bulgaria. Ii datorez mult, dar acum îmi datorează și el mie ceva. De nouă ani supraviețuiește numai pentru că, din când în când, n mai pasez eu cate un contract.

- Scuză-mă că te întrerup, dar cum se face că soțul tău s-a complăcut într-o asemenea situație? Era impotent sau, poate, homo și avea nevoie de o soție de fațadă?

- Nu, nu, doar că era timid și slab de înger. De altfel, când, într-un final, după cununie am acceptat să mă culc cu el, funcționa perfect, chiar neașteptat de bine. Numai că eu căpătasem un soi de repulsie fizică față de el și, cu cât îl refuzam mai des, cu atât era mai îndrăgostit de mine. Bietul de el, l-am făcut să sufere foarte mult.

- Și, până la urmă, ce s-a întâmplat cu el?

- Ultima dată l-am văzut la tribunal, la pronunțarea divorțului. Era în '93. A venit însoțit de partenera lui de la vremea aceea, o ucraineancă împreună cu care făcuse deja doi copii. Ea voia cu orice preț să se căsătorească cu el. Știi, era una venită de la țară, din locurile acelea unde nu există nimic altceva decât noroi și frig. Probabil că nu-i venea să creadă că ajunsese să locuiască la Bologna

și că nu mai era nevoită să se întoarcă să lucreze pe ogoarele natale.

După părerea Galiei, mohoreala ternă a comunismului sovietic accentuase pasiunea pentru vodcă a bărbaților din Est și le împinsese pe femei către orice formă posibilă de prostituție, făcându-le să devină „tipologii umane care își petrec întreaga existență cu unicul scop de a li se trece cât mai multe apartamente pe propriul nume”.

Ea, în schimb, era cu totul și cu totul diferită. Voia, la rândul său, totul - asta era adevărat -, dar cât mai departe de așternuturi. Ii plăcea atât de mult să interpreteze rolul de femeie de afaceri, încât Stefano îi reproșase adesea că părea caricatura unui capitalist, oarecum asemenea transsexualilor care se cred femei.

- Doar imitațiile nu prezintă nici o anomalie, îi spusese într-o zi, când se simțea atât de sigur pe el, încât își permitea să dea lecții de viață. Tu, în schimb, ai o personalitate adevărată, genuină: așa că ți-ai putea permite toate anomaliile și deviațiile de la norme pe care ți le dorești.

- Ca de exemplu?

- De exemplu, ai putea înceta să mai muncești ca o apucată și să te bucuri de casele pe care ți le-ai

cumpărat. Sau ai putea descoperi că vrei să te îmbraci numai în blugi și tricou, ori că-ți place să pictezi...

- Eu fac numai ce simt nevoia să fac și nu copiez pe nimeni. Caut întotdeauna și în exclusivitate plăcerea. Și, pentru mine, să fac bani, să intru în competiție ca să vând aparatură medicală și să câștig licitații sunt distracții, felul meu de a-mi procura plăcere. O mare plăcere, ce știi tu?

„Fiecare iubire înseamnă a investiga unul asupra celuilalt. Adulmecii, descoperi elemente, faci deducții și cauți confirmări. Află lucruri care nu-ți fac deloc plăcere, dar puțin mai târziu îți dai seama că sunt exact ceea ce căutai de fapt.

În realitate, investigând asupra celuilalt, investighezi asupra propriilor tale gusturi."

- Brioșe?
- Hm, nu știu...
- Atunci cumpăr și te hotărâști după aceea?
- Ăă...
- Adică?
- Adică mă gândesc.

A.

- Iți aduc sau nu? Hotărăște-te!
- Parcă aș veni și eu.
- Cum să nu, ca să te aștept o jumătate de oră până te gătești!

- Bine, atunci briose să fie! Du-te, te aștept aici.

În dimineața aceea, pur și simplu nu era în stare să se hotărască. Sunt două variante, își spunea: să iasă cu Stefano, să meargă cu el să-și cumpere ziarele, apoi să se așeze împreună la bar, pentru micul dejun. La ora asta nu e prea multă lume pe stradă, cu toate acestea e, practic, imposibil să nu se întâlnească cu vreun cunoscut oarecare. Avantaje? se întreba ea, cântărind atent chiar și cel mai mic detaliu: ești văzută cu el la o oră care demonstrează clar faptul că ați dormit împreună. Acolo, la Sirmione, cei care îl cunosc încep să creadă că ești partenera lui și nu că te-ar fi remorcat de prin cine știe ce night-club pentru un capriciu de o noapte. Astfel, relația se oficializează: amicii care îl vor întâlni când va ieși singur îl vor întreba când te întorci și îi vor face invitații pentru două persoane („Vii cu prietena ta, rusoaica, nu?“). Iar el, urmare a acestei oficializări implicite, sfârșește prin a se simți din ce în ce mai legat de tine și, ca să evite gafele, încetează într-un final să se mai afișeze cu tot soiul de nemernice acaparatoare, nulitățile - viciate și atâta tot -

de care îți închipui că se înconjură înainte de a apărea tu. În concluzie, da: micul dejun împreună, la bar. Acesta ar fi răspunsul logic.

Dar la fel de logică era și cealaltă opțiune: cea datorită căreia Galia, în dimineața cu pricina, la mai bine de trei luni după ce îl cunoscuse pe Stefano în holul hotelului Diana, prefera să se prefacă leneșă și languroasă, ca și cum s-ar fi alintat încă într-un nor de somnolență: iubire, eu aș veni și la bar să luăm micul dejun împreună, dar mă simt atât de obosită, iar aici, acasă la tine, se doarme minunat!

Bine, și care ar fi avantajul în cazul acesta? Acela că ți se ivește, în sfârșit, ocazia să rămâi singură în bârlogul lui și să-ți bagi nasul prin locurile în care el cu siguranță nu ți-ar permite s-o faci; și, concomitent, îi transmiți și un mesaj - subliminal și nu prea: acasă la tine mă simt ca o regină, prețuiesc mult tot ce-mi oferi tu, chiar mai mult decât apreciez luxul în care sunt obișnuită să trăiesc.

Și uite așa, îl mai și măgulești pe deasupra!

Du-te, scumpule! Du-te sănătos, Stefano! Și te întinzi voluptuoasă, goală și moale, cu cearșafurile mototolite dezvelindu-ți pe jumătate trupul, apoi te sprijini într-un cot, pe o parte, în așa fel încât el să aibă o priveliște completă asupra celor mai prețioase rotunjimi ale tale - șoldurile și sânii -, ținute la

păstrare pentru când se va întoarce el. Du-te, Stefano: și îți mulțumesc pentru că te-ai gândit la mine. Brioșe, dar fără dulceață, să nu uiți!

Cheia se învârte în yală, auzi ascensorul oprindu-se pe palier, ușile glisante se deschid cu un trosnet asurzitor, se închid cu un zdrăngănit metalic, apoi ascensorul coboară.

În clipa următoare ai și sărit din pat, dai fuga în baie: faci pipi. Ești pregătită: pentru început, albumul de fotografii pe care îl zăriseși în dulapul unde Stefano își păstrează vechile sale LP-uri.

În sfârșit, poți privi cu mai mult calm imaginile acelea pe care le văzuseși în trecut doar o singură dată, atunci când el coborâse la maică-sa, cu un etaj mai jos.

În toate pozele, fie că sunt făcute anul trecut sau vechi de un deceniu, e identic - asemenea celui de acum. Practic, chiar și la douăzeci de ani avea același chip de puști îmbătrânit. Cât despre „fostele” sale, nu îți place nici măcar una: prima are o față atât de rotundă, încât seamănă cu o găscă numai bună să faci din ea pateu; alta e negricioasă ca o georgiancă - și nu te-ar mira să afli că avea tipica dungă de păr negru de-a lungul șirei spinării; o a treia ar fi ea frumușică, nimic de zis: numai că fotografia are scrisă pe verso data - „12.8.82“ -, așa că tare ai vrea s-o

vezi acum, după douăzeci de ani, dacă se mai ține la fel de bine. Apoi, mai e o fetișcană cu expresie visătoare, care-și privește sânii în oglinda de la baie, în vreme ce în spatele său se zăresc bărbia lui Stefano și părul lui bogat și creț care încadrează un aparat mare de fotografiat: în cazul acesta, nu, dacă ți-o va cere și ție, poate fi sigur că nu-i vei permite niciodată să te pozeze goală. Doar nu vrei să ajungi subiect de contemplare și comentarii pentru femeile pe care le va avea după tine.

Dacă le va mai avea!

Lipsesc tocmai fotografiile tale, și doar i-ai dăruit intenționat vreo două-trei - alese cu mare atenție. Oare să fie de bun augur faptul că până acum nu au sfârșit arhivate acolo, în cimitirul elefanților? Sau nu cumva, Doamne ferește, le-o fi pierdut? Căci asta ar trebui să-ți dea serios de gândit...

Gata cu albumul, se trece la sertare. În căutare de scrisori, vederi, bilețele. Slavă Domnului că mai există oameni care mai și scriu, altfel, cu atâtea sms-uri, e-mail-uri și fotografii digitale, n-ai mai avea unde să-ți bagi nasul. Asta și pentru că una este să scotocești într-un sertar, și cu totul altceva să te insinuezi în memoria unui computer, riscând să nu poți șterge urmele fișierelor pe care le-ai deschis.

Primul sertar: extrase de cont și bilanțuri bancare. N-ar fi rău să arunci o privire, să vezi pe ce aruncă banii și dacă, măcar din când în când, are și intrări în cont. Pur și simplu nu poți înțelege cum de reușește să fie mereu bine îmbrăcat, să-și piardă vremea pe terenurile de golf, să călătorească întruna și totuși, cu toate că e în pragul colapsului („Doar pentru moment”, cum ține el să precizeze), să nu arate nici un semn de zgârcenie - dimpotrivă, face întotdeauna bășcălie de cei prea strânși la pungă. Toate astea fără să aibă, de fapt, nici o îndeletnicire în adevăratul sens al cuvântului. El susține că din averea tatălui nu a mai rămas nici o lețcaie. Și atunci, din ce trăiesc - el, mama și sora lui?

Tehnica e simplă: de fiecare dată când scoți un lucru din sertar, trebuie să-ți amintești exact care era locul lui, în care parte, deasupra sau dedesubtul căror hârtii. Este esențial ca Stefano să nu bănuiască nimic: în clipa în care îi răscolești trecutul, cea care trădează ești tu. E cât se poate de adevărat că o faci din gelozie și că e vorba despre o gelozie cu totul și cu totul retrospectivă: dar nu-i deloc o circumstanță atenuantă. În realitate, demonstrezi că tot ce i-ai spus despre încrederea și entuziasmul care te cuprind știindu-1 alături, despre cât de protejată și realizată te simți în prezența lui, nu sunt altceva

decât vorbe goale, risipite în vânt ca fulgii de nea, invenții de-ale tale, tertipuri și nimic mai mult. De fapt, demonstrezi că nu ai deloc încredere în el. Ii controlezi trecutul ca să înțelegi cum se va comporta pe viitor. Bați monedă pe cuvinte frumoase despre o iubire în care încă nu crezi. Declari sentimente și senzații care, poate, vor deveni reale odată și-odată - și chiar îți dorești din toată inima să fie așa -, dar care deocamdată nu sunt decât fraze menite să-i adoarmă simțurile și să-l prindă în capcană, creând astfel condițiile pentru tandrețea și abandonul sentimental care încă nu sunt vii. În realitate, mărești potul ca să studiezi reacția adversarului.

Așadar, ca să nu fii descoperită, pe măsură ce analizezi un lucru, îl așezi la loc, exact așa cum a fost. De fiecare dată când auzi zgomotul ascensorului scapi de tot ce ai în mână și ești pregătită să te arunci în pat sau să faci în așa fel încât să fii găsită în pragul ușii de la baie.

Probabil că unii se întreabă: de unde până unde ideea asta de a-l spiona, de a vrea să știi tot ce a făcut în trecut, de a cerceta scrisorile și fotografiile femeilor care au existat în viața lui înainte ta, urmele lăsate de ele? Greu de răspuns, nici chiar ție însăși nu ți-ai putea da o explicație clară. E o plăcere toxică, născută din dispreț și din pasiune, din teama de a nu

fi cumva femeia nepotrivită, din simțul spasmodic de proprietate. Iubire? Da, fără îndoială: dar și - un pic - dorința de a-ți vedea adversarul la podea.

Sentimente de vinovăție pentru această violare a trecutului său? Pentru numele lui Dumnezeu, ce întrebare!... Gelozia, chiar și cea retroactivă, este o formă de cunoaștere, și ce poate fi mai natural și mai spontan decât dorința de a cunoaște cât mai mult? Oare a hotărât cineva asupra căror lucruri suntem îndreptățiți să fim curioși și, dimpotrivă, care sunt cele pe care trebuie să le ignorăm? Tu ești genul de persoană care crede doar în legile cu un minim fundament științific: în cazul acesta însă, nu e nici cea mai vagă urmă de știință.

Intr-un alt sertar, printre elastice și clame, o agrafă de păr. În baie, pe o policioară, un pachet de tampoane ultrafine - o superofertă. Și acetonă pentru unghii.

În sfârșit, o scrisoare! Laura - nu auziseși niciodată rostit numele acesta. Caligrafie de coșmar, nici urmă de dată sau locație. Îi iubește, nu doarme noaptea, visează trupul lui Stefano și sărutările sale, face aluzie la episoade „deloc simpatice" care îi fuseseră aduse la cunoștință de un oarecare Roby. Îi scrie că privește mereu la cadoul primit de la el și că îl are mereu în gând.

Stefano să facă daruri? Păi, cum așa, din moment ce ție nu ți-a adus niciodată nici măcar unul, cât de mic? E genul de bărbat care, OK, te însoțește bucuros prin magazine și te consiliază cu plăcere în timp ce tu probezi jumătate din marfa expusă, dar cu o singură condiție: cartea de credit să nu fie a lui.

În bucătărie, printre biscuiți, descoperi mai multe pliculețe pentru o băutură care ajută la slăbit. Chestii specifice pentru o femeie care ține regim. Te uiți la termenul de valabilitate: e depășit de mai bine de o jumătate de an. Așadar, corpul delict aparține unei intruse care te-a precedat cu foarte mult timp în urmă: deloc periculoasă, poate într-o uitată.

Și atunci, te întrebi tu, de ce oare Stefano nu-și deparazitează apartamentul? V-ați declarat-o deja, ba chiar v-ați promis-o: sunt femeia ta și tu ești omul meu. În relația noastră nu au ce căuta corpuri străine. Așadar, să se comporte ca atare, am sau nu dreptate?

De ce mai păstrează în casă asemenea obiecte? Și ce rost are să ți le lase la vedere, sub nas? Tu, de fiecare dată când ai primit în casă un bărbat cu care ar fi urmat să faci dragoste, ai fost peste măsură de atentă să nu lași vreo urmă care să amintească de alte prezențe masculine, chiar dacă erau, eventual, de mult apuse. Ai căutat mereu să te prezinți ca și

cum ai fi fost nou-nouță și, mai ales, te-ai străduit să te și simți astfel. Repetitivitatea, ideea de a duplica mereu același ritual în cazul fiecărui bărbat nou-apărut în viața ta, anihilează plăcerea, perturbă excitația și îneacă spiritul de aventură. Drept pentru care, la finalul fiecărei relații, ai făcut curățenie, nu ai păstrat relicve, ai dăruit cadourile și ai dat uitării amintirile.

Cum e, oare, posibil ca Stefano, dimpotrivă, să conserve totul? Pură nepăsare tipic masculină? Cercelul desperecheat din scrumiera dinspre partea ta de pat, de exemplu, cel pe care îl observi mereu cu o grimasă de dezgust: dacă nu se hotărăște să-l arunce, o fi pentru că nici măcar nu-l mai vede, ca și cum ar fi devenit transparent? Și ondulatorul acela, ce-o fi căutând în dulăpiorul din baie? De ce nu-l aruncă? Oare își închipuie că s-ar putea dovedi util alteia? Doar nu-și imaginează că, dacă s-ar întâmpla să fii nevoită să te speli pe păr acasă la el, te-ai putea usca cu un asemenea instrument - care, între noi fie vorba, e o biată vechitură - sau că ai putea folosi tampoanele alteia?

Dacă însă toate aceste fleacuri reprezintă trofeele unor iubiri trecute ori, și mai rău, el se gândește la o eventuală reînnoare a vreunei relații mai vechi și vrea ca fosta iubită, odată întoarsă la

el, să descopere că în tot timpul cât au stat departe unul de celălalt el fusese custode fidel al periurții comune de dinți de altădată?

- N-aș vrea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala...

- Tipica frază a celor care își bagă nasul unde nu le fierbe oala. Numai că tu ești rusoaică, așa că îți sunt permise câteva întrebări în plus. Spune!...

Era octombrie, câteva zile după acea primă percheziție a apartamentului lui Stefano. Stăteați la taclale pe singura barcă dintr-un mic port al lacului Garda, în vecinătatea unor imense bărci cu velă, expuse publicului după o regată abia încheiată. Bătea un vânt supărător, care făcea catargele bărcilor să trosnească, un vânt care, spre deosebire de tine, lui Stefano îi plăcea.

- Nu înțeleg: casa este a voastră, de acord, dar pentru restul cheltuielilor cum faceți să vă descurcați? Sora ta are un iubit bogat, așa că într-un fel sau altul și-a aranjat apele. Dar mama ta? Și tu? Cum faceți?

- Despre mama nu știu să-ți zic, dar eu o fac cu o rusoaică plină de bani!

Nu râseși.

- La Campiglio ești mereu oaspetele cuiva, vacanțele ți le petreci pe iahtul vreunui prieten, dar, cu toate acestea, când mergem la restaurant plătești întotdeauna tu, ești tot timpul îmbrăcat elegant și, în sfârșit, cu siguranță nu duci o viață de muritor de foame. Cum e posibil?

- Joc golf, știi bine.

- Tocmai.

- Tocmai, pe naiba! Nu pricepi chiar nimic!

Te simțiseși ofensată și, brusc, îți venise să-i întorci spatele și să-l lași baltă. Imediat, el începuse cu explicațiile. Părea agasat și vorbea de parcă cineva îl obliga să scuipe cuvintele:

- Ei da, nu pricepi nimic și pace! Sunt plătit ca să joc: doar n-o fac pe gratis!

- Vrei să spui că dai lecții de golf?

- Care lecții?!... De unde atâtea lecții! Uite, vezi? Sunt chestii pe care nu le poți înțelege pentru că nu ai școala vieții.

- Ah, n-o am?

- Nu, n-o ai. Ești încă în faza primară: te mulțumește faptul că poți cheltui în voie pe haine și hoteluri. Mai târziu însă, dacă vei continua să fii la fel de bogată, vei constata că lucrurile acestea ajung să te plictisească. Vei prefera șfichiuirea valurilor sparte de o barcă cu velă în mijlocul mării sau verdele

nemărginit al unui teren de golf, sau o vale atât de izolată între munți, încât nu se poate ajunge acolo decât cu elicopterul.

- Ei, și? Ce legătură are?

- Are, și încă cum! Imaginează-ți, de exemplu, că te saturi să te învârți cu iahtul prin Marea Tireniană și vrei să te aventurezi până la Marea Egee sau ai chef să faci o coborâre cu schiurile pe un ghețar, ori ți se năzare să faci o partidă de golf pe un teren pe care n-ai mai fost niciodată, situat de cealaltă parte a Pământului... Ei bine, imaginează-ți că faci toate astea de una singură: lăsând deoparte riscurile, ai fi încercată de o plictiseală îngrozitoare, ai renunța după mai puțin de o oră. Se întorsese, în sfârșit, să te privească: Mă ascuți? te încercase el, cu o urmă de nerăbdare și iritare în voce.

Da, îl ascultai. În liniște, jucându-te cu un cercei, închizându-l și deschizându-l întruna, cu regularitate de robot.

- În consecință, dacă ești bogat și vrei să-ți satisfaci un capriciu de genul acesta, plătești un expert care să te însoțească și care, în același timp, îți poate oferi și câteva sfaturi tehnice. Și află că nu sunt mulți cei care se ridică la înălțimea cerințelor: e nevoie de unul care, odată urcat pe iaht, să nu stea acolo cu mâinile în sân, unul care să vorbească bine

engleza și franceza, care să cunoască terenurile de golf de pe cel puțin jumătate de planetă... Dar nu un instructor oarecare, înțelegi? Sau, știi eu, un *skipper*. Nu. Bogătașii de un anumit nivel caută o persoană din propriul anturaj, unul care să le fie și prieten, dar, totodată, să știe să fie și cât se poate de discret. Unul căruia îi place să citească și să comenteze știrile din ziare, împreună cu care poți lua oricând masa în oraș, întrucât se pricepe să aleagă un vin potrivit, unul care să se dovedească un partener de nădejde când vine vorba de distracții și așa mai departe... o mulțime de alte calități care

nu-mi vin acum în minte.

Încetase să te mai fixeze cu privirea, iar tu reușiseși, în sfârșit, să-ți afișezi expresia sceptică pe care ți-o cenzuraseși până atunci.

- Am cunoștințe și amici peste tot în lume, reluase el, pe același ton didactic, dar de data aceasta mai puțin disprețuitor. Colegi de liceu de la Versoix sau de pe vremea când făceam colegiul la San Diego: în sfârșit, întotdeauna se găsește cineva care are nevoie de mine și care mă caută.

Auzeai chestii care te lăseau perplexă, dacă nu cumva chiar te îngrozeau de-a dreptul. Până atunci, Stefano nu-ți vorbise niciodată despre slujba sa. Și nici tu nu-l întrebaseși nimic: câștiga mult mai

puțin decât tine, asta era evident, și nu voiai să fie stingherit din cauza asta. În puținul timp de când erați împreună intuiseși că se ocupa de vânzări, că era un fel de intermediar de circumstanță pentru orice lucru s-ar fi dovedit demn de comercializat: fără să posede profesionalismul necesar, dar având un remarcabil cerc de cunoștințe. Acum, în schimb, descopereai că era plătit ca să țină companie. Un fel de gigolo profilat pe sectorul „sport, cine și vacanțe*.”

Și nu era deloc o revelație care să te facă să sari în sus de bucurie. Aveai nevoie să meditezi puțin.

Între timp însă, îți venise pe limbă o altă întrebare, extrem de importantă. Oare era mai bine să n-o rostești? Da, cu siguranță că era mai bine: nu numai că ai fi riscat să-l jignești, dar ar fi fost posibil ca răspunsul să-ți dezvăluie amănunte atât de neplăcute, încât Stefano ar fi scăzut brusc în ochii tăi, s-ar fi evaporat pur și simplu. Era adevărat, dar cu toate astea insistaseși să-l întrebi.

- Și cum funcționează toată tărașenia asta? Îți plătesc ei călătoriile, cinele în oraș, în sfârșit, îți oferă găzduire și atâta tot sau practici un tarif, știi eu, zilnic?...

Și în punctul acela te întrerupseseși brusc, deși în gând întrebarea continua: „... asemenea *damelor de companie* pentru oamenii de afaceri?”

- Ești nebună? Drept cine mă iei? O curvă?
- Ți arde de glume?
- Nu, ție îți arde de glume. Iar dacă nu glumești, atunci află că ești o nemernică și că vorbește gura fără tine.

Acum, cea care trebuia să se simtă jignită erai tu, având în vedere că, în toată mocirla aceea, la mijloc se aflau sentimentele tale și dorința legitimă de a afla cine naiba era, de fapt, bărbatul acela al tău. Își făcuse însă apariția și ceva din spiritul tău combativ, dorința de a-ți anihila adversarul. Datorită unicei culpe că, din întâmplare, erai rusoică, luptai de mai bine de douăzeci de ani împotriva ideii preconceptuate că ai avea un trecut de prostituată și, eventual, chiar de spion - însușire care, totuși, era considerată a fi ceva mai nobilă -, iar acum ieșea la iveală că, în realitate, cel care se prostitua era el.

- Pui întrebări tendențioase, care demonstrează că ești pur și simplu *tabula rasa* și că habar n-ai cum funcționează lucrurile în lumea asta, reluase Stefano, fixându-te cu cea mai întunecată căutătură de care era în stare un meridional, îndepărtându-și cu un gest nervos șuvițele de păr care îi șfichiuiuau fața în bătaia vântului.

Aveai un chef nebun să-l trimiți la dracu' și să fugi cât mai departe de acea bancă, de acel vânt.

Ce arogant! Tăia frunză la câini de dimineață până seara, nu învățase nici o meserie, iar dacă ar fi avut ghinionul să se nască urât și fără abilități sportive, ar fi fost un biet muritor de foame. Și eu? Eu să fiu îndrăgostită de un asemenea ratat? Pentru prima dată de când vă apropiaserăți cu pasiune unul de celălalt, simțeai acea întrebare explodând pe mutește în adâncul trupului tău, undeva între gât și stomac. Nu, ceea ce trăiai tu nu era chiar o iubire: era o luptă, un joc, nu voiai altceva decât să-l învingi pe bărbatul acela arătos și înfumurat, să-l faci să se îndrăgostească de tine, să te distrezi o vreme pe seama lui și apoi să-l părăsești, lăsându-l baltă, cu talentele lui inutile cu tot.

În timpul călătoriilor ei lungi și solitare - fie spre un târg expozițional uzbek, fie la un simpozion californian sau pentru o vizită într-un spital abhaz -, Galia se obișnuise să exerseze un fel de dedublare a propriei personalități și să se autoobserve, ca și cum s-ar fi transformat într-o altă Galia, una total diferită, o prietenă care efectua un studiu de caz asupra sa. Pe durata acestor aplicații își regăsea adesea liniștea și luciditatea necesare pentru a cântări cu precizie faptele și a lua hotărârile cele mai potrivite.

în ziua aceea însă, pe malul lacului, mai mult decât hotărârea pe care urma s-o ia, Galia considerase că era mai important să descifreze natura propriilor sentimente. Dar asta numai după ce avea să înțeleagă cine era, în realitate, bărbatul care o aruncase într-un asemenea vârtej de porniri neînfrânate și, dimpotrivă, de pași făcuți îndărăt.

„La urma urmelor, de ce se tot lamentează Stefano?“ te întrebeseși, parcă un pic agasată. Pentru că-i pun prea multe întrebări? Oare chiar nu e în stare să înțeleagă că un bărbat cu o slujbă clară, un bărbat cu o profesie adevărată - respectiv una care poate fi explicată în două vorbe, și nu printr-o întreagă disertație - este răspunsul valabil la orice gen de întrebare, în vreme ce el nu este altceva decât o ghicitoare pe care oricine în locul tău ar fi curios s-o dezlege?

Dar întrebarea aceea care urma de la sine, acea întrebare cât se poate de simplă, o ținuseși pentru tine. Să o rostești atunci ar fi părut o răutate gratuită, iar tu nu te simțeai deloc capabilă să fii răutăcioasă. Nu erai altceva decât o femeie îngrijorată și fre- mătândă. Stefano îți plăcea, poate nu chiar până la punctul în care să începi să-l iubești, dar te aflai acolo, în bătaia nenorocitului aceluia de vânt

încărcat cu stropi din apa lacului, numai și numai din dorința de a-i fi aproape.

Îți ținuseși gura. Zâmbeai, afișând un surâs absent, de fațadă. Dar zâmbeai.

- Acum, concentrează-te, o să încerc să-ți explic, îți spusese Stefano după ce se ridicase și dăduse o roată în jurul băncii, iar tu constataseși că plăcerea de a-i privi picioarele și posteriorul te distrăsese de la propriile gânduri.

Apoi sosise explicația, de data aceasta rostită de sus în jos, el rămânând în picioare în fața ta și pro- tejându-te astfel de rafalele vântului - fără să fi avut însă nici cea mai mică intenție să-ți facă o favoare.

- Oamenii bogați - și mă refer la cei cu tradiție, care au renunțat de mult la fițe - sunt terorizați de ideea că ar putea suferi de plictiseală. Încearcă să ți-1 imaginezi pe unul nevoit să plece mereu în vacanță cu iahtul însoțit de nevastă, și asta de douăzeci de ani încoace. Sunt împreună, unul lângă celălalt, dar nici măcar nu-și mai aruncă vreo privire unul altuia: pură indiferență și atât, nici măcar ură. Sau că, în loc de nevastă, tipul e pe iaht cu o fetișcană căreia i-a tras-o pe săturate până nu demult, dar pe care nu o poate suferi în poziție verticală, îl scoate din sărite s-o vadă cât e ziua de lungă dându-și cu cremă pe față și picioare, nu-i suportă prezența stupidă, superfluă.

Și cum un om bogat este obișnuit să frecventeze persoane de același statut social ca și el, are surpriza să constate că iaht au și ceilalți, la fel și piscină, case de vacanță la mare și la munte... In fine, fiecare e ocupat să-și folosească propriile lucruri - dar și să facă bani ca să le întrețină - și astfel nu are timp să profite și de cele ale altora. In concluzie, domnul din exemplul nostru sfârșește prin a se trezi singur-cuc și începe să se întrebe la ce bun un iaht lung de douăzeci de metri, dacă e nevoit să stea bot în bot cu marinarul sau, cel mult, cu nevasta, sau cu fetișcana. Chiar și copiii, în caz că îi are, preferă s-o șteargă spre alte zări, pe iahtul sau la vila vreunor prieteni. Nu i-ar rămâne altceva de făcut decât să se mulțumească cu tovărășia propriilor subordonați sau a cerșetorilor, sau a unor indivizi cu un statut dubios. Ajuns aici, se întrerupsese un moment ca să-și tragă sufletul și, probabil, ca să sublinieze astfel ceea ce urma să spună: Atunci intervin eu. Odată eram bogat ca și ei, fac parte din același ambient, am gusturi și un stil de viață compatibile cu ale lor, sunt neobosit și merg bucuros oriunde.

- Și ai o grămadă de timp liber...

- Exact: am o grămadă de timp liber. Mai mult decât atât, sunt disponibil chiar și pe ultima sută de metri. Să presupunem că tipului care are iahtul

acesta din fața noastră i se năzare să meargă la pescuit de somoni în Canada: a citit ceva despre asta, într-o revistă oarecare, și capriciul trebuie satisfăcut cu orice preț, căci - la fel ca toate dorințele apărute pe neașteptate - îl obsedează și trebuie rezolvat imediat. Prietenii săi sunt ocupați cu familia și afacerile, și amantele, deci unde găsește el pe cineva care să lase totul baltă și să-l însoțească în expediție? Există lucruri pe care, dacă nu le faci imediat, atunci când îți stârnesc curiozitatea, sfârșești prin a le amâna la nesfârșit, până când uiți de ele, din cauza unor dorințe mai urgente.

- Da, am înțeles: tipului cu pricina îi ții companie tu. Totuși, iartă-mă că te întreb, ce ai de câștigat din asta?

- Oh, Doamne sfinte! Am de câștigat că mă bucur de o vacanță pe cinste, că aprofundez raportul cu un amic ce îmi va rămâne recunoscător și care, atunci când va dori să cumpere o casă sau va avea de vânzare un tablou de care s-a plictisit ori o argintărie veche, va veni și-mi va spune: „Stefano, nu cumva, din întâmplare, cunoști tu...” Atunci, eu îl pun în legătură cu cineva interesat și iată că atunci vine și câștigul, iar dintr-o vacanță, uite că se naște o slujbă.

Descrisă astfel, situația părea mai puțin dezastruoasă decât te temuseși tu. Așadar, nu e un *escort*:

e pur și simplu un tânăr sportiv și simpatic, căruia nu-i place munca și, una peste alta, a descoperit că nici nu are nevoie în mod special de ea. Lumea e plină de oameni care au slujbe și îndeletniciri tradiționale și, în orice caz, mai este nevoie și de figuri diverse: de altfel, există artiști, există femei mereu însărcinate, există alde Stefano... Doar n-om avea pretenția să fim cu toții oameni de afaceri!...

Își continuaseră conversația așezați în fața vitrinei panoramice a unui bistro în care erau unicii clienți, într-o atmosferă dezolantă de sfârșit de sezon. Un colț al sălii era ocupat de scaune stivuite și mese împinse unele în altele; ospătărița, cu un ochi lipit de ecranul televizorului, îi observa de departe, fără nici un chef. Galia nu se simțea deloc tentată să admire prin geam priveliștea, într-atât era de posedată de inexorabila dorință de a afla totul, dorință pe care și-o reprimase prea mult timp, din motive strategice și de conveniență. Vederea abruptă spre lac era de-a dreptul feerică, iar ea, dacă s-ar fi simțit stăpână pe ea însăși, s-ar fi cufundat în contemplare - așa temătoare cum era de obicei să nu piardă nici măcar o fărâmbă din frumusețile acelea pe care cenușiiul regim sovietic i le ținuse ascunse atâția și atâția ani.

- Ascultă, totuși unul care te invită să-ți petreci vacanța împreună cu el și nevastă-sa nu e gelos? Nu își face chiar deloc griji că ea s-ar putea îndrăgosti de tine?

- Of, GaliaL. Se poate să nu-ți dai seama nici măcar de atâta lucru?

- De ce anume, scuză-mi ignoranța?

- Cupluri care stau împreună de circumstanță aveți și în Rusia, nu-i așa?

Un fulger de suspiciune, apoi din nou neliniște:

- Vrei să spui că amicii tăi chiar speră ca tu să te încurci cu nevestele lor?!

- Rahat, înseamnă că tu, într-adevăr, nu pricepi o iotă! Vreau să spun doar că există cupluri care stau împreună numai de dragul copiilor sau pentru că soția deține un procent din acțiunile firmei, sau pentru că ea nu știe să facă altă meserie decât aceea de a purta numele soțului. Sunt cupluri care nu mai au nici cel mai mic interes sentimental reciproc: cel mult, poate fi vorba de simț de proprietate, care se traduce în îngrijorarea față de eventualele consecințe catastrofale pe care le-ar avea pasiunile necugetate ale unuia sau altuia dintre soți. Adică: dacă tu, soț, duci firma de râpă pentru că ți s-a pus brusc pata pe o puștoaică, eu, soție, mă îngrijorez. Dacă tu, soție, te faci de răs ținându-te de coada instructorilor de

aerobic, târăști în ridicol și numele soțului și al copiilor. Dar dacă fiecare își vede de treburile proprii cu discreție sau, în orice caz, în compania unor persoane de încredere, din același anturaj, nimeni nu mai are nimic de comentat. Ba chiar poate că e mai bine așa: răsuflă ușurat că ai alături o persoană mulțumită și realizată, care nu se simte în sânul familiei ca la închisoare.

- Așadar, vezi că spui exact ceea ce am zis eu mai devreme? îi replicase Galia, pe un ton epuizat, încărcat de repulsie.

- Așteaptă, lasă-mă să termin, o întrerupsese Stefano. Voiam doar să spun că se poate întâmpla ca unul dintre bărbații de genul acesta să fie bucuros dacă, în timpul unei petreceri, eu îi distrag atenția nevastă-sii, în vreme ce el se aruncă, flămând, asupra unei colege în vârstă de douăzeci de ani a propriului fiu. Dar eu fac asta din prietenie și nimic mai mult: prietenie pentru amândoi, dacă e să judecăm drept. O fac de dragul soției, care, în caz că e cuprinsă de gelozie, nu e din prea multă dragoste față de soț, ci din cauza veșnicelor chestiuni de rivalitate feminină. Și o mai fac din solidaritate masculină, așa cum se întâmplă și cum s-a întâmplat de când lumea.

-Ah!

- Iar doamnele sunt mai bucuroase să stea la taclale cu mine decât cu soții lor, toată lumea e mulțumită și cu asta basta. Așadar, acestea sunt motivele pentru care sunt mereu invitat la petreceri.

- Ah! făcuse din nou Galia, căci nu-i trecuse prin minte ce altceva ar fi putut să spună.

Era oare posibil ca, după toate eforturile pe care le depusese de-a lungul întregii sale vieți de până atunci - să crească, să persevereze, să învețe să se facă frumoasă -, acesta să fi fost sfârșitul pe care îl merita: să se consume din cauza unui papițoi lipsit de ambiții? Sau, dimpotrivă, era oare posibil ca toate acele operațiuni de spălare a creierului la care fusese supusă încă din copilărie, asociate cu dragostea sa necondiționată de mai târziu pentru capitalism, să nu-i fi permis să prețuiască la adevărata valoare acest gen de societate formată din oameni care nu-și bat capul cu munca și totuși o duc bine mersi? Oameni satisfăcuți de propria satisfacție, de propria impotență oarecum simpatcă?...

- Totuși, nu te-ai gândit niciodată să-ți iei o slujbă adevărată? Nu ai avut niciodată ambiții?

Iată, stai să vezi că acum se supără! Se căise imediat pentru că lăsase să-i scape acea întrebare. Intre timp, ospătărița continuase să păstreze distanța

cuvânt, de parcă cei doi ar fi intrat în bistrou ca să poarte o conversație, și nu ca să-și astupe odată blestematele acelea de guri cu ceva de mâncare.

- Ascultă, eu mă întreb care-i rostul pentru care ne aflăm noi împreună, aici. Toată ziua n-ai deschis gura în alt scop decât ca să mă bombardezi cu întrebări. Întrebări arogante, fie vorba între noi: întrebări care vin din partea unei persoane fără nici un pic de respect pentru ceea ce nu se încadrează în propria viziune despre viață.

- Dar eu te respect foarte mult... replicase Galia, fără nici un pic de convingere.

- Galia, tu n-ai înțeles încă un lucru. Și mi se pare ciudat că nu l-ai înțeles, de vreme ce declari mereu că ești o persoană individualistă.

- Și ce anume n-am înțeles, scuză-mi întrebarea?

- Că noi nu putem ști nimic, niciodată, despre alte persoane. Vorbesc despre persoane luate în parte, una câte una. Putem vorbi despre un grup și, eventual, îl putem analiza și găsi trăsături comune. Dar individul în sine, singur, izolat de grup, e un mister. Eu sunt un mister pentru tine, în aceeași măsură în care și tu, la rândul tău, constitui o taină pentru mine. Iar dacă nu ești capabilă să înțelegi, dacă vei continua să mă dușmănești pentru că nu ești în stare să accepți o realitate atât de evidentă, ei

bine, atunci e cu totul inutil ca tu și cu mine să continuăm împreună pe același drum.

Galia se aplecase spre el și îi pusese o mână pe coapsă. Ca semn de încetare a ostilităților, nu era un gest tocmai genial, însă altceva pur și simplu nu-i trecuse prin minte.

- Anturajul pe care îl frecventez, continuase Stefano cu o expresie vag iritată - de parcă pe coapsă i s-ar fi așezat, de fapt, o muscă -, aparține unui tip de societate despre care tu, evident, nu știi nimic: o societate alcătuită din persoane cu bunăstare terorizate de plictiseală și fascinate de oamenii simpatici. Iar eu sunt răspunsul pe care îl caută această societate. Sunt perfect adaptat cerințelor și, în concluzie, am o profesie. Da, întrucât ce fac eu constituie o profesie în toată puterea cuvântului: este exact ceea ce tu numești întruna „slujbă adevărată”. Și nu am absolut nici una dintre frustrările legate de lipsa recunoașterii sociale, pe care tu, în schimb, demonstrezi că le ai din plin. Eu mă simt excelent, mă distrez și, în plus, îi mai distrez și pe alții.

Intre timp, ea își retrăsese mana. În ziua aceea, totul în jurul ei i se părea fals: nu se simțea în stare să creadă în nimic, nici măcar în dezmierdările pe care ea însăși voia să i le dăruiască.

- Păi, dacă te plângi mereu că nu ai destui bani!...

- Mă plâng? Da' de unde, ei, hai... Eventual, fac simple constatări. Pe urmă, scuză-mă, dar a fost alegerea mea să refuz slujbe care să mă oblighe să merg zi de zi la birou. Așadar, de ce m-aș plânge? Și, după ce se hotărâse, într-un final, să-i facă semn ospătăriței, reluate: Oricum, nu am terminat ce aveam de spus mai devreme. Vrei să continui?

- Da, desigur, continuă, îi permisesse ea, schițând un surâs de circumstanță, identic cu cele pe care și le confecționa în timpul obositoarelor întâlniri de afaceri.

Intre timp încerca să-și amintească de câte zeci de ori îl auzise văicărindu-se din cauza banilor care se evaporaseră și a casei „de pârlit” în care era obligat să locuiască.

- OK. Ideea este următoarea: dacă îți spun că aici oamenii fac așa și pe dincolo, o spun în baza unei experiențe precise, nu pentru că am inventat-o eu. În concluzie, e inutil ca tu să mă pui la punct de fiecare dată, ca și cum m-aș afla în boxa acuzaților, iar ai fi judecătorul care a descoperit cine știe ce inadvertență în apărarea mea. Pe urmă, uite ce e, toată curiozitatea asta a ta, potopul de întrebări mai mult sau mai puțin insinuante pe care mi le pui... nu folosesc la absolut nimic. Lucrurile trebuie luate

așa cum sunt, fără să încerci să afli mai mult: căci realitatea este că nu poți ști nimic despre nimeni. Ți-am spus-o deja: fiecare dintre noi e un mister. Tu ești un mister pentru mine, iar mie îmi convine. Te descopăr puțin câte puțin, și tocmai această gradualitate mă face să accept unele lucruri pe care altfel n-aș fi capabil să le admit. Tu, în schimb, ai mania de a mă trece prin raze X, pentru ca apoi să mă încadrezi în propria ta viziune de viață, iar asta mi se pare o atitudine absolut ridicolă. Poate că totuși este și o reminiscență comunistă, deși tu spui că urăști noțiunea asta. De fapt, vrei să mă înregimentezi, să mă reconstruiești așa cum ți-ar plăcea ție să fiu. Păi, atunci caută-ți unul care să se apropie mai mult de modelul tău de bărbat ideal, unul care nu necesită modificări pentru a deveni acceptabil, n-am dreptate? a concluzionat Stefano, ridicându-și brațul ca s-o cheme pe ospătăriță.

Oare avea dreptate? Gândea ca o comunistă? Sau era doar o femeie care adora competiția, iar Stefano era concurentul ei preferat, în fața căruia ea încerca să se impună, la fel cum făcea zi de zi la slujbă? Nu cumva confunda, de fapt, sentimentele - relația de cuplu - cu o licitație pentru achiziționarea unui aparat cu rezonanță magnetică, unde, pentru a câștiga - este nevoie de un amestec omogen de

competență, farmec specific unui agent de vânzări, șiretenie în știința de a corupe, produs de calitate și precizie atunci când este nevoie să-i aplici adversarului o lovitură sub centură?

Poate că Stefano, acel Stefano aparent atât de superficial, îi dădea, de fapt, o lecție.

- „Munca nu-i o căprioară, în pădure să dispară”, îi venise brusc în minte o zicală, ițindu-se din cine știe ce tenebre ale amintirilor ei din copilărie.

Și-o reamintise exact așa cum o auzise de nenumărate ori, recitată de vocea caldă și învăluitoare a bunicii. Oare câți ani trecuseră de când murise bunica? Și oare de cât timp nu mai auzise zicala aceea? Era o zicătoare rusească, cu siguranță una din vechime, dinaintea comunismului: era o consolare pentru cei care, după o noapte de beție, nu mai aveau forța să se târască până la serviciu, dar furniza totodată și o justificare pentru eșecurile vizitorilor. În sfârșit, comunistă sau nu, simțise că era de datoria ei să-i spună acea zicală lui Stefano: oare nu părea inventată special pentru el?

A FI STEF ANO

„Oare ce anume împinge doi necunoscuți unul în brațele celuilalt? Și, mai ales: ce anume îi ține împreună?”

STEFANO

Ultima dată când făcuseră sex - în dimineața când se certaseră definitiv, despărțindu-se într-un moment de voluptate absolută își pierduse controlul și îi trăsese o palmă. Atât de puternică, încât se mirase de el însuși. Apoi: ușoare sau puternice, cum or fi fost, i se mai întâmplase oare vreodată să ia la palme pe cineva? Nu, niciodată, nici măcar în timpul vreunei încăierări, nici măcar în copilărie. Puțin mai târziu, când se regăsiseră strâns îmbrățișați - și, poate, în întâmpinarea unui orgasm -, ea îl mușcase de umăr, lăsându-i un semn care ar fi

trebuit să dăinuiască mult timp după despărțirea lor. Lui însă, mușcătura aceea nu-i displăcuse. Ceea ce nu se mai simțea în stare să suporte era cu totul altceva: caracterul despotice al Galiei, tonul vag pus pe harță, mereu la pândă în spatele fiecărui gest, al fiecărui cuvânt al lui.

Sexul, în schimb... Ei, bine, sexul era entuziasm și plin de pasiune, era perfect - dacă se poate ajunge la perfecțiune într-o asemenea îndeletnicire, care te absoarbe complet tocmai pentru că nu are un standard anume și o calitate cuantificabilă; era sex până și în mușcăături și dosuri de palmă, în săruturile interminabile și îmbăloșate, în glume, hohote de râs și pișcături afectuoase. Dacă la început se temuse ca nu cumva să-i lase semne pe piele chiar și atunci când o mângâia, în decursul timpului alunecase suav către dorința de a-i pune la încercare consistența cărnii lăptoase, de a-i studia petele înroșite, elasticitatea, densitatea.

Amintirea rotunjimilor ei și a reacțiilor acestora la factorii fizici nu încetase să-l excite, nici chiar după ce se despărțiseră, nici chiar atunci când, doar auzindu-i vocea la telefon, îl cuprindeau iritarea și senzația că discuțiile cu ea erau o pierdere de timp.

La început însă, în primele dăți când făcuseră dragoste, reușise cu greu să se concentreze asupra

propriilor senzații. Se simțea distras și încurcat într-un soi de supraexcitare, de parcă ar fi fost încă un puști slab de înger cuprins de un fel de fanatism în fața incredibilelor sale descoperiri: rusoaica glacială, dar totodată fierbinte, femeia care trebuia protejată și îndrumată de-a lungul și de-a latul bătrânei Europe pline de reguli încă neclare pentru ea, ființa dornică să învețe totul, mereu entuziastă și curioasă, și încrezătoare, și întotdeauna plăcută privirii. Odată - erau împreună de două luni -, în timp ce Galia i se dedicase total, dând tot ce avea mai bun în ea ca să-l excite, el fusese cuprins de o indispoziție surdă, un regret greu de definit, dar care îl întristase atât de mult, încât îl împiedicase să aibă o erecție decentă. Galia nu avea niciodată să vadă cum trăise pe vremuri el, bărbatul ei, înainte să se fi dus totul pe apa sâmbetei: cum arătau casa și familia lui, și mobilele, aranjarea florilor cărora mama li se dedica în fiecare dimineață, micile reguli cotidiene, bătrâna guvernantă despotică, dar afectuoasă, șoferul... Nu, Galia nu avea să vadă niciodată cum crescuse; iar pentru cei de teapa ei, a vedea este foarte important, e singurul mod prin care îi poți face să înțeleagă anumite tradiții sau obiceiuri, sau cum naiba vrea fiecare să le numească. Rahat! Ii era

scris să rămână un om cu identitate șchioapă, un individ fără trecut...

Era un regret efemer, care apărea cu insistență în anumite momente de acută pasiune sentimentală și care dispăruse apoi, când relația lor - pe fundalul schimburilor furtunoase de replici - se consolidase. Căci Stefano se convingea pe zi ce trecea că, oricât de dureroase fuseseră consecințele crahului financiar al familiei, viața pe care o ducea în prezent nu-i dispăcea absolut deloc: avea atât de multe oportunități și ocupații, încât nu găsea nici timpul, nici - mai ales - cheful să se dedice unor țeluri practic irealizabile. Apoi, la urma urmelor, nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie de genul acela de viață superfluă pe care o dusesse pe vremuri, nici de vestigiile unui trecut de acum irecuperabil: dimpotrivă, ar fi fost ca o piatră de moară dusă pe umeri, un mod de existență pe care ar fi trebuit să-l întrețină și să-l cultive întruna, și toate acestea în dauna unicului lux adevărat - neprețuita libertate de a-ți permite să alegi, măcar din când în când, ceea ce vrei să faci. De ce să nu recunoască? Ziua falimentului patern fusese o zi însemnată pentru el și pentru întreaga familie - începând chiar de la tatăl lui, Walter. Gata cu creditorii care te asediază zi și noapte, gata cu toate strategiile, care de care mai ciudate, de a se feri

din calea lor: „Acum, chiar și creditorii mei vor avea timp să-și tragă nițel sufletul”, spusese tatăl, cu vocea lui răgușită de fumător înrăit îndulcită de un ton exultant. „Bieții de ei, tot timpul cu mâna pe telefon sau pândindu-mă la ieșirea din fabrică, amenințându-mă, cerându-mi să le achit facturile lor de doi bani. Acum, s-a terminat! Va fi numit un executor: să se ducă să-i frece lui ridichea, să se descurce!”

Ciudat însă că tatăl lui fusese atât de diferit de Galia: totuși, și el se realizase de unul singur. În comun mai aveau, poate, aroganța în gândire, tendința de a nu se abate nici măcar cu un pas de la urmărirea propriilor interese și, probabil, o înclinație puternică spre generozitatea irațională, dacă nu cumva de-a dreptul spre risipă. În ciuda acestor asemănări, în comportamentul și felul de a vorbi al tatălui său - și aici se făcea diferența netă între ei - erau o amprentă de furie continuă și un soi de zgomot de fond cu iz pătimaș care la Galia lipseau cu desăvârșire. El îi disprețuia pe creditorii, prindea ură pe oricine ar fi îndrăznit să-i recomande să-și plătească impozitele, detesta întreg sistemul și regulile de orice fel; și prin această ură continuă a sa față de oameni și legi își consuma fără rost cea mai mare parte a propriei energii. Ea, în schimb, era șireată și, mai ales, practică. Considera cât se poate de normal,

asemenea unor fenomene atmosferice - de pildă, zăpada la Moscova sau ploaia la Milano să aibă parte de noi și noi obstacole care să-i încurce afacerile.

În fața unui regulament nou, cea dintâi preocupare a ei era să găsească o portiță prin care să-l fenteze înaintea altora. Simțea o plăcere intensă când îi păcălea pe ceilalți concurenți, inventând alte și alte sisteme de eludare a regulilor. „Este cât se poate de adevărat că vând cele mai bune produse de pe piață, dar unde mai e atunci distracția dacă îți învingi concurența numai în baza calității?” era refrenul său când se vedea nevoită să-i dea explicații despre slujba ei. „Adevăratul stimulent este să te pui singur la încercare, să-ți demonstrezi propria creativitate de expert în vânzări...”

Și, coborând vocea, stânjenită, adăuga adesea: „sau de corupător”, pe tonul celui care este obligat să rostească lucruri de o logică elementară.

Pentru o dată însă, Stefano se speriasse pur și simplu. Oh, Doamne, nu cumva oi fi adus în casă *alter ego*-ul tatălui meu, și femeie pe deasupra, așadar - dacă acest lucru ar fi fost posibil - încă și mai greu de suportat decât el? O suspiciune rapidă ca un fulger, dar, cu toate acestea, îngrozitoare în acea fracțiune de secundă cât durase. Erau în pat, sub o pătură îmblănită, oaspeți în conacul de la țară al unei cunoștințe de-a Galiei. Un conac cu un

imens urs brun împăiat la intrare și cu un crocodil - tot împăiat - lângă ușa dinspre saună. Cuprinsă de una dintre frecventele sale crize de anxietate clasificatorie, Galia tocmai terminase să-l interogheze pe Stefano asupra zonelor lui erogene.

- Ți-am spus-o de o mie de ori: pentru noi, bărbații, nu contează decât penisul și împrejurimile sale!

Ea însă, îndărătnică, ținuse să-i pună la încercare fiecare părțică a corpului: cotul, degetul mare de la picior, sfârcurile... Doar stetoscopul îi mai lipsea:

- Ia spune-mi, aici?... Dar aici?... Mai bine sau mai rău ca înainte? Dar acolo? Preferai, mai degrabă, acolo?

Apoi, pe nepusă masă, trecuse de la testul asupra zonelor erogene la unul psiho-sociologic.

- Vezi tu, în viață ai ocazia să treci prin întâmplări care te fac să dai dovadă de mai mult respect față de tine însuși, și atunci începi să-ți fixezi noi obiective, întrucât totul s-a schimbat dintr-odată, iar ceea ce te interesa odată nu mai are, brusc, aceeași importanță... În sfârșit, ce voiam, de fapt, să te întreb: îmi spui care au fost evenimentele cruciale din viața ta? îl interogase ea cu o expresie nou confecționată, privindu-l cu mare atenție, ca și cum el ar fi fost un instrument științific ce trebuia studiat înainte de a fi

Stefano își dezlipise ochii de la sfârcurile Galiei, care atârnavă amenințător deasupra feței sale, și îi întoarse ca să fixeze un colț al tavanului: se forța să înțeleagă adevăratul sens al acelei întrebări, care îi mirosea de la bun început a fi plină de capcane.

- Hm, nu știu... Falimentul, poate, răspunsese, după ce rămăsese câțva timp tăcut.

- A, nuu! izbucnise în râs Galia. Evenimentele cruciale din viața ta, care au depins de tine. Nu de altcineva.

- Uite ce e: nu există nimic care să nu depindă și de alții, spusese el, dând semne de nerăbdare. În al doilea rând, n-are rost să-mi mai pui întrebări dacă ai impresia că știi deja răspunsurile! Poftim, spune-mi ce ai răspunde tu, în felul acesta mă adaptez și eu sensului întrebării.

Ea abia aștepta să-l audă spunând asta.

- Păi, pentru mine, crucial a fost când am obținut pașaportul italian. Apoi, când mi-am cumpărat primul apartament, în '89, la Milano. Și atunci când am ajuns să am primii zece angajați...

- Ei, drăcia dracului! exclamase Stefano, năpustindu-se jos din pat, de parcă ar fi luat foc. Taică-meu!

- Ce-i cu taică-tu?

- Și el! Da! Și el punea primii zece angajați printre lucrurile memorabile din viața sa. Doar nu sunteți plămădiți din același aluat voi doi, nu-i așa?

- Tot ce se poate. Numai că eu n-o să dau faliment, răspunsese Galia, dându-se și ea jos din pat. Oricum, păcat că nu l-am cunoscut, poate că ne-am fi înțelese bine.

- Ferească Dumnezeu! Doi fanatici aliați ca să-mi frece mie ridichea... Nu, mulțumesc: mă simt foarte bine împreună cu mama și cu sora mea.

Acele două zile petrecute la conac fuseseră printre cele mai frumoase trăite împreună.

Pe verandă, înălțată cu o jumătate de cat față de grădină, se afla o piscină încălzită, cu vedere spre un pâlc de mesteceni și pini viguroși. Lângă crocodilul împăiat, un bar mic în stil caraibian, străjuit de un palmier de plastic; pe o etajeră, sub cea pentru lichioruri, mai multe scufii de fetru, gen Puffi, dar cenușii, nu albe.

- Ce sunt? o întrebase Stefano.

- Ți le pui când intri în saună, ca să nu ți se degradeze părul, răspunsese Galia. Apoi, încercând să-i îndese una pe cap: Hai, să văd cum îți stă!

Drept răspuns, o împinsese în piscină.

Apoi făcuseră dragoste, în apă și pe marginea piscinei; întârziaseră îndelung în saună - fără scufii

pe cap; ieșiseră de acolo goi și alergaseră prin zăpadă, el căutând să pășească exact pe urmele lăsate de ea, iar ea pe urmele lui, sfârșind prin a se rostogoli îmbrățișați prin ceea ce părea a fi o mantie pufoasă de nea, dovedindu-se însă o amestecătură de frunze, ace și conuri de pin, timid ascunsă sub o pulbere subțire de alb. Practic, executaseră întreg repertoriul de clișee care se bănuiește că există în mintea creatorilor publicitari de modă veche, cei care concep un anumit gen de spoturi pentru whisky și cârduri de credit.

Două zile memorabile, în libertatea unei solitudini pe care nici un hotel din lume nu le-ar fi putut-o oferi. Două zile pentru care trebuiau să-i fie recunoscători proprietarului conacului, Anatoli Gurevici, o matahală înaltă și trupeșă - la fel ca ursul împăiat de la intrare - care gestiona planurile de achiziții a zeci de clinici private și cu care Galia făcea adesea schimb de favoruri, atent contabilizate.

Stefano îl cunoscuse la un club de golf din Moscova, cu câteva zile înainte de a fi găzduit în conacul de la Nikolina Gora. Vorbea engleza cu un puternic accent american, cu o voce ridicol de cavernoasă, datorată probabil uriașei cantități de carne prin care se strecura spre suprafață.

- Ah! Italian, ca și pantofii mei! îi aruncase el, atunci când Galia făcuse prezentările.

- Ce nație de mârlan oi mai fi fiind și tu? Îngânase Stefano cu jumătate de gură, în vreme ce Anatoli îi strângea viguros mana.

Galia se grăbise să-i spună, în italiană, care era explicația acelei poante atât de puțin elegante:

- Nu te supăra: tocmai se pregătește să-ți spună o anecdotă care îl amuză din cale-afară. I-o spune oricărui italian pe care îl întâlnește.

Intr-adevăr, Anatoli începuse deja să depene povestea lui Kusia, basetul său roșu, tuns la piele, „câine de o valoare comercială de două sute de dolari”, care, cu câteva luni în urmă, îi mâncase o pereche de pantofi de-abia cumpărați din Italia, cu opt sute de dolari bani-gheață.

„Mai bine ți i-ai fi băgat în cur, banii ăia!” își spusese Stefano, încasând cu o grimasă dușmănoasă ghiontul cu ajutorul căruia Anatoli spera să-i declanșeze hohotul de râs așteptat. În Italia, pantofi de opt sute de dolari se fac numai pentru fraieri ca tine...

Cu toate acestea, mai târziu, sporovăind pe măsură ce treceau de la o gaură la alta a terenului de golf, namila aceea de evreu rus începuse să-i devină simpatică. Fuma la foc automat, stingând țigările de car și, între un acces de tuse tabagică și o remarcă acidă la adresa croselor lui Stefano, ridica în slăvi

viața de la Moscova, pe care fusese nevoit să și-o auto-interzică timp de douăzeci de ani, cât fusese în exil la New York, abia așteptând însă să poată pune din nou piciorul pe pământul patriei. Preferase să-și păstreze și pașaportul american, „pentru că America e o certitudine, în vreme ce nu e bine niciodată să te încrezi prea mult în Rusia”. Era însă de neprețuit satisfacția pe care o încerca de când se întorsese să locuiască la Moscova, un oraș în care se puteau pune la cale afaceri minunate și face cunoștințe la fel de minunate, unde localurile erau pline de femei mult mai atrăgătoare și mai puțin disperate decât americancele, unde se putea cumpăra și vinde orice fel de marfă, iar parcurile erau mai frumoase decât cele newyorkeze și, în sfârșit, o mulțime de alte splendori pe care le enumera pe un ton grăbit, gâfâind, temându-se parcă să nu-i scape vreuna. Pradă fervorii cu care decanta avantajele vieții sale de moscovit, se înfierbântase într-atât, încât corpul lui masiv începuse să tremure, iar urechile îi deveniseră purpurii.

Și astfel, cu povestirile sale, acel Anatoli îl făcuse să-și dorească mai mult decât orice să viziteze Moscova pe cont propriu, vis pe care mai apoi nu reușise să și-l împlinească din cauza precipitării evenimentelor și a despărțirii bruște de Galia. „Oare

cum mi s-ar fi părut Moscova, se întrebase Stefano, dacă aş fi descoperit oraşul de unul singur, asemenea unui turist cât se poate de obișnuit, fără ochelarii de cal sau filtrul, sau cum dracu' vrea să numească cineva tovărășia Galiei?"

Oare cum e să te plimbi pe jos? Sau să oprești un taxi? Cum e să încerci să te orientezi în stațiile de metrou ale unui oraș în care toate indicatoarele sunt scrise în chirilică, iar singurul cuvânt lesne de înțeles este *Kacca, cassa* adică, termen care fără îndoială că stârnise majorității turiștilor italieni amuzamentul de prost-gust specific ieșirilor la iarbă verde cu colegii de întreprindere.

Odată, Galia îl dusese să vadă una dintre celebrele stații de metrou, Lubianka. Fusese o vizită-fulger, un sus-jos pe scările rulante, în timp ce Boris îi aștepta în piață, cu motorul BMW-ului pornit. Și, bineînțeles, Stefano fusese fascinat de frumusețea scenografică a decorațiunilor, dar mai ales de imensa forfotă vie pe care o descoperise acolo: constatase că, sub pământ, moscoviții își dădeau întâlnire, citeau, ba chiar studiau, vorbeau aprins la telefoanele mobile și trimiteau sms-uri, toate acestea de parcă s-ar fi aflat în piața de deasupra, și nu în străfundurile pământului. Apoi, ce diferență de ritm! Dacă pe stradă oamenii, atenți să nu alunece pe gheață, pășeau lent, aveau o

umblătură stranie, de urs pe patine, în subteranele metroului era un du-te-vino frenetic, se deplasau în jurul lui dezinvolti și apărând de nicăieri, erau la fel de rapizi ca un banc de pești într-un acvariu. La capătul scării rulante, Stefano se hazardase să se oprească o secundă, ca s-o aștepte pe Galia: în clipa următoare, îl măturau din calea lor, înghiontindu-l. Odată ieșit din curent, descoperise un colț cu aparate de videopoker (i-ar fi plăcut să se oprească o vreme, să înțeleagă ce fel de oameni erau cei care jucau, dar Galia îl trăsesese spre ieșire, declarând sentențios: „Cine ai vrea să joace: disperății, nu-i așa?“), iar afară, în piață, observase plin de curiozitate o mulțime de siluete mohorâte, cu fețe lungi, făcând coadă în fața numeroaselor chioșcuri *vert-buteille* concentrate în preajma intrărilor de metrou („Alcoolici care își îmbospătează rezervele de bere și vodcă”, comentase Galia). În apropierea stației, în fața vitrinelor unui supermarket, se adunaseră pâlcuri de bătrâni care păreau că-și fac cumpărăturile cu privirea, înfolfite în imense geți de scai, ponosite. Un frenetic du-te-vino de persoane cu un trai evident trudnic, în timp ce, la numai câteva sute de metri mai încolo, se înălța în atmosfera rarefiată, cristalină, Tretjakovski proezd, cu buticuri Prada, Zegna, Dior și toate celelalte posibile - și previzibile -

mărci internaționale de lux, locul ideal de cumpărături extravagante pentru puzderia de magnați apăruți peste noapte în Rusia postsovietică.

În loc să iasă mereu în limuzină cu șofer, i-ar fi plăcut ca măcar o singură dată să aibă posibilitatea să sară într-un vagon de metrou, să cerceteze fețele călătorilor ca să treacă mai ușor timpul, să coboare după câteva stații și, odată ajuns la suprafață, să se plimbe pe jos prin mijlocul mulțimii cenușii și greoaie care se revărsa pe străzi, printre vechi edificii cu tencuiala coșcovită și blocuri tip cazarmă, pline de murdărie, sufocate între mormane de zăpadă și bălți mocirloase; i-ar fi plăcut să arunce curios o privire prin curțile pline de pisici flămânde și carcase de mașini vechi, să cerceteze detaliile clădirilor uriașe încă în construcție, proiectate după geometrii stranii și cât mai eclecticice cu putință, ca și cum ar fi fost prototipuri expuse la un târg de construcții.

Dar, de fiecare dată când îi spusese Galiei: „Astăzi vreau să fac o plimbare de unul singur. Nu, nici să n-aud de Boris, mulțumesc”, apăruse negreșit ceva neprevăzut care îl împiedicase să-și ducă planul la bun sfârșit. O ninsoare neașteptată, un la fel de neașteptat val de căldură sau pur și simplu o propunere oarecare venită din partea Galiei, care găsea

întotdeauna altceva de făcut, mai incitant, mai urgent, mai puțin obositor.

- Am putea totuși să ne căsătorim de-acum, nu crezi? îi spusese Galia într-o seară, după cină, pe când se aflau în biroul ei de la Moscova.

Cu doar câteva secunde mai devreme, părea ocupată până peste cap, dictând ordine propriilor angajați printr-un interfon digital.

- Ar fi frumos, la urma urmelor! exclamase apoi, pe un ton șovăielnic, de euforie artificială, străduindu-se să rupă liniștea perplexă care se lăsase peste ei.

Era iulie, era la fel de cald ca la Milano, aparatul de aer condiționat te făcea s-o iei razna cu bâzâitul său monoton, electric. Ziua, oamenii se perpeleau la soare în costume de baie pe malurile râului Moscova; la intersecții, bătrâne cu spirit întreprinzător vindeau flori furate din grădinile publice, învelite în hârtie de ziar. Trecuse deja un an de când Stefano și Galia erau împreună.

- Ai înnebunit? o întrebase el, după o tăcere care durase o bună bucată de timp.

Se lupta cu tastatura unui calculator. Ar fi vrut să-i scrie unui amic argentinian, să-l invite la un turneu de golf care urma să se desfășoare pe un teren

din Moscova. De fiecare dată când atenția îi era distrasă de altceva - așadar, foarte des calculatorul intra în *stand by* și se reseta automat pe caractere chirilice. „Rahat”, bombănea el atunci. Apoi: „Băga-mi-aș!” Și: „*Fanculo* cu calculatorul ăsta cu tot...” Iar Galia, răbdătoare: „Hai, termină: tastează «Ctrl shift» și nu te mai tot enerva degeaba.” Cu alte cuvinte, se aflau într-o conjunctură de orice natură, numai pasională nu, sau măcar romantică, iar ea ieșea la atac cu o întrebare de genul ăsta? Și, în plus, cu asemenea ton superficial, de parcă i-ar fi propus să petreacă împreună un weekend la Londra?

- Te întreb eu: atunci când îți povestesc despre catastrofa matrimonială alor mei, tu mă asculți sau nu?

Galia îl fixase cu ochi neobișnuit de apoși, care scânteiau în lumina tremurândă a neonului.

- Normal că te ascult. Dar ce legătură are?

Stefano renunțase deja să-i mai scrie amicului („*Fanculo*, mă uit cât e ceasul la Mar del Plata și-i dau un telefon!”) și începuse, pe un ton sarcastic, să-i facă o sinteză a tuturor motivelor pentru care avea oroare de căsătorie.

- Are legătură, pentru că atunci ar trebui să știi că singurele lucruri care i-au ținut uniți pe tatăl meu și pe mama au fost conturile curente și semnăturile comune de pe ipoteci. Și suspiciunea ei, și indiferența

lui. Și, mai ales, disprețul reciproc și dorința aprigă de a-și ruina viața unul altuia.

Era mult prea cald, dar cui îi mai păsa în clipele acelea unde dispăruse telecomanda aparatului de aer condiționat?

- Practic, erau obsedați de ideea de a se răzbuna unul pe celălalt... Ah, uite-o! bolborosise, descoperind, în sfârșit, unde era telecomanda și îndreptând-o apoi furios în direcția aparatului.

- După părerea ta, reluase el, solicitându-i din nou atenția, fără însă să-i arunce nici măcar o privire, în timp ce ea își sprijinea capul în mâini, iixand cu ochi melancolici ecranul stins al computerului, cum e oare posibil că eu, la treizeci și opt de ani, și soră-mea, la treizeci și cinci, nu ne-am gândit niciodată - repet: niciodată, nici măcar o secundă - să ne căsătorim? Și, din ce în ce mai înflăcărat, transpus în rolul de maestru al științei de a trăi: Oare pentru că suntem niște copii răzgâiați? Sau, poate, pentru că ne place prea mult singurătatea? N-o fi, mai degrabă, datorită unei simple chestiuni de experiență și unor evenimente deja trăite?

Cuprins de patosul cu care își ușurase sufletul, se încălzise atât de tare, încât transpirase, iar fizionomia sa tipic meridională era acum învăluită într-o strălucire unsuroasă tipic levantină.

Galia se cufundase în tăcere. Ar fi putut destinde atmosfera dezmințind, spunând că nu fusese decât o întrebare aruncată în glumă. Dar n-o făcuse. Iar Stefano, pentru tot restul serii, se simțise cu conștiința încărcată de faptul că dăduse dovadă de o duritate gratuită, ca un nemernic oarecare. Mai târziu, în pat, în vreme ce, concentrat asupra propriilor gânduri, răsfoia o revistă de cancanuri despre VIP-urile moscovite, o auzise pe Galia pășind desculță prin camera alăturată, făcând ordine printre câteva lucruri, apoi dezbrăcându-se, percepușe sunetul blând al unui fermoar care se deschide, adierea unei bluze lăsate să cadă pe podea și a unei perechi de pantaloni trași de pe picior. Când ea intrase în dormitor, Stefano era gata excitat.

În noaptea aceea, el, înduioșat din cauza unor discrete remușcări, ea, demoralizată pentru că fusese refuzată, au făcut dragoste iar și iar, fără să reușească să adoarmă, pătimași și emoționați, convinși, în sfârșit, că găsiseră unul în celălalt persoana potrivită cu care să se însoțească, odată pentru totdeauna.

După ce se despărțiseră, Stefano se străduise să nu-i lipsească nimic: la început fusese încercat, nici mai mult, nici mai puțin, de un sentiment de ușurare cu iz de răzbunare, un amestec energic de beție a

libertății regăsite cu dorința de revanșă. Îi trecuseră prin așternut femeii cu adevărat frumoase și puștoaice dezamăgitoare, fără ca vreuna să reușească să-i stârnească pasiunea sau să-l impresioneze în vreu fel. O mixtură de chipuri și părți rușinoase pe care le uitase grabnic: genul de partide de sex care se terminau brusc - se lăsa dus de val, își făcea treaba și în secunda următoare îi trecea prin gând: „Fir-ar să fie, mâine dimineață mă trezesc devreme." Cu Galia, în schimb, erotismul nu se sfârșea niciodată: continua și dincolo de orgasm, continua chiar și atunci când adormea, strângându-se duios la pieptul ei moale.

Cu câteva săptămâni înainte de a se întoarce intempestiv la Moscova pentru cina de la Bisquit, trăise senzația clară că atinsese limita maximă de deprimare consimțită de vârstă - matură - la care ajunsese. Într-o seară, în timpul unui gen de petrecere pentru bărbați de patruzeci de ani de curând despărțiți - pe de o parte - și fetișcane gen mușcă-și-fugi - cu deosebire vânzătoare la magazinele din centrul Bresciei, un fel de mină de aur pentru cei ce caută femeiuști disponibile și cât mai puțin complicate -, el și Fausto, partenerul său de *backgammon*, întreținuseră atmosfera inventând o întrecere de retezat gâtul sticlelor de șampanie cu iataganul - o singură lovitură, seacă, imediat sub dop. Intre două lovituri de iatagan,

Fausto îl convinsese să accepte să facă parte din juriul concursului Miss Funduleț, la Milano Maritima, manifestare sponsorizată de fabrica de tacâmuri a tatălui său, cunoscut industriaș brescian. Două zile mai târziu, Stefano îl însoțise pe Fausto la o „preselecție” desfășurată într-o discotecă din Lignano: o adunătură jalnică de fotomodele jerpelite și fanfaroni trecuți de prima tinerețe gata să le umple capul cu promisiuni fetișcanelor obsedate de mitul unei cariere în televiziune. „Cu ce soi de oameni de rahat mi-e dat să am de-a face?” se întrebese el la un moment dat, dezgustat de atmosfera dezolantă din jurul său și chinuit, în același timp, de nostalgie - nu atât pentru Galia, cât pentru povestea lor, de acum încheiată. Cum e posibil ca eu să frecventez o adunătură de asemenea cretini? Să mă pretez să-mi pierd timpul, să încerc să mă distrez, ba chiar să caut să-i distrez și pe alții, în circumstanțe de care, pe vremea când o aveam pe ea, aș fi fugit mâncând pământul?

O senzație de repulsie și o dorință de a o lua la sănătoasa similare sentimentului pe care îl încercase în seara când, la Moscova, ieșise împreună cu Anatoli, care ținuse neapărat să-l ducă să guste din minunile nemaiauzite ale orașului. Având consimțământul Galiei, care nu avusese nici un chef să le țină isonul („Dacă ai ști câți clienți mi-a fost dat să

însoțesc în asemenea localuri! Și să-i aștept până când termina vreuna să le-o sugă în cine știe ce separeu! “), Anatoli îl dusesese la Doll’s, un cunoscut local de striptease din apropierea hipodromului. Stefano nu mai călcase într-un asemenea loc de pe vremea studenției. În jurul unei bare înalte până în tavan și fixate chiar între mesele clienților, se produceau acrobatic două fetișcane, goale, dar încălțate cu cizme de blană, cu sâni prea umflați și prea țepeni ca să fie naturali. Sala era plină, și nu numai de bărbați. De cum se așezaseră la masă, el și Anatoli fuseseră luați în primire de două fete în costume de baie, nerăbdătoare să facă conversație. Cea a lui Stefano îi spusese că venea din Tuia, un oraș bogat pe vremuri, dar decăzut acum, celebru pentru samovarele care se produceau acolo. Pe coapsa stângă, fetele purtau o jartieră neagră, simplă, fără dantelă, nu neapărat simbolică, ci mai degrabă pentru a-i atenționa pe clienți să îndese bacșișurile acolo - chiar dacă cei mai mulți preferau să le strecoare direct în tanga. La un moment dat, când fetele cu cizme de blană ajunseseră la punctul culminant al demonstrației de contorsiuni („ca fachirii, la circ”, își spusese Stefano), o voce masculină înregistrată în- trerupsese muzica: *Bellissime eh madonna!* Cuvinte italienești de uz internațional, numai bune să accentueze latura erotică a

Ca să nu-l excludă pe Stefano din conversație, Anatoli vorbea cu fetele în engleză. Le povestea că Doll's fusese deschis cu patru ani în urmă de un prieten de-al său - unul pe care nu, nu aveau cum să-l cunoască, pentru că între timp fusese asasinat. În momentele acelea, bietele de ele crezuseră că se aflau în prezența a doi boși ai lumii interlope, unul evreu și unul, eventual, sicilian. Între timp, în stânga lor, barul, pe care fusese vărsat spirt din belșug, era incendiat la fiecare câteva minute, cu intenții scenografice, dar, probabil, și ca să se creeze o atmosferă înflăcărată la propriu, nu doar metaforic.

Despre seara respectivă, pe care reușise s-o scurteze cu scuza că i se făcuse brusc rău, Stefano își amintea plictiseala melancolică ce îl cuprinsese luând aminte la fetele în bikini care se învârteau încolo și încioace printre mesele ocupate numai de oameni în costume de cașmir, ascultând, dar și turnând, la rândul lor, cine știe ce minciuni sfruntate.

De când nu mai era împreună cu Galia era încercat din ce în ce mai des de acel sentiment - mai mult o stare de dezolare și de inutilitate. Da, i-ar fi plăcut mult să aibă parte de o nouă dragoste, precum cea pe care o simțise pentru ea. I-ar fi plăcut, numai să nu fie vorba tot de ea.

CÂND NU MAI AI NIMIC DE PIERDUT

„Marii seducători nu se lasă copleșiți de pesimism și de disconfort.

Surâd cu eleganță, o încasează fără să clipească și caută să fructifice în propriul beneficiu situațiile potrivnice.”

GALIA

Îți face un fel de avansuri, frecându-și piciorul de pulpa ta. Asta o fi vrând să spună ceva, nu-i așa? Ar vrea să-ți dezmierească și restul trupului, dar e leneș, atât de leneș, încât adineauri nici nu i-a trecut prin minte să vină după tine la toaletă. Ii place să se obosească făcând sport, pentru restul preferă să temporizeze și să lase pe alții să preia inițiativa. Și totuși ar trebui să știi foarte bine asta: trebuie să te duci la el, să i te oferi, să te întinzi sub nasul lui, și atunci nu se mai oprește.

Doar gândindu-te, în vreme ce i te oferi, te cuprinde instantaneu dorința nestăvilită de a face dragoste cu minunatul tău Stefano și nu-ți vine încă să crezi că îl ai acolo, chiar în fața ta. Cu chipul acela al său, mai expresiv chiar decât al starurilor de cinema, cu trupul prelung și zvelt care pare clădit special ca să te țină, să te îmbrățișeze, să te înșface... Apoi, pieptul perfect desenat atunci când ți se arată dezbrăcat, dar și plăcut de intuit atunci când se conturează pe sub una dintre cămășile lui elegante - exact ca acum, când îl ai chiar în fața ta. În sfârșit, incredibil, din nou în fața ta.

- Galia, n-ai putea să-i spui să ne lase un coșuleț cu pâine, în loc să pescuiască de fiecare dată cu cleștele câte o grisină, atât de delicat de parcă ar fi bețișoare de platină?

- Știi bine că așa funcționează lucrurile aici, răspunzi tu. 11 întreb imediat, oricum, adaugi pe un ton îngăduitor.

Bietul de el, îți spui, e pe drumuri de două zile, de la Chamonix la Sirmione, de la Sirmione la Malpensa și pe urmă aici: trebuie să fie, într-adevăr, rupt de foame.

- Știu, știu că aici, la Moscova, o faceți pe rafinații. Totuși, măcar la cina de Crăciun ar putea s-o lase mai moale cu raționalizarea pâinii, surâde el cu

o expresie cabotină, apoi se întinde spre tine să te mângâie pe obraz.

Foarte bine: a devenit brusc amabil, ar trebui să profităm de asta. Să ne stabilim câteva obiective: într-o jumătate de oră trebuie să înțeleg dacă acolo, la Sirmione, există o alta care îl așteaptă. Într-o oră - în orice caz, înainte să ajungem acasă - trebuie să aflăm câte zile intenționează să rămână.

Și în următoarele zece minute trebuie să-l fac să recunoască dacă și cât i-am lipsit. Adică mult, mult de tot!

- De ce rânjești? te întreabă Stefano, cu gura plină, în vreme ce face să dispară dintr-o singură înghițitură ultima bucată de *zakuska* de hering.

- Nu rânjesc, zâmbesc. Sunt mulțumită pentru tine, dar și pentru mine, te hazardezi, în tentativa de a ghici întrebarea cea mai potrivită, care să te conducă direct spre obiectivul stabilit.

Numai că între timp apare chelnerița și îți pune în față farfuria cu ficat înecat în grăsime. O face fără nici o urmă de zâmbet pe chip, în schimb lui îi zâmbeste - și încă cum! - când îi întinde farfuria cu Stroganoff și din ce în ce mai mult pe măsură ce înțelege semnificația privirii comice, imploratoare, cu care arată spre farfurioara pentru pâine.

Oare m-a auzit? O fi prins semnificația acelu
„pentru tine, dar și pentru mine“? Cu coada ochiului,
încerci să-ți examinezi piciorul drept: vrei să-ți dai
seama dacă ți-a rupt sau nu ciorapii.

- Hai, Galia, nu te comporta copilărește, te
încurajează el în timp ce își taie bucata de carne din
farfurie, iar ție ți s-a făcut, în sfârșit, foame. Încă n-ai
mâncat nimic. Trebuie să bagi ceva în țâțele alea, dacă
vrei să-ți rămână ridicate.

Clientii continuă să sosească și, din câte reușești tu
să vezi, nu mai e nici un loc liber. La masa de lângă voi
s-a terminat deja a doua sticlă din vinul preferat al
bogătașilor ruși, Chateau Lafite Rothschild, și,
înlocuind-o, chelnerița schimbă din nou și paharele.
Stefano o privește în timp ce taie capsula, scoate dopul
și îl depune pe o farfurioară, în preajma presupusului
georgian, care, în realitate, pare mult mai interesat de
vodcă decât de vin. Când și când dă peste cap câte un
pahărel.

- Vezi cum bea? *Alia pianista*, dându-și capul pe
spate, îl faci atent pe Stefano, care abia dacă aruncă o
privire încărcată de un amestec de curiozitate veselă și
dezgust.

- Dacă va continua așa, peste puțin timp o să fie
beat-mort. Pe urmă, voi fi nevoit să te apăr de
avansurile lui.

- Nu e nici un pericol: după față, cred că face parte dintre cei care țin la băutura, îl liniștești.

Pentru italieni, a ajunge la al treilea sau al patrulea pahar este, fără nici un echivoc, sinonimul comei alcoolice. Nu-și pot închipui câtă băutura poate suporta cu adevărat un bărbat, înainte de a cădea lat.

- Am citit undeva despre o investigație pe tema consumului de băuturi alcoolice în lume: se pare că rușii - cu nou-născuți cu tot - beau paisprezece litri de vodcă de căciulă pe an. Așa că suntem antrenați, nu crezi?

- Desigur, numai că aș prefera ca omul nostru să nu-și bea toată cota de paisprezece litri în seara asta, bombăne Stefano, înhățându-ți din farfurie o bucată de ficat pe care tocmai ți-o tăiașezi pentru tine. Știi, când chelnerița le-a luat paharele din față după prima sticlă, am crezut că hotărâseră să se lase de băut. Sau că, eventual, aveau de gând să treacă pe vodcă... Uitasem că, de fapt, la Bisqvit, se debarasează totul la fiecare rând de băutura: se vede că nu mai ies cu tine la restaurant! Numai bistrouri: m-am dezobișnuit să frecventez localuri atât de șic.

- Eh, da, cât de greu s-a scurs timpul în aceste câteva luni... suspini tu, sperând că de data aceasta ai reușit să îndrepti discuția spre tema care te

apasă atât de mult, adică să-l faci să admită că i-a fost dor de tine.

Numai că el nu înțelege invitația, cu siguranță mult prea vagă. Va trebui să mai insiști.

- Apropo de uzanțe și obiceiuri, îți mai amintești când ai ținut cu tot dinadinsul să-ți spun părerea mea despre cel mai bun cod al bunelor maniere aflat în circulație, iar eu te-am luat peste picior într-atât, încât te-ai dus glonț să cumperi maculatura aceea inutilă a lui Monsignor Della Casa?

- Cum să nu-mi amintesc? Murmuri, schițând un surâs, cu toate că știi foarte bine că tocmai din cauza istoriei aceleia cu codul bunelor maniere ați tras o ceartă zdravănă.

Se întâmplase așa: într-o zi, Stefano se apucase să-și bată joc de obiceiul rușilor de a se descălța la intrarea în casa cuiva. Mai mult decât orice, găsea ridicole gazdele care îți oferă papuci folosiți sau care dețin un stoc întreg de papuci de hârtie ori de burete, încă sigilați, sustrași din diverse camere de hotel. „E o dovadă de mârłanie. Oare nu știți că există preșuri pentru șters tălpile? Eu refuz să stau într-o sufragerie în sacou și cravată, și să-mi expun șosetele sub nasul celorlalți. Nici măcar pe maică-mea n-am văzut-o vreodată umblând în papuci. Dimineața, chiar și atunci când e singură acasă, se îmbracă

impecabil și își pune pantofi. E o chestiune de stil.“ In fine, îți făcuse capul mare pe tema mitocăniei rușilor, a obiceiurilor lor primitive, susținând că, pentru a avea pretenția să fie considerat un popor civilizată, nu era de ajuns să cumpere stocuri întregi de marfă ale stiliștilor la modă și să frecventeze hotelurile de cinci stele. Tu tăcuseși, dar cu mari eforturi: la ce bun să-i explici că galoșii sau bocancii sunt foarte folositori atunci când afară e frig, dar că, stând încălțat cu ei într-un apartament, îți fierb picioarele înăuntru și că în Rusia pantofii nu sunt doar vag murdăriți, *all' italiana*, ci plini de noroi și mustind de apă; că în anotimpurile calde... eh, la momentul acela ești deja obișnuit să nu mai intri încălțat în casă și, în plus, regulile sunt reguli și se aplică tot anul!

Totuși, acuzațiile acelea ale lui, așa nemotivate cum fuseseră - rodul ignoranței sau pur și simplu al intoleranței față de obiceiurile altora -, reușiseră într-o oarecare măsură să te facă să te îndoiești de tine însăși. Și nu numai din cauza pantofilor. Lista era lungă: „nu știi cum se pregătește masa“ și „cum e posibil ca tu să nu fi învățat încă cum se așază tacâmurile?“, și „trebuie să refuzi să intri într-o încăpere dacă te afli în compania unui bărbat, iar el nu-ți deschide ușa; doar nu ești a cincea roată la

căruță, nu-i așa?“... Ca să nu mai pomenești despre întâmplarea aceea, când trebuia să mergi la nunta prietenei tale Ilona, la Paris, și îți cumpăraseși o rochie magnifică, aproape în întregime neagră. „Dar ce-ți veni să te împopoțonezi în halul ăsta?“, „E o nuntă sau o înmormântare?“, „Scuză-mă că te întreb, dar revistele de modă nu explică la ce ocazii se îmbracă rochiile cărora le fac reclamă?“... și uite așa, sfârșiseși prin a nu mai purta rochia cu pricina nici la nunta aceea, nici altă dată, pentru că, din cauza nesiguranței pe care ți-o insuflase Stefano, de fiecare dată când o probai în fața oglinzii ți se părea nepotrivită pentru orice fel de ocazie. În sfârșit, azi așa, mâine la fel, începuseși să crezi că, la rândul tău, nu te ridicai la pretențiile unui bărbat de familie bună europeană și te gândiseși că, inclusiv în acel domeniu, cum se întâmplase mereu în viața ta, nu era cazul să te complaci, ci trebuia să perseverezi, să înveți cât mai mult. El însă refuza să-ți spună care era codul bunelor maniere cel mai recomandabil de studiat: „Anumite lucruri se învață de mic copil sau nu se învață niciodată“, te lichidase el scurt. Maică-sa, în schimb, te sfătuisă să cumperi unul semnat de o oarecare Donna Letizia. Numai că în librării nu se mai găsea, așa că te mulțumiseși cu singura carte care avea în titlu cuvintele „codul bunelor maniere“.

Când i-o arătaseși lui Stefano, el, în loc să-ți explice de ce volumul cu pricina nu era potrivit pentru a învăța să te comporți în compania oamenilor bine educați, începuse să-și bată joc de neștiința ta, folosind cuvinte grele. Și, pe deasupra, cu o asemenea insistență, încât te văzuseși nevoită să-i amintești că făcuseși mai multă școală decât el, că el nici măcar nu terminase vreo facultate, în timp ce tu aveai o cultură generală vastă. „Ce numești tu cultură? Adunătura de informații deformate de ideologie?”; începuserăți apoi să vă aruncați vorbe urâte, într-un crescendo de jigniri care de care mai dureroase - nu atât de suportat, cât de rostit. Și astfel, tocmai în ultima seară când dormeai cu el la Sirmione, înainte de plecarea într-o călătorie extenuantă ce urma să te poarte la Sverdlovsk, apoi la Rostov, apoi într-un du-te-vino între Urali și Don - ca să distribui eco- grafe și aparate de rezonanță magnetică -, Stefano, în loc să rezolve contenciosul printr-o partidă de sex eliberator, se gândise că era mai bine să se sustragă și să doarmă pe canapea, lăsându-te singură în patul matrimonial, plină de angoase, întrebându-te când aveai să-l mai revezi și dacă nu cumva partida de sex pe care ție ți-o refuza avea de gând să i-o propună alteia, în timp ce tu aveai să pribegești prin orașele acelea mizerabile și dezgustătoare în care te

deprimi oricum când constăți că de jur împrejur e un adevărat dezastru, și ăsta era singurul lucru care-ți mai lipsea - să duci o asemenea greutate pe suflet, să trăiești într-o incertitudine absolută, un șir continuu de întrebări fără răspuns: „Vom mai fi împreună?“, „De ce nu mă sună?“, „De ce nu mă simt în stare să-l sun eu?“ și, mai ales: „Oare cu cine o fi în clipa asta?“

Acum însă, să nu mai răscolim trecutul: trebuie să-l faci să-ți spună cuvinte frumoase, cu speranța că i s-au șters din memorie certurile deloc glorioase din ultima parte a relației.

- Să-ți zic un banc, îi spui, ca să-i abați atenția de la eventuale amintiri.

De altfel, în nici un caz nu se poate spune că bancul ăsta ți-a venit în minte la întâmplare. Pur și simplu, e unul dintre nenumăratele puncte de pe ordinea de zi riguros și din timp planificată pentru seara aceasta în care urma, în sfârșit, să vă revedeți - trei rândulețe extrase din numărul nesfârșit de pagini pe care le umpluseși ca să-ți întipărești mai bine în minte tot ceea ce ai să-i spui.

- Doi țiți se întâlnesc într-un parc. „Știi, zice primul, aseară am fost la restaurant și am mâncat la aceeași masă cu Kasparov“...

Te blochezi dintr-odată: nu-ți mai amintești urmarea.

- Galia, tu pur și simplu nu știi să spui bancuri. Nu ești făcută pentru asta, ești prea serioasă, pari că spui pe de rost manualul de instalare al vreuneia dintre mașinăriile tale. În plus, te împotmolești mereu după primele zece cuvinte.

- Tacă-ți fleanca, mă deconcentrezi, îl intimidezi, puțin cam prea repezit, și, în plus, îți mai scapă și un gest nervos cu mâna. Iată, acum mi l-am amintit! Așadar, unul zice că a stat la masă cu Kasparov cu o seară înainte. „Și cum a fost?“ întreabă celălalt. „Eh! Ce plictiseală! L-am rugat să-mi dea solnița și i-au trebuit patruzeci și cinci de minute...” Bună, nu?

Stefano nu râde. De ce oare? Nu cumva te ia peste picior?

- Nu râzi?

- Nu mi se pare o poantă extraordinară și, în plus, nu știi să spui un banc, îl uiți la jumătate.

Totuși, acum zâmbește și îți prinde mâna. Și nu se lasă:

- Ascultă, încă nu mi-ai spus cum merge piața imobiliară la Moscova. După părerea ta, merită să faci afaceri aici?

Dar tu nu voiai sub nici o formă să vorbești de imobiliare! În felul acesta veți continua să pierdeți timp prețios...

- Ți-am spus-o și la telefon, aici e OK. Eu, de exemplu, aș putea trăi acum numai din chirii. Totuși, prețul clădirilor urcă vertiginos, nu mai e pleșca de acum câțiva ani. Scoți bani frumoși numai dacă reușești să găsești un bloc vechi în centru, unul dintre acelea cu apartamente mari - *kommunalka*, în care era repartizată câte o familie în fiecare cameră. Apoi îl restructurezi, pui aer condiționat peste tot - chiar și în baie -, altfel americanii nu-l vor, și, dacă ești norocos sau dacă te pricepi să-ți găsești clienții, din chirii poți câștiga chiar și zece la sută.

- Dar tu închiriezi și rușilor sau numai străinilor?

- Care ruși? Numai străinilor. Rușii își cumpără apartamentele. Iar dacă nu-și permit să și le cumpere înseamnă, probabil, că nu au nici bani să-ți plătească chiria.

Fir-ar. să fie, te distrage... Iată, acum simți nevoia să-i mărturisești un lucru care n-are nici o legătură cu obiectivele conversației amoroase pe care o plănuiseși.

- Cred că sunt pe cale să cumpăr un nou apartament. Spunând-o, îți cobori brusc vocea, într-atât de mult încât Stefano nu te aude din cauza muzicii, așa că te vezi nevoită să repeți:

- Vreau să cumpăr un apartament pe care l-am văzut acum câteva zile. Sunt circa trei sute de metri

pătrați: un *exrkommunalka*, cum îți spuneam. Situat chiar lângă vila în stil deco a lui Gorki.

- Cea cu o scară superbă, pe care am vizitat-o anul trecut?

- Da, chiar aceea!

Greu să-ți înfrânezi entuziasmul care te încearcă descoperind că își mai amintește încă de după-amiaza aceea când l-ai dus să viziteze vila.

- Dar de ce vorbești atât de încet? te întrebă Stefano, aplecându-se să-ți vorbească direct în ureche.

Izbucnești în râs:

- Pentru o clipă mi-a fost teamă că vecinul nostru de masă înțelege italiana și nu-mi pica deloc bine să aflu cu ce afaceri mă ocup. Nu știu dacă ai observat, dar nu vorbește niciodată, îi face pe ceilalți să vorbească. Și nici măcar nu privește spre ei. Când zâmbește, pare să zâmbească propriilor amintiri sau paharului, în nici un caz prietenilor săi. Și, din când în când, mă cercetează cu coada ochiului, dar nu din cauza sânilor, cum crezi tu: după părerea mea, încearcă să înțeleagă ce spun. Iar acest apartament îl vânează mulți...

- Nu cumva îmi devii puțin paranoică? te întrebă Stefano, încrețindu-și fruntea, cu o expresie și mai intensă de puști îmbătrânit.

Cât de frumos acel „îmi devii”, te gândești, dar imediat îți reiei discursul despre investițiile imobiliare, întrucât atunci când cineva te întrerupe nu ai liniște până nu reușești să termini ce aveai de zis:

- Cum spuneam, aceste apartamente imense e bine să le cumperi atâta vreme cât încă se mai găsesc pe piață dintre acelea care trebuie renovate. Aici nu se folosesc pereți de cărămidă pentru interior: se face un strat dublu de gips-carton, așadar nu te costă mare lucru să le restructurezi. Mai puțin decât în Italia, începând de la mobilă și până la gresie și faianță.

- Crezi că am putea găsi ceva convenabil care poate fi propus unui client italian?

Oh, Doamne! începe din nou cu visele acelea ale lui.

- Da, probabil că da. Totuși, dacă nu vrei să-ți împrăștii banii... Sau să-i risipești? Cum se spune?

Te rușinezi puțin pentru că mai ai încă lacune, cu toată strădania pe care ți-ai dat-o ca să înveți limba la perfecție.

- Risipești. Sau irosești. Numai că nu știu ce vrei să spui.

- Să-i irosești, exact... Scuză-mă...

- Pentru ce să te scuz? Hai, ce spuneai, deci?

- Voiam să spun că nu e suficient să găsești un apartament de cumpărat. Dacă nu vrei să irosești

baniilor clienților tăi, asigură-te că îți vor găsi o persoană care să le gestioneze lucrările, chiria și întreținerea. Pentru că atunci când închiriezi unui american trebuie să organizezi totul ca la hotel. Nu-ți imagina că e suficient să schimbi de unul singur un bec sau să suni instalatorul dacă picură robinetul. Ai nevoie de o persoană dezghețată și onestă, pe care însă habar n-am unde ai putea-o găsi. Și să nu mă întrebi pe mine, pentru că, în ceea ce privește încasarea chiriilor, eu am încredere numai în mama, iar pentru reparații trimit oamenii mei de la birou.

- Da, dar după părerea ta, case de genul ăsta se mai găsesc?

- A, da, pentru moment, mai apare câte una. De fapt, sunt adesea invitată la câte o petrecere de demolare.

- Cum adică? Nu cumva o altă toană de-a rușilor?

- În teorie, da, e o altă toană de-a rușilor. În realitate, îți inviți prietenii într-un apartament care trebuie restructurat, instalezi câteva scaune și o masă pe care îngrămădești sticle cu băutură, aprinzi lumânări și pui peste tot vase cu jărat, apoi le dai tuturor în mână câte un târnăcop și ei se distrează distrugând cât mai multe lucruri cu putință. E o modă, știi... Se spune că e o formă de eliberare, un soi de ritual care te purifică de energiile negative.

- Iar tu, pe tocurile și cu rochițele tale prețioase, te duci să te defulezi într-un mod atât de primitiv?

- Ca să fiu sinceră, până acum n-am dat niciodată curs invitației. Nu suport să mă murdăresc: imaginează-ți cât praf e într-un asemenea loc!

- Puteam să jur, spune Stefano, peste măsură de satisfăcut, privindu-te cu ochi care par plini de promisiuni pozitive.

- De fiecare dată când am fost invitată la o astfel de petrecere m-am gândit că ție probabil ți-ar fi plăcut să mergi. Știi... - iată, în sfârșit te-ai hotărât să ieși la atac - nu fac altceva decât să mă gândesc la tine. Fiecare lucru care mi se întâmplă îl asociez cu tine.

El schițează un zâmbet obosit.

- Eh, și eu mă gândesc deseori la tine, spune, fără însă să se uite spre tine, întorcându-se spre masa vecinilor. Apoi schimbă vorba: Mie încă mi-e foame. Mai comandăm ceva?

- Când o văd pe chelneriță, o chem.

Ți se pare că ai simțit o umbră de nervozitate în vocea lui.

Așa cum se prezintă situația, ești nehotărâtă și nu știi dacă să reiei sau nu subiectul, dar sfârșești oricum prin a te arunca orbește, cu capul înainte: la urma urmelor, iubirile nu încep și nu se sfârșesc de la sine, mai trebuie să le dai și câte o mână de ajutor.

- Știi, nu numai că în lunile astea m-am gândit încontinuu la tine, întrucât totul în jurul meu era legat de prezența ta, dar mai e și faptul că am descoperit plăcerea unei noțiuni pe care eu o numesc comunicare indirectă...

- Comunicare indirectă? Întreabă el, răsucindu-se ca să vadă dacă nu cumva apare chelnerița. Ce tot spui acolo?

A vorbit pe tonul resemnat al unuia ce are de-a face cu o nevastă plictisitoare și cam sărită de pe fix, pe care e inutil să te străduiești s-o faci să gândească logic.

Tocmai datorită aceluia gen de comportament, iritării lui ostentative față de ceva ce își imaginează de la bun început a fi o nerozie, simți că a sosit clipa să vorbești cu maximă sinceritate, căci n-ar avea nici un sens să-l fi determinat să facă atâta amar de drum pentru ca tu să dai dovadă de prudență exagerată și să-ți maschezi adevărata stare sufletească, durerea de a-l fi pierdut, senzația de neant care te-a chinuit în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu din ultimele luni. Ajunge cu ipocriziile, gata și cu strategiile sau cu stratagemele, sau cum naiba s-or fi chemând ele. Ce anume îți place atât de mult la el? De ce nu reușești să-l dai uitării? Nu e numai o chestiune de sex sau de încântare estetică pentru un anumit tip

de fizionomie: e ceva mult mai intens, visceral, e faptul că bărbatul acesta a reușit să te facă să te simți călăuzită și protejată, dar în același timp înțelegeai că de fapt tu erai cea care îl călăuzea și îl proteja, iar împreună erați formidabili, un cuplu neobișnuit și totuși complet. Unul are exact ceea ce-i lipsește celuilalt. Odată ce veți înțelege că unele asperități de la începutul relației erau doar niște dueluri copilărești datorate îngrijorării că, dedicându-vă unul altuia, vă diminuați propria personalitate, odată ce veți înțelege că din unirea voastră se naște forță, și nu slăbiciune, odată ce veți realiza bogăția caracterelor voastre atât de diverse, dar complementare, atunci nu veți avea altceva de făcut decât să acceptați darul ceresc de a vă fi întâlnit și plăcut pe loc, avantajul personalităților voastre diferite și al lumilor diverse din care proveniți - care, împreună cu pasiunea fizică ce vă unește, generează o inimaginabilă putere. Căci un lucru îl știi cu certitudine și nu te poți înșela asupra lui, chiar nu: el te vrea la fel de mult pe cât de mult îl dorești tu. Sunt lucruri pe care trebuie să știi cum să i le explici, trebuie să-l faci să înțeleagă ceea ce știe deja, dar fără să aibă habar că știe, trebuie să-i spui că din atracția erotică se naște iubirea, în concluzie, măcar pentru asta și tot ar trebui să fiți împreună, deoarece aveți un soi

de interdependență sexuală, sunteți făcuți să v-o trageți ani și ani la rând, să vă ajutați, tu pe el și el pe tine, și ar fi mare păcat să irosiți o ocazie ca asta, căci, altfel, la ce bun să muncești și să te supui atâtor cazne? În general, te străduiești să ai parte de ce e mai bun, dar tu ai tot ce-i mai bun în bărbatul pasional din fața ta, el reprezintă tot ce-ți lipsește, clasa, tradiția, stilul, împăcarea cu tine însăși; și el, el, la rândul său, are chiar în fața sa ceea ce e mai bun - respectiv pe tine, nu-i așa?...

- Galia, de ce nu mai spui nimic? La ce gândești?

- Nimic, mormăi, și poate că și roșești puțin, pentru că într-adevăr nu e nimic, dar în același timp e totul.

- Ce era chestia aia cu comunicarea indirectă? te întreabă el chiar în clipa când își face apariția chelnerița.

- Tot ne mai este foame. Aduceți-ne meniul, îi spui, grăbită, căci n-o vrei în preajma ta când îi vei răspunde lui Stefano. Nu pe cel de deserturi, precizezi.

El face o față puțin surprinsă remarcând tonul tău sec, dar oricum nu pricepe nici o boabă de rusă, așa că te precipiți să-i răspunzi la întrebare.

- Comunicarea indirectă e atunci când, ne- având cum să vorbesc cu tine, vorbesc despre tine. Respectiv, le povestesc prietenilor mei despre tine

sau îl întreb pe fiecare italian pe care îl întâlnesc dacă nu cumva, din întâmplare, te cunoaște. Știu că e absurd, dar eu nu mă pot abține, pentru că m-aș topi de plăcere dacă, la un moment dat, vreunul mi-ar spune: „Nu doar că-l cunosc, e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, ne cunoaștem de douăzeci de ani, e un bărbat foarte generos și un sportiv desăvârșit, foarte elegant, cu o ținută impecabilă”, iar eu, în clipa aceea, aș spune: „Și eu îl cunosc, e exact așa cum spuneți dumneavoastră; îl salutați din partea mea când îl întâlniți?” Iar dacă trec printr-un oraș în care există un teren de golf, caut să aflu toate chestiile care știu că te-ar interesa, gândindu-mă că poate ți-ar face plăcere să le știi și tu.

Te întrerupi brusc: ai avea o mulțime de alte exemple, dar Stefano are o privire distrată, nerăbdătoare - o fi pentru că-i este în continuare foame, o fi din cauza a ceea ce spui tu? Drept pentru care i-o spui în față:

- înțelegi? In lunile acestea ai fost mereu lângă mine, chiar dacă tu erai cine știe unde și în compania cine știe cui.

- Sunt frumoase lucrurile acestea pe care mi le spui.

Stefano zâmbește și te temi că e doar un zâmbet de circumstanță, zâmbetul unuia care se simte încolțit și

încearcă să-și tragă pe sfoară dușmanul făcându-i pe plac. Totuși, nu ai timpul necesar să interpretezi până la capăt neobișnuita mobilitate a trăsăturilor sale, căci lungana aceea nesuferită e din nou lângă voi, aducându-vă meniul.

- *Please, wait here*, îi spune el deschizând grăbit meniul. Eu iau cappuccino de avocado cu crab de Kamceatka și smântână. Și tu la fel, nu-i așa?

- Da, mulțumesc, confirmi, și nu știi exact dacă pentru a curma cât mai repede discuția aceea sau pentru că îți este într-adevăr foame.

Cât despre restul, se pare că Stefano ține cu tot dinadinsul să-ți arunce în față simbolurile care fac trimitere la cele mai urâte certuri ale voastre. Asta cu crabii de Kamceatka a fost, nici mai mult, nici mai puțin, cauza despărțirii voastre... Dar e mai bine să te faci că n-ai băgat nimic de seamă și să insiști să-i explici cum se face că relația voastră e, de fapt, o iubire adevărată, unică și neprețuită.

- Știi, Stefano, îți reiei tirul, în vreme ce fata se îndepărtează săltând sprintar pe tocurile absurde de unsprezece centimetri, mă cuprindeau emoțiile de fiecare dată când primeam câte un sms de la tine. In special dimineața, când deschideam telefonul și făcea „bip bip“, mă uitam și era de la tine - eventual îmi scriseseși cu o seară înainte că vreunul dintre

prietenii tăi îmi trimitea salutări... Simți cum ochii ți se umezesc și că nasul ți se umflă - cu siguranță că a devenit roșu dar continui: înțelegi, așadar, că eu nu am simțit nici o clipă că te-am pierdut?

- Eh, nici eu, spune el, mai mult ca să nu tacă.

Nu te descurajezi:

- Odată mi-ai trimis nu mai puțin de trei, unul după altul. Le-am găsit pe toate trei dimineța și mi-am zis: „Ce frumos! Ce mult am de citit!“ îți amintești?

- Nu, ca să fiu sincer, nu...

- Nu contează, oricum le-am păstrat. Vrei să ți le arăt?

Și, întrebându-l, te pregătești deja să scoți telefonul din geanta ta minusculă.

- Nu, nu, te cred pe cuvânt. Las-o baltă, spune el, blocându-ți brațul cu mâna lui puternică, iar atingerea aceea îți provoacă un fior de plăcere.

Nu ai la dispoziție nici măcar timpul necesar ca să te simți dezamăgită din cauza lipsei sale de curiozitate, că el a și mutat conversația spre un subiect absurd, cu adevărat absurd.

- Apropo de cappuccino...

- Apropo de cappuccino?! îl întrerupi, consternată.

- Da, cappuccino de avocado cu crabi, nu?

- Aha, faci tu și te simți într-atât de umilită, încât

aceasta este o dovadă de proastă educație, iar Stefano ține la etichetă.

- Voiam să știu dacă în timpul cât am fost eu plecat s-a deschis vreun local unde s-ar putea bea un cappuccino decent.

Te întrebi dacă e pur și simplu insensibil sau dacă răceala pe care o manifestă se datorează timidității, stânjenelii față de sinceritatea ta, poate excesivă. Totuși, acel „cât am fost eu plecat”... înseamnă oare că acum vrea să rămână sau poate că de acum încolo va veni mai des?

- Galia... deșteptarea! Te atacă el, amuzat să te apostrofeze în acest fel tocmai pe tine, care de obicei ești cea mai atentă dintre voi doi.

- A, cappuccino. Eh, nu, nu cred. Dar, iartă-mă că-ți amintesc, nu spuneai tu că n-au decât să folosească oricâte esspressoare Cimbali vor, atât timp cât în întreaga Rusie nu se găsește lapte integral proaspăt, este imposibil să se prepare un cappuccino decent?

- Intr-adevăr, într-adevăr. Uitasem, iartă-mă. Probabil că tocmai asta e problema. Laptele.

- Și calitatea apei folosite - mai spuneai tu - precum și modul de întreținere a esspresorului, adaugi, cam descurajată.

Intre timp, ascuți o melodie - nu știi cine o cântă,

care o face pe tânăra așezată la două mese mai încolo să dea ritmic din cap, în timp ce capricioasa cizmă din piele de piton a spectaculosului vostru vecin de masă bate tempoul: o muzică romantică, perfectă pentru un dans cu ochii închiși, cuibărită la pieptul bărbatului viselor tale - adică al lui Stefano, care e chiar acolo, în fața ta. Și îți amintești că tocmai o melodie a fost cea care a clarificat totul în mintea ta: o melodie dintre acelea care îți sfâșie inima, atât de frumoasă, încât - în vreme ce stăteai întinsă în pat, relaxată și pregătită s-o savurezi, apoi chircită și închisă, ca să te ferești de durere, și apoi din nou întinsă - te făcuse să simți dorința nebună de a împărți cu cineva atât de multă frumusețe - și cu cine s-o împart, te întrebuseși, înțelegând imediat că numai cu Stefano o puteai face, numai cu el și cu nimeni, absolut nimeni altcineva... Și astfel, atunci, cu numai două luni în urmă, grație unei stupide - dar nu chiar atât de stupide, totuși - melodii, înțeleseseși că încă îl mai iubeai pe Stefano, că cearta de la muzeu nu însemna de fapt nimic, nu conta, nu se sfârșise atunci o iubire, ci că, dimpotrivă, iubirea aceea se confirma, se verificase datorită instinctului tău de a împărți, întotdeauna și numai cu el, plăcerea și frumusețea, era pur și simplu o dragoste stabilă și puternică, și de durată.

- Stefano, ascultă-mă, îi spui trăgând adânc aer în piept, sperând să nu apară din nou chelnerița aceea insuportabilă, cu nenorociții ei de crabi.

- Ce e?

- Stefano, voiam să-ți spun că am încercat să-mi fac unele vise. Adică, știi tu, când, înainte de a adormi, încerci să te gândești la ceva frumos, să-ți imaginezi situații care te-ar face fericit...

- Hm, nu știi, eu adorm și cu asta basta.

- Nu, eu încerc să-mi imaginez întâmplări frumoase. Sunt fantezii pozitive... îmi creez propriile mele filmulețe, înțelegi?

- Nu știi, explică-mi. Pe urmă îți spun dacă am înțeles sau nu.

- Atunci, uite: închipuie-ți că mă duc seara la culcare, sunt mulțumită de slujba mea, îmi merge bine - adică problemele de zi cu zi, dar nimic tragic, practic același du-te-vino dintotdeauna. Și, ca să adorm, caut să mă gândesc la viitor, un viitor minunat, în care să am parte de tot ceea ce nu am reușit să am până acum. Respectiv, să am parte de liniște, în primul rând. Și atunci îmi spun: iată, sunt soția unui bărbat bogat, care mă iubește, pe care îl iubesc și eu și, ca să ne simțim și mai bine împreună, ne hotărâm să facem copii. Nu, pauză: visul acesta nu funcționează. O iau de la capăt iar și iar, îmi imagi-

nez case și chipuri de oameni, dar nu reușesc să simt emoțiile necesare, mi se pare că joc rolul altcuiva.

Stefano te privește cu aerul unuia care face eforturi să se concentreze și să înțeleagă ce tot îndrugi tu acolo. Probabil că e pe cale să se lase distras de altceva. E clar: trebuie s-o scurtezi.

- În sfârșit, visul acela nu-mi face nici o plăcere. Atunci încerc altceva: sunt o femeie bogată și foarte frumoasă, cu un păr splendid - și nu firele acestea subțiri și pleoștite pe care le am acum în cap - și mă aflu într-un aeroport. În sala de așteptare pentru VIP-uri zăresc un bărbat fermecător, care - constat eu mai târziu - călătorește în același avion cu mine, iar eu îl regăsesc, nici mai mult, nici mai puțin, așezându-se pe locul de lângă mine... Nu, nici chestia asta nu mă emoționează, n-am ce-i face.

Îl privești pe Stefano, te privește și el, poate că a devenit curios: ceea ce spui pare mai degrabă o poveste cu iz erotic decât una banală, cu decor familial.

- Pe urmă, mă plictisesc de toate încercările acestea cu situații necunoscute și mi te imaginez pe tine. Îmi imaginez că sunt la Milano și, mergând, mă împiedic de ceva și cad; și cine mă ajută să mă ridic? Cine? repeți, aproape tulburată. Ești tu. Ești chiar tu, care treceai pe acolo din întâmplare, ca și mine, de altfel. Și imediat, în timp ce tu mă ajuți să

mă ridic, simțim amândoi un fior de parcă ne-am fi curentat, ne recunoaștem, suntem noi, finalmente din nou noi, și apoi se întâmplă tot ceea ce trebuie să se întâmple.

Și taci. Taci fiindcă sosesc crabii, dar taci și pentru că, poate, ai exagerat - de fapt, ai exagerat cu siguranță. Iar el nu vorbește, nu spune nimic. Te privește, se uită în ochii tăi din nou umezi - ești într-adevăr emoționată: e un vis atât de frumos! -, iar acum te prinde de mână.

Imediat însă, o abandonează.

- Nu mănânci? te întreabă. Hai, revino-ți, doar n-ai comandat mâncare ca s-o lași să se răcească, îți spune, dar o face pe un ton afectuos, foarte afectuos. Hai, zi-mi ce părere ai, mie mi se pare chiar gustos...

Și nici n-a terminat bine de pronunțat acel „gustos”, e abia pe la partea cu „gus”, că se aude un zgomot înspăimântător, o explozie îngrozitoare, care face totul să tremure și paharele să vibreze, și pe câte unul din restaurant să salte de pe scaun; preț de o clipă aproape că te trezești în brațele vecinului de masă - are o expresie în care regăsești într-o clipă toate hoardele de la Gînghis-han până în ziua de azi, un chip nemilos și totodată speriat, dar care redevine brusc așa cum era mai devreme, de parcă ar fi fost acționat de un arc - și te uiți după Stefano -

e încă acolo, așezat, cu spatele la sală, capul ușor întors spre dreapta -, în față te are pe tine, care vezi tot ce se întâmplă în cele două săli ale restaurantului, și constăți că voi doi sunteți printre pușinii care nu s-au aruncat încă prin cine știe ce unghere.

- Ce naiba se întâmplă? te întreabă Stefano, cu un aer vag stupefiat, dar fără să se fi pierdut cu firea, în vreme ce pe buze i-a rămas întipărit un zâmbet pe care continuă să-l afișeze în virtutea inerției.

- Nu știi, o explozie afară, cred, strigi tu ca să te faci auzită peste lamentațiile izbucnite brusc în rândul clienților și chelnerilor.

- Nu cumva o să ne trezim că se prăbușește clădirea peste noi? te întreabă cu o expresie acum nițel speriată și reușești cu greu să-l înțelegi printre toate vocile stridente ale femeilor din jurul tău.

- Nu știi, bâigui - și, preț de nu mai mult de o secundă, ai impresia că îți vezi propria mamă dormind în cămăruța ei urât mirositoare, tapetată cu covoare vechi. Nu putem pleca, de aici se iese numai pe partea dinspre care a venit explozia. Nu există ferestre, suntem la subsol, prinși înăuntru, spui cu voce tremurată și în jurul tău auzi pe toată lumea scoțând exclamații de genul: *Yop tvaiu mat!* și *Șto eto?*

Iar acum se aud cu claritate două sau trei împușcături, în vreme ce în mâinile lui Gînghis-han

ditamai pistolul, până atunci ascuns cine știe pe unde - o chestie atât de mare nu poate fi în nici un caz camuflată în pantaloni.

- În ce rahat de local m-ai adus? Îți urlă Stefano printre vaietele care cresc în intensitate, și în clipa aceea constăți că aproape toată lumea ține în mână un telefon și strigă în el, și îți dai seama că lungana de chelneriță are ochii ieșiți din orbite ca o crevetă, și pare că nici una dintre cele aproape cincizeci de persoane care se află în sală nu se hotărăște să se miște de la locul său, să se ducă să vadă ce se întâmplă afară.

- Țară de rahat, spune Stefano, care s-a ridicat și a venit lângă tine, poziționându-se cu spatele la perete. Ce rahat o fi ăsta, un jaf la magazinele de bijuterii?

Acum nu se mai aude nici un zgomot.

- Ce zice delincventul cu pistolul? te întreabă din nou.

- Delincventul a înjurat și zice chestii gen *motherfucker...* Nimic care să-ți fie de folos!

- Nu știi ce e mai bine: să fii aici, în fundul sacului, sau dimpotrivă, afară, îți șoptește Stefano la ureche. Dacă e vorba de kamikaze ceceni sau alți nemernici de genul ăsta, s-a zis cu noi! Or să vrea să intre aici și să-i măcelărească pe jigodiile astea de ruși plini de bănet... Dar ăia de colo unde se duc? urlă el la un moment dat, arătând spre patru bărbați

care înaintea exploziei erau așezați la mese diferite, iar acum au cu toții un pistol în mână și ies în șir indian din prima sală, se răsfiră în cea de-a doua și dispar spre partea de restaurant ascunsă privirilor voastre, spre zona barului, spre coridorul magazinelor de bijuterii, spre ieșire.

- Nu știi, s-or fi ducând să vadă ce s-a întâmplat. Poate că o fi fost un schimb de focuri în stradă... Totuși, aici ne aflăm la doi pași de sediul fostului KGB, mi se pare straniu, continui, dar în realitate n-ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Scuză-mă, îmi pare rău... Li spui în vreme ce el te prinde în brațe și te strânge cu putere, iar ție aproape că-ți vine să plângi: voiai să-l faci fericit și, în schimb, uite în ce situație ai reușit să-l pui.

Stefano nu vorbește, privește fix spre locul pe unde au dispărut cei patru cu pistoale în mâini, e imobil, iar tu nu înțelegi nimic: nici la ce s-ar putea gândi, nici ce se petrece afară.

- Nu, tu să mă scuzi, îți șoptește din nou la ureche.

Un alt grup de bărbați, printre care și Gînghis-han cu pistolul lui cu tot, se îndreaptă spre ieșire.

- E clar că n-ai tu nici o vină, continuă Stefano. Numai că eu mi-am cam ieșit din pepeni...

În timp ce așteptați și nici un zgomot nou nu se aude - doar rumoarea supărătoare a tânguierilor

celorlalți și, privind în jur, nu vezi nici un chip care să nu fie contractat și înspăimântat, iar cei ce vorbesc la telefon gesticulează cu voci indignate, întrebându-i ce se petrece pe cei care evident n-au de unde să știe, ție nu-ți vine în minte altceva mai bun de făcut decât să prinzi delicat brațul pe care Stefano ți l-a trecut pe după umeri, să-l împingi puțin mai în jos, să-i desfaci pumnul încleștat, să-i modelezi palma pe conturul sânelui tău, lângă inimă, și să-i spui:

- Stefano, dar tu câte zile ai să stai la Moscova, cu mine?

Asemenea știrilor din ziare, emoțiile par să fie guvernate de o riguroasă logică a absurdului.

Se poate întâmpla ca un cuplu, două persoane care - în ciuda urcușurilor și a coborâșurilor inerente - par să-și fi găsit punctul de referință unul în celălalt, să sfârșească prin a duce la consecințe extreme anumite fricțiuni, relevante, dar nu hotărâtoare. Se poate întâmpla ca aceste două persoane, în ciuda unei intense pasiuni reciproce, să se jignească și să se dezamăgească într-o asemenea măsură, încât să pară că au făcut-o pentru totdeauna, iar în momentul când, exasperate, hotărăsc să nu mai aibă de-a face una cu cealaltă, să-și spună: „Oh, Doamne! Ce eliberare!" Apoi viața, se știe, face ca lucrurile să

devină mai puțin ireversibile decât ne imaginăm noi, rănilile se cicatrizează, apare dorința de a o lua de la capăt. Dar oare cum: la fel ca înainte sau cu totul altfel?

Dacă în dimineața de 12 septembrie, la paisprezece luni după ce-l cunoscuse pe Stefano al ei, Galia nu s-ar fi trezit cu ideea fixă de a-l duce să viziteze muzeul de istorie naturală din Moscova, tărâm fermecat al atâtor excursii din copilărie...

Dacă, doi ani mai devreme, Stefano n-ar fi făcut o vizită aprofundată la muzeul de istorie naturală din New York, însoțit de iubita sa de pe vremea aceea - vizită care, printre altele, nu-l interesase câtuși de puțin, dar fusese necesară ca să poată spune mai târziu că intrase și într-un altfel de muzeu decât cele frecventate de cârdurile de turiști italieni...

Dacă în ziua aceea de 12 septembrie, starea de spirit a fiecăruia dintre ei ar fi fost mai senină, mai puțin influențată de ciondănelile și de cuvintele grele gândite, dar nerostite, din ultimele zile - nerozii fără nici o importanță, dacă le privești din afară, numai că ei le priveau dinăuntru...

Așadar, dacă în dimineața aceea, de fapt spre prânz, Boris nu i-ar fi condus la clădirea cu fațada ornamentată într-un mod cât se poate de curios,

care adăpostește cele mai impresionante colecții de animale împăiate și schelete, și fosile, și cochilii din întreaga Rusie, iar fiecare dintre ei și-ar fi văzut de propriile treburi - Stefano, eventual, să-și ducă la bun sfârșit faimosul lui tur solitar al Moscovei, iar Galia să livreze un teanc de dolari vreunui funcționar care, ca de obicei, trebuia corupt...

În concluzie, dacă în ziua aceea Stefano și Galia n-ar fi fost încercați de unele toane neexprimate, dar care urmau să se manifeste peste scurt timp, oare ce s-ar fi întâmplat cu iubirea lor? Ar fi putut continua așa, cu ciorovăieli și împunsături, și mici minciuni, și mici accese de sinceritate - mai nocive chiar decât minciunile? Sau s-ar fi stins pur și simplu - eventual, chiar în dormitor sau în timp ce se plimbau prin Gorbuşka, răscolind curioși printre DVD-urile pirat cu filme ieșite pe piață, în America, de numai câteva zile.

Circa o lună mai târziu, privind lucrurile din perspectiva cea mai potrivită, Galia nu avusese nici un dubiu: da, iubirea lor ar fi putut rezista, ar fi fost suficient să se țină tari încă o vreme, chiar cu riscul apariției altor neînțelegeri: odată epuizate toate furiile reprimite, reproșurile, incertitudinile și rivalitatea, ar fi rămas să dăinuiască numai bunăstarea și plăcerea, și încrederea, și dorința de a se ajuta unul pe celălalt, dar și de a se simți bine împreună.

În schimb, Stefano era un fatalist: nu gândise niciodată lucrurile în termenii „dacă vrei, poți“, deși nu excludea faptul că există persoane pline de voință sincer convinse de eficacitatea unui asemenea slogan. Bineînțeles că și el, la rândul său, își pusese întrebări asupra cauzelor care duseseră la ruptura relației și chiar așteptase aproape o lună înainte de a concluziona că fusese meritată și ireversibilă. Era de părere că tot ceea ce trebuie să se întâmple se întâmplă oricum, că nu te poți împotrivi și că, la urma urmelor, lucrurile luaseră o turnură favorabilă, chiar dacă la prima vedere nu părea deloc așa. Destinul hotărâse ca lucrurile să se termine astfel, iar destinul avea propria sa inteligență.

Înainte să se prefigura un viitor de lungă durată și acesta era obiectivul asupra căruia trebuia să se concentreze.

- Ce dorință nebună de a te săruta pe tot trupul! aproape că uriașe Stefano imediat după aterizarea pe aeroportul din Moscova, ducând la buze mâna Galiei.

Era 10 septembrie, iar ea îl așteptase la aeroport, lucru pe care nu-l mai făcuse de mult timp: de obicei, trimitea șoferul și îl aștepta pe Stefano la birou.

- Vezi că te aude lumea, îl dojenise ea. Cuvintele acestea frumoase e mai bine să mi le spui la ureche.

- Ei, crezi că înțelege cineva italiana? Și chiar dacă ar înțelege, n-ar fi sfârșitul lumii, îi șoptise el îmbrățișând-o, în sala cu un tavan oribil, încărcat de motive geometrice, lângă magazinul în care se vindeau buchete sfrijite de flori învelite în celofan, în mijlocul taximetriștilor-pirat ieșiți la vânatoare de turiști dezorientați.

- E plin de italieni aici.

- Cui îi pasă, curmase scurt discuția Stefano.

În mașină, în vreme ce Boris conducea cu viteza melcului într-un ambuteiaj colosal, Stefano nu încetase nici o secundă s-o țină de mână. Când, mai târziu, Boris oprise la Mc'Donalds ca să se ducă la toaletă și, din motive de siguranță, îi încuiase în mașină, el îi strecurase mâinile peste tot pe unde putea ajunge fără să fie nevoit s-o dezbrace de-a binelea.

Nu se văzuseră de trei săptămâni, dar vorbiseră zilnic la telefon. Își propuseseră să petreacă o săptămână la Moscova, apoi să se întoarcă împreună la Sirmione și Milano, convinși că erau fericiți, plini de proiecte de viitor, de dorințe, de pasiune. Ultima dată când își petrecuseră timpul împreună - două săptămâni în luna august, în Grecia, pe iahtul unui prieten de-al lui Stefano - nu se certaseră deloc. Și făcuseră dragoste prea puțin, mult mai puțin decât și-ar fi dorit, din cauza omniprezențelor însoțitori.

In concluzie, existau toate premisele ca atunci, la Moscova, să fie totul magnific. In schimb, chiar din prima zi se părea că ceva nu funcționa. La cină, într-un restaurant uzbek în care chelnerițe îmbrăcate ca niște cadâne și chelneri împopoțonați în chip de Aii Baba serveau mâncăruri dezgustătoare și exagerat de scumpe, Stefano observase un afiș care făcea reclamă unui spectacol de lupte de cocoși. îi ceruse Galiei să-i traducă.

- Cea mai voluptuoasă distracție a elitelor încă de pe vremea împărătesei Ecaterina cea Mare! declamase ea pe tonul emfatic al unui crainic de circ. Cocoși special antrenați în Asia Centrală pentru a fi aduși să lupte aici, chiar sub ochii dumneavoastră.

- Super! Mergem? o întrebase el, mai mult în glumă și nu pentru că și-ar fi dorit cu orice preț.

- Vorbești serios?

Tonul Galiei devenise brusc ostil.

- Da, de ce? întotdeauna mi-am dorit să asist la o luptă de cocoși.

- Dar e un act de barbarie! se indignase ea.

„Uite cine vorbește!" își spusese Stefano. Și în clipa aceea avusese percepția clară a distanței de netrecut care despărțea lumile din care proveneau. Tocmai ea s-a găsit să dea lecții de civilizație. Dar nu făcuse nici un comentariu, iar cina își continuase cursul.

Bucatele erau pur și simplu rudimentare - bucătărie de beduini iar Stefano strâmbase din nas și făcuse observații asupra fiecărui fel de mâncare adus la masă, comparându-l cu preparate similare, dar de o mie de ori mai puțin primitive, din bucătăria tradițională a Italiei Meridionale.

A doua zi, insistase s-o ducă cu mașina pe Galia, care își propusese să controleze stadiul lucrărilor de renovare la unul dintre apartamentele sale. Pe Boris îl lăsaseră la birou.

Urcase cu ea la etajul al cincilea al clădirii, dând împreună o raită prin camerele cu pardoseala încă neterminată, printre paturile improvizate ale muncitorilor, înghesuite în încăperea cea mai mică a apartamentului, și bagajele lor îndesate în sacoșe de plastic.

- Când își vor termina lucrul aici unde se vor duce să doarmă? o întrebase Stefano, care citise cu câteva zile în urmă un articol despre sărăcia din Rusia și despre nenumăratele persoane - inclusiv dintre cei care aveau un loc de muncă - fără un acoperiș deasupra capului. Au și ei o casă, ceva?

- Nu știu, fusese răspunsul Galiei.

Atâta tot: „Nu știu.“

Mai târziu, când să se întoarcă la birou, manevrând mașina în marșarier, Stefano intrase într-un

morman de moloz, iar unul dintre cauciucuri prinsese o scândură plină de cuie și se spărsese.

Se văzuseră nevoiți să cheme doi muncitori care i-au ajutat să schimbe roata, iar Galia îi reproșase lui Stefano:

- Ai parcat prea aproape de mormanul de moloz. Ești persoana cea mai puțin practică pe care o cunosc.

Afirmația aceea îl făcuse să-și iasă din minți. Nu sunt o persoană practică? Ei bine, dacă a fi practic înseamnă a fi nemernic și hain la suflet, așa ca tine... Și îi venise în minte o amintire teribilă, poate cea mai neplăcută dintre toate amintirile relației lor: într-o duminică dimineață, cu câteva luni în urmă, în vreme ce în Italia venise deja primăvara, iar Moscova era încă învăluită în eterna sa burniță, merseseră să ia micul dejun la Național. În fața hotelului erau trase câteva limuzine albe, având pe capotă câte două verighete enorme, încrucișate. Erau automobilele unui grup de mirese care, îmbrăcate cu rochii de dantelă albă și ciucuri, se duceau în Piața Roșie să pozeze pentru fotografiile celei mai frumoase zile din viața lor.

- Duminica, la Palatul căsătoriilor, se celebrează câte o căsătorie la fiecare cinci minute, iar miresele se fotografiază întotdeauna acolo, în piață: într-o

vreme, se credea că mumia lui Lenin poartă noroc, îi spusese Galia.

Stefano se abținuse s-o întrebe dacă și ea ținuse morțiș să se fotografieze în Piața Roșie. La intrarea în hotel, în afara portarului în livrea și a câtorva tinere îmbrăcate în blănuri și purtând tocuri cui care intrau pe ușa turnantă, Stefano observase - stând nemișcată în ninsoare - o bătrânică gârbovită, înfofolită într-un pardesiu ponosit, încălțată cu cizme de fetru. Oare cerea de pomană? Nu se înțelegea prea bine. Era pur și simplu acolo, în picioare, nemișcată. Apoi, Galia intrase în hotel, iar Stefano o urmase, uitând de bătrână. O jumătate de oră mai târziu, așezat la o masă în fața imensului perete de sticlă de la primul etaj, privind cu luare aminte fulgii de nea care cădeau alene peste Piața Roșie și muzeul de istorie, și peste turlile aurite ale Kremlinului, și peste cupolele *a cipolla* ale catedralei Sfântul Vasile - într-o concentrare de detalii istorice și imagini de basm care-i dădeau fiori - Stefano își amintise de ea.

- Ascultă, aici, jos, la intrare, stătea o băbuță. Ai văzut-o?

-Da.

- N-am înțeles, totuși, dacă cerșea sau nu.

- Bineînțeles că cerșea, ce altceva crezi că a venit să facă aici?

Stefano nu luase în seamă tonul sarcastic al Galiei, fiind prea ocupat cu propriile remușcări pentru faptul că nu-i dăduse nici un ban bieteii femei.

- Și atunci, de ce nu ținea mâna întinsă?

- Pentru că un comunist nu cere niciodată de pomană. E o chestiune de mândrie. Femeia aceea crede că e o dovadă de demnitate din partea ei să stea acolo și atât. E clar că vrea bani, altfel ar sta acasă pe ninsoarea asta, nu-i așa? răspunse Galia, apoi, continuând să mănânce impasibilă din salata sa de fructe exotice, adăugase: în plus, până în urmă cu ceva timp, cerșetorii erau arestați. Așa că, în afară de orgoliu, să zicem că la mijloc mai este și ceva frică... sau, cel puțin, ceva disciplină sovietică.

„Păi, în cazul ăsta, ești pur și simplu o ticăloasă!” gândise Stefano.

- Și noi am venit aici să cheltuim cincizeci de dolari pe un breakfast mai mult decât subțire și nu-i dăm nimic acelei biete nefericite?

- Acum te simți vinovat fiindcă ai văzut-o aici, în fața celui mai elegant hotel din Moscova, într-o zonă în care de obicei nu e nici urmă de cerșetori - pentru că primarul i-ar deporta în afara orașului. La periferie, în schimb, n-ai loc din cauza lor și, în plus, îmi pare rău, dar eu nu pot face nimic pentru

ei. Ar trebui să dau de pomană tot ce câștig și tot n-ar folosi la nimic.

- Rahat! Cât poți fi de crudă! exclamase Stefano, surprins - mai mult decât de cuvinte - de expresia imperturbabilă de pe chipul Galiei.

- Stefano, eu nu am puterea să vindec rănilor omenirii. După părerea ta, cum se face că de femeia aceea nu au grijă propriii ei fii? Pentru că bat cârciumile, beți-morți, în loc să-și caute ceva de muncă, iată de ce. Și dacă vrei să-ți spun până la capăt ce cred eu, află că, după părerea mea - cu excepția copiilor abandonți - nimeni n-ar trebui ajutat.

Galia se înfierbântase și expresia ei imperturbabilă de mai devreme fusese înlocuită de o privire doctă tipică vreunui mizerabil de economist american, dintre cei care invadează programele de televiziune ca să aducă la cunoștința publicului propriile rețete pentru o societate capitalistă perfectă.

- Ah, așa deci... N-ar trebui nimeni ajutat? Îmi închipui că acest emoționant acces de altruism este rezultatul nenumăratelor tale teorii despre cum ar trebui să evolueze lumea. Te deranjează dacă îți cer să-mi dezvolți și mie această nouă concepție?

- Ți-am mai spus-o: mentalitatea rușilor este problema, începuse ea să-i explice, neafectată de tonul sarcastic al întrebării. Atât timp cât nu-și schimbă

mentalitatea, nu vor învăța niciodată să-și ia viața în propriile mâini. Sub comunism, rușii s-au obișnuit să-și ducă traiul încercând să rezolve nenumărate, dar minuscule, probleme cotidiene, legate îndeosebi de procurarea hranei - să facă rost, de exemplu, de carne de calitate și mandarine din Georgia sau, eventual, să pună mâna pe o *putevka*, un fel de trimitere de la medic pentru două săptămâni de concediu într-un sanatoriu din Crimeea, la Perla Ialtei...

Rostind acel nume, *Perla Ialtei*, Stefano observase în ochii Galiei o lumină specială, la fel cum, fără doar și poate, i s-ar fi întâmplat și lui dacă și-ar fi amintit de ziua când, în 76, ai lui îl duseseră la Disneyland.

- Era un sanatoriu faimos, continuase Galia, pentru că acolo se mânca bine, primeai carne, nu doar iaurt și smântână, dar ca să obții trimitere trebuia să cunoști vreun activist de partid - și, oricum, ceea ce vreau să zic este că rușii continuă și acum să-și petreacă timpul dedicându-se unor prostii fără nici o importanță, nu se implică în nimic serios, preferă o viață de mici bișnițării în loc să se străduiască să schimbe situația. De altfel, jumătate din populație nu face altceva decât să-l plângă pe Stalin, care le garanta tuturor un minimum necesar de subzistență fără ca ei să facă nici un efort, singura condiție fiind să nu creeze probleme. Asta-i tot.

Stefano urmărise întreaga tiradă absorbit, în tăcere, la început ros de dorința de a o atenționa că cererea lui privind o nouă lecție socio-politică fusese pur ironică, apoi resemnat - de dragul liniștii - că trebuie să asculte, cu vorbe mai mult sau mai puțin noi, ceea ce auzise deja de zeci de ori. Oricât de multe exemple convingătoare ar fi găsit, teoriile Galiei nu erau suficiente să-i poată explica în ce ar fi constat nedreptatea dacă i-ar fi strecurat o bancnotă mototolită de zece dolari bătrânicii din fața hotelului, având astfel amândoi conștiința împăcată măcar pe durata micului dejun.

Coborâseră la mașină gândindu-se fiecare la ale sale. Pe Stefano nu-l încerca nici cea mai vagă urmă de interes pentru muzeul acela, după ce făcuse destule eforturi ca să-l viziteze până la capăt pe cel din New York. Totuși, se afla la Moscova, și ceva-ceva tot trebuia să viziteze. Nu-și putea petrece chiar tot timpul în restaurante și la golf, și se gândea deja la clipa când Boris avea să-l ducă acasă: îi era somn și îi plăcea la nebunie să stea după-amiaza trântit pe canapea, urmărind la televizor filme dublate *alia russa* - un sistem ciudat care îți permite să auzi și dialogurile originale.

În schimb, Galia era îngrijorată: nu cumva o să-l

aceea va sta toată ziua îmbufnat? De când a venit, am impresia că am făcut și am spus numai lucruri care îl irită, iar azi-dimineață mi-a tras-o într-un mod ciudat, plin de furie - plăcut, e adevărat, dar ca și cum ar fi vrut să regleze niște conturi. Asta ar mai lipsi acum, să nu-i placă muzeul.

Mai târziu însă, ajungând în fața vechii clădiri de culoarea mentei, se simțise la adăpost de orice observație critică. E imposibil, își spusese, ca palatul acela de la începutul anilor 1900, acum sediul facultății de biologie, intim și glorios, așa cum numai locurile prin care au trecut generații după generații de studenți pot fi, să nu-i producă și lui un fior de emoție, un simț al istoriei și al studiului, al spiritului științific și al progresului social.

- Drace, plăcile de gresie îți joacă sub picioare. Oare nu sunt în stare să repare pardoseala asta? Începuse Stefano. În America, un asemenea loc ar fi fost deja închis. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă un vizitator s-ar împiedica și și-ar rupe un picior: ar cere muzeului daune de miliarde.

- În Rusia nu se poate întâmpla una ca asta: suntem învățați să mergem și prin zăpadă, iar oamenii sunt atenți pe unde pășesc. Fii liniștit, îi spusese Galia, afișând un soi de zâmbet atâteștiutor, fără

să se uite la el, ci fixând cu privirea un țănc cu obrazul umflat în care se intuia o bomboană.

Grupuri aliniate de școlari, peste măsură de disciplinați, parcurgeau în liniște sălile muzeului, înșirați în rând câte doi, cu o rigoare încă foarte sovietică, elevii purtau uniforme. Rândurile nu se rupeau nici chiar în fața vitrinelor cu exponatele cele mai interesante.

- Copiii sunt înnebuniți după acest muzeu.

- Dacă spui tu... Mie nu-mi lasă deloc impresia asta, bombănise Stefano.

Ridicându-și brațul ca să arate spre un coridor mansardat ticsit cu biblioteci, Galia exclamase:

- Ai văzut acolo, ce balcon frumos din fier forjat?

- Ai grijă că ți-a ieșit un sân afară pe jumătate, o făcuse atentă Stefano, cu voce tare.

- Cui, mie?

Din fericire pentru ea, nimeni de acolo nu înțelegea italiana.

- Nu, uite, copilului aceuia de-acolo. Când îți ridici brațul, ți se lărgeste deschizătura de la subsuoară și ți se vede tot.

- Mulțumesc că m-ai atenționat, îi spusese Galia, încercând să nu acorde importanță tonului lui agresiv. Uite bizonii!

- Seamănă mai degrabă cu niște bivoli, precum cei care mai pot fi zăriți prin satele de lângă Napoli. Ar fi trebuit să vezi la New York, în schimb...

- Și aici, meduzele-gigant?

- Gigant? Exagerezi, ca de obicei. Cel mult mărișoare.

- Acolo sunt insecte din toate speciile. Păianjeni...

- P'ăianjenii nu sunt insecte...

- Sunt și țânțari din zona Sankt Petersburgului - cei mai mari din lume; pe urmă sunt fluturi rusești, foarte viu colorați.

- Vitrinele sunt atât de murdare, încât toate exponatele par îngălbenite.

- Aici se găsesc insecte cu toate speciile.

- Entuziasm, n-am ce spune.

- Poate preferi animalele împăiate?

- Și vrei să spui că *tu* ești o persoană care călătorește mult? o întrebuse brusc Stefano, pe un ton disprețuitor. Vreau să spun, îți dai seama că de jur împrejur e atât de multă mizerie, încât nici măcar nu poți distinge culoarea exponatelor? îmi poți explica și mie cum se face că-ți place un asemenea loc? Mi se pare că m-am întors în timp cu o sută de ani! De ce oare, atunci când călătorești, nu scoți și tu, măcar din când în când, nasul afară din rahaturile tale de hoteluri de lux?

Făcând din ce în ce mai multe eforturi să se controleze, ea se răsucise să admire piesa de rezistență a muzeului, un crab mare cât o maimuță.

- îmi pare rău că nu e pe gustul tău, îi replicase, întorcându-i spatele ostentativ, dar nu înseamnă că acest muzeu nu este o frântură de istorie, o imagine a progresului științific...

- Istorie, poate, întrucât ați rămas cu mult în urmă. Ar trebui să te duci la muzeul de istorie naturală din Manhattan, ăla da muzeu... insistase el, fixat pe comparația aceea absurdă.

- Uite ce e, acest exponat e celebru în lumea întreagă: este un crab-gigant de Kamceatka. Vezi, are tot corpul incrustat, iar de el sunt atașate o mulțime de cochilii fosilizate.

- Cochilii fosilizate?! Galia, încearcă puțin să gândești logic: acestea or fi ele noțiuni pe care le-ai învățat încă din copilărie, dar pe mine nu mă interesează câtuși de puțin. Sau, mai bine zis, după părerea mea, nu mai interesează pe nimeni.

Oare cum reușește să nu se lase impresionat de dimensiunile crabului? Cum de nu e în stare să-i aprecieze pe acești copii atât de bine educați? Sau muzeul acesta plin de istorie? Galia nu reușea deloc să înțeleagă.

- Dacă n-ai fi fost niciodată în Statele Unite, ai avea circumstanțe atenuante. Dar, după toate călătoriile făcute în locuri civilizate, să-ți placă în continuare o asemenea porcărie de muzeu... Jur, mi se pare că ai luat-o razna! spusese Stefano, lăsându-și brațele să-i cadă pe lângă corp, într-un gest mitocănesc și totodată teatral.

Ea se întorsese spre supraveghetoarea sălii, îngrijorată că femeia observase gestul.

- Ai grijă, mă jignești, șuierase Galia printre dinți, cu vocea sugrumată de efortul de a nu țipa și îndreptând spre el un deget acuzator, ca și cum l-ar fi demascată în fața plutonului de copilași îmbrăcați în uniforme alb-albastre care trecea pe lângă ei chiar în momentul acela. Nu ești altceva decât un biet ignorant!

- Tu mă faci pe mine ignorant?! Tocmai tu, care vii din Lumea a Treia? ripostase el aproape urlând, de față cu crabul, cu grupul de copii aliniați care țineau acolo ora de zoologie, cu două profesoare impasibile, cu silueta corpulentă a supraveghetoarei.

- Ignorant care taie frunză la câini, că nu ești altceva! Bărbat inutil ce ești!

- *Vaffanculo*, na!

- Ești o nulitate și atâta tot!

- *Stronza!*

- Cară-te naibii, prostule!
- Să fii sigură că mă car. Iar tu, n-ai decât să te descurci cum știi!

Și astfel, fusese nevoie să treacă patru luni până să se revadă.

La Bisqvit, la Moscova, în seara de 6 ianuarie 2003. De Crăciun.

A

„Întreaga noastră existență se reduce la a ne
învârti în jurul cozii.”

Dacă e să dăm crezare acestei vechi zicale
rusești, înseamnă că mai întâi ne îndepărtăm,
pentru ca apoi să ne apropiem din nou unii de
alții.

Adică cum, aici e sfârșitul lumii și ea se scoate cu
un „Câte zile ai să stai la Moscova”? Nu, nu ești
terrorizat: ești doar nervos. Sau, mai bine spus, așa știi:
că ar trebui să fii nervos. Ești preocupat să nu faci
mișcări greșite, ai vrea să te concentrezi mai mult
asupra liniștii stranii de dincolo de văicărelile celor
din jur, să-i interpretezi semnificația.

- Tacă-ți fleanca, îi spui, acoperindu-i gura cu
mâna, aceeași mână pe care, cu câteva secunde

în urmă, ea ți-o condusese în mod absurd spre propriul ei sân.

- Oh, Doamne, Boris! exclamă Galia de cum reușește să-și elibereze gura de sub presiunea degetelor tale.

Se uită la tine, o privești și tu, și preț de o clipă rămâi fermecat de sprâncenele ei înalte și mobile, care îi desăvârșesc frumusețea tulburătoare.

- Boris? Unde l-ai văzut? o întrebi aruncând o privire scrutătoare spre colțul prost luminat după care nimeni nu știe ce se întâmplă.

Numai că într-acolo nu e nici urmă de Boris.

- Nu, nu, nu l-am văzut. M-am gândit că poate era acolo, afară, și i s-o fi întâmplat ceva.

- Și de ce ar trebui, mă rog, să fie acolo, afară?

- Ii spusese să fie în fața restaurantului la ora unsprezece.

Îți privești ceasul. N-o mai făcuseși până acum. Ciudat: nu ți-a trecut prin minte să te uiți la ce oră erai pe cale să crăpi.

- E unsprezece fără douăzeci.

- O fi fost deja acolo, spune Galia cu voce joasă, aproape șoptită, și îi vezi ochii umezindu-i-se. Boris vine întotdeauna mai devreme.

- Atunci, dă-i telefon, nu? izbucnești, exasperat. Dacă tot nu vrei cu nici un preț să-mi traduci ce

spun oamenii ăștia de aici, măcar sună-1 și întreabă-1 dacă de acolo, din locul unde se află acum, reușește să înțeleagă ce dracu' se întâmplă aici, în fața hotelului.

- Privește: se îndreaptă spre ieșire.

Galia arată spre câțiva clienți care s-au năpustit dincolo de colțul prost luminat și au dispărut în întuneric; apoi se ghemuiește ca să-și deschidă geanta, trăgând afară telefonul mobil și o batistă.

- Noi, în schimb, nu ne mișcăm de aici până când nu ne explică cineva ce a fost cu explozia aceea, îi spui cu o fermitate care te miră chiar și pe tine însuși.

Și, fără să ai în minte nici un plan, cu excepția celui de a sta pe loc în vreme ce toți ceilalți se agită și se fâțâie de colo-colo, începi s-o cercetezi pe Galia: mai întâi, mâna diafană care apasă tastele telefonului, apoi ascuțimea pomeților și baza lată a nasului rotunjit spre vârful. Își trece limba peste buza inferioară, apoi, după vreo zece secunde, capitulează, rostind cu o voce consolată:

- Nu răspunde. Sună, dar nu răspunde.

N-ai mai văzut-o niciodată atât de vulnerabilă, cu o expresie atât de nemulțumită și deloc misterioasă, o expresie care îi dezvăluie toate dorințele primare, de altfel nu foarte complexe - să iubească, fiind, la rândul ei, iubită, să facă sex, să aibă bani, să

atingă și să încerce totul o expresie care exprimă nesiguranța primitivă a celui care nici nu înțelege, nici nu reușește să se resemneze, căci pentru a fi în stare s-o facă trebuie să știe despre ce e vorba.

- De ce nu răspunde? O fi rănit?
- Sună la poliție, răspunzi tu, calm.
- Probabil că a făcut-o deja toată lumea, se

lamentează Galia, ștergându-și nasul cu dosul palmei.

Iei batista pe care o lăsase pe masă și, cu delicatețe, i-o strecuri sub nări.

- Fă-o și tu, îi spui. Formează numărul poliției.

În ultima sală n-ați mai rămas decât voi și încă cel mult alte zece persoane: toți ceilalți se îngrămădesc la ușa dinspre prima cameră. Privești cu luare aminte o femeie pe care în timpul cinei n-o remarcaseși, întrucât stăteai cu spatele la ea. E foarte frumoasă, cu o tușă profund rusească în fizionomie și ținută. Stă în picioare, sprijinindu-se de perete, cu expresia indiferentă și distrată a uneia care așteaptă trenul pe peronul gării. Știi că, dată fiind situația, e absurd, dar nu te poți abține să nu scoți un suspin de ușurare: ce noroc că nu stătuse la masă lângă voi, altfel cine știe în ce tensiune ar fi stat Galia, cu o vecină de masă atât de frumoasă, dacă nu cumva chiar mai frumoasă decât ea - ambele preocupate să se studieze reciproc, cu interes și furie, uitând de

toți cei din jur, inclusiv de comeseni. „Pune două-trei femei frumoase la un loc și fii sigur că nu va mai exista loc pentru nimic altceva decât pentru duelul lor silențios”: ehe, de cât timp nu-ți mai venise în minte fraza aceasta! Pe vremuri, ți-o repeta întruna un vechi membru al Iaht Clubului din Genova, agent de bursă, și fusese una dintre puținele învățături ale tinereții care ți se părușe demnă de a fi reținută.

Apoi însă, încetezi s-o mai fixezi pe necunoscută, căci de undeva se aude sunând un telefon: nu apuci să-ți dai seama cui aparține, cine este norocosul care primește, probabil, informații de afară, că deja se aude un altul. Vom înțelege, în sfârșit, ce se petrece?

- Galia, hai să întrebăm ce se întâmplă. M-aș duce eu, dar dacă nu vorbește nici unul engleza...

- Și dacă are loc o nouă explozie sau intră peste noi bandiții? te întreabă ea, ocupată să tasteze un număr de telefon pe care îl greșește cu regularitate. Nu e periculos să stăm cu toții îngrămădiți acolo?

- Nu știu, dar nici n-o să știm până când nu vom avea ceva mai multe informații. Poate că sună chiar cei care au ieșit mai devreme, ca să transmită vești de afară. Revino-ți, hai să auzim ce vorbesc.

O prinzi de mână și îi simți pielea rece ca gheața, degetele care i-au devenit rigide; o privești și o vezi

tremurând înfricoșată, atât de înfricoșată cum nu ți-ai fi închipuit că poate fi vreodată o femeie dintr-o bucată ca ea. Vă apropiați de grupul îngrămădit la ieșirea din prima sală și vă opriți lângă cele două țipe retușate care stătuseră la masa de lângă voi. Una dintre ele plânge, cealaltă tocmai a închis telefonul și vorbește de una singură - probabil că înjură.

- Galia, deșteptarea! Află dacă i-a telefonat georgianul, îi spui, în vreme ce ea, cu degetele celeilalte mâini, continuă să apese tastele telefonului - și nu se înțelege unde vrea să sune: la poliție sau pe Boris?

- *Ti znaieș sto lucilos?* o întreabă Galia pe brunetă, cea care nu plânge.

Și de aici începe un schimb de replici cu desăvârșire incomprehensibil; nu înțelegi decât că amândouă sunt peste măsură de tulburate. Ce prost ai putut fi: mai bine de un an ai făcut du-te-vino între Milano și Moscova și n-ai fost în stare să înveți nici măcar un cuvânt, nici măcar căror litere din alfabet le corespund caracterele chirilice.

- Zice că a explodat o bombă aici, afară, chiar în fața restaurantului.

- Asta ne-am imaginat-o și singuri. întreabă dacă i-a transmis asta cineva de afară sau doar își închipuie că e așa din cauza bubuiturii

- Cine e Gînghis?

- Păi, georgianul, nu? Adică, mă rog, cel care părea a fi georgian.

- Și de unde dracu' să știu eu cum îl cheamă? ripostezi, înfuriat de lipsa de logică a Galiei.

- A, nu, nu-1 cheamă așa... Numai că seamănă cu Gînghis-han.

E de necrezut cum reușiți să pierdeți timpul cu prostii chiar într-o situație de un asemenea dramatism.

- Ei, *porca miseria*, vrei să-mi traduci odată ce ți-a spus?

Iar ea, imediat, speriată și docilă:

- I-a zis că afară a explodat un automobil-capcană și că există cu siguranță morți și răniți, și se văd girofaruri, dar că nu se știe încă dacă sunt ambulanțele sau poliția.

- Dar el unde e, afară?

- Nu, nu, nimeni nu are voie să iasă. E împreună cu ceilalți care erau mai devreme aici: au fost blocați în coridorul magazinelor de bijuterii.

- Și Boris? insiști.

- Păi, dacă ei nu știu cine e Boris, cum să-i întreb de el?

- Nu ți-am spus să-i întreb pe ei... Sună-1 din nou, nu?

- Dar am încercat întruna până acum și nu răsp...

Și izbucnește în plâns, fără să facă nici cel mai mic efort să se înfrâneze, de-a dreptul scuturată de sughițuri.

Tocmai ea, tocmai Galia. Pur și simplu nu-ți vine să crezi.

Fixezi cu privirea un pahar de vin roșu de pe o masă abandonată, cu farfuriile încă pline cu mâncare. Reziști cu greu impulsului de a-l înșfăca și de a-l bea dintr-o înghițitură, gest devenit banal în restaurantele italienești, pe care l-ai considerat întotdeauna o dovadă de pseudo-*connaissanceur* ridicol; acum, în schimb, îi descoperi adevărata importanță: iată de ce se procedează astfel, folosește ca să-ți descarci tensiunea.

- Hai, Galia, liniștește-te. Dacă a fost într-adevăr un atentat, cu siguranță că obiectivul nu a fost Boris.

- Și dacă a fost omorât din greșală? Cum se va mai descurca mama fără Boris, el, care o ajută la toate în lipsa mea?

- Hai, nu mai plânge, îi șoptești, prinzându-i fața între palme, ștergându-i apoi ochii cu batista pe care ai tras-o din pumnul încleștat.

De fapt însă, nu te gândești la ea, ci mai degrabă la tine, dându-ți seama că în toată grozăvia aceea nu ți-ai amintit nici măcar o secundă de mama sau de sora ta. Nici vorbă: doar un pic de spaimă și în

spaima aceea - dispărută imediat, de altfel - un amestec confuz de terenuri de golf și bărci cu velă. Și Galia, ei da, și ea, dar asta poate numai datorită faptului că o ai acolo, sub nas. Oare ești un egoist? Un inconștient? Sau, dimpotrivă, eternul tău fatalism, atitudinea ta imperturbabilă, felul tău de a lăsa lucrurile să-și urmeze cursul firesc sunt, de fapt, dovada unui om de caracter? Hm, n-are importanță. Oricum, nu folosește la nimic să te gândești acum la asta. Așa că te smulgi din plasa propriilor elucubrații încercând s-o aduci la realitate pe Galia.

- Hai, întreabă de ce nu-i urmează nimeni pe ceilalți, pe coridor. Hai, mișcă-te!

Și, în timp ce ea, trăgându-și nasul fără să se hotărăscă să și-l sufle, vorbește cu bruneta retușată și cu un tip în ținută de chelner pe care nu-l observaseși până atunci, în timp ce telefoanele continuă să sune, iar Galia îți traduce din când în când câte o frază care, în realitate, nu spune nimic, în timp ce o ții strâns lângă tine și o pipăi - da, o pipăi de față cu toată mulțimea și sperii ca nimeni să nu-și dea seama sau, oricum, nu-ți faci probleme din cauza asta -, în timp ce pare evident că toată povestea nu se va termina prea curând -sunteți totuși întregi și nevătămați, asta e important -, în timp ce, dacă înțelegi bine, a sosit și poliția, căci auzi pe câte unul

strigând: *Miliția! Priecbala miliția!*, iar din când în când, printre sonerii de telefon se aude și câte un zgomot de sirene, în timp ce-ți spui că, dată fiind situația, n-ar fi rău dacă fiecare s-ar întoarce la masa lui și și-ar vedea de mâncarea rece din farfurie, așadar în timp ce se întâmplă - sau nu se întâmplă - toate acestea, ție îți vine în minte șifonierul Galiei, pe care l-ai deschis - da, incredibil, a trebuit să-l deschizi! - astăzi după-amiază, în timpul scurtei treceri pe la Petrovskie Vorota. Ea nu închide nimic niciodată, lasă ușile șifonierului larg deschise, nu înșurubează capacele tuburilor de cremă sau de pastă de dinți, nu împinge sertarele până la capăt... totuși, de data aceasta, șifonierul era închis - și ai devenit neliniștit privind zecile de rochii atârinate pe umerase, ca niște trupuri fără suflet, marfă nou-nouță pe care nu-ți aminteai s-o mai fi văzut, pentru că iarna trecută nu le avea, și, de fapt, ți-ar fi plăcut să regăsești măcar o rochie dintre cele pe care le știai și tu, eventual una pe care ai remarcat-o când Galia o îmbrăcase, care îți plăcuse în mod deosebit și în care, mai apoi, ți-ai imaginat-o pe ea.

- *Piscina, pajaluista!* tună dintr-odată vocea cavernoasă a unei namile de doi metri, cu părul încărcat de păr negru ca pana corbului, ițindu-se

din mijlocul grupului de clienți postați la ieșire. *Zamalcite!* insistă uriașul, pe un ton sec și imperios.

- Zice să facem liniște, îți traduce Galia.

De data aceasta, larma încetează brusc. Namila aruncă trei sau patru fraze rapide și sacadate, ca și cum ar fi împărțit ordine unui pluton de recruți. Nu termină bine de vorbit, și este asaltat cu întrebări, una peste alta, rostite de un cor de voci panicate.

- A zis că trebuie să așteptăm, îți deslușește Galia spusele uriașului. Apoi continuă, tulburată, strângându-te mai departe de braț: A vorbit la telefon cu garda sa personală, care se află afară, apoi cu un polițist. Zice că vor veni imediat câțiva agenți ca să ne identifice și că nu vom putea ieși de aici până nu ne vor fi luat tuturor datele personale...

Se întrerupe, întrucât uriașul a început din nou să vorbească.

- Explozia s-a produs chiar în fața restaurantului, în timp ce câteva persoane tocmai se pregăteau să intre. Trebuie să fi fost un atentat, dar imediat după aceea a avut loc și... ezită, ca și cum n-ar fi fost sigură de cuvântul care urma, apoi îl găsește: un schimb de focuri de armă...

Nu te poți abține să nu te minunezi de ușurința cu care reușește să treacă peste momentele de nesiguranță.

- ... dar nu se știe dacă cei care au tras erau atentatorii sau gărzile de corp ale celor care intrau, sau poate alții, care escortau pe vreunul care trecea pe acolo fără să aibă nici o legătură cu atentatul, îți traduce ea dintr-o suflare, ca și cum s-ar fi temut să nu uite vreun amănunt important. A, trebuie să ne întoarcem la locurile unde ne aflam în momentul exploziei și să fim cu băgare de seamă să nu care cumva să încerce cineva să se sustragă interogatoriului.

- Asta mai lipsea acum, s-o facem pe dădaca unii cu ceilalți, pufnești tu, plictisit. Parcă văd că ne vom petrece aici toată noaptea, mâncând și turnând băutură în noi până când vom epuiza tot stocul de alimente al restaurantului, iar când, în sfârșit, vor catadicsi să trimită pe cineva, vom fi atât de beți, încât nici n-o să mai știm cum ne cheamă.

- Nu glumi, te roagă Galia cu o expresie îndurerată, de o asemenea intensitate, încât te molipsește pe loc. Fără îndoială că au murit oameni acolo, afară, poate chiar portarul, bietul de el...

Se întrerupe brusc: telefonul pe care îl strânge strâns în mână vibrează și apoi sună, pe notele unui ridicol marș săltăreț de circ. Galia privește display-ul, apoi se uită la tine și bolborosește: Număr necunoscut.

- Hai, răspunde odată! Ce aștepti? îi strigi exasperat de sunetul acela.

Galia răspunde și, imediat, exclamă:

- Boris!

Și mai spune și altceva, dar numele acela e singurul cuvânt pe care îl înțelege din toată vorbăria ei confuză. Așa că o scuturi de braț și încerci s-o convingi prin semne și grimase să se oprească măcar o clipă și să-ți repete ce spune Boris, dar ea îți face un gest ferm cu mâna, iar din expresia ei îngrijorată nu reușești să-ți dai seama dacă veștile sunt bune sau, dimpotrivă, proaste.

În cele din urmă, închide telefonul.

- Era Boris, zice, destinzându-și în sfârșit gura într-un zâmbet larg. Suna de pe un telefon de împrumut, pentru că al său a rămas în mașină atunci când a explodat bomba, iar el a coborât și a fugit să se adăpostească în restaurant...

- Galia, nu înțeleg nimic din ce spui. Calmează-te și încearcă să explici cum trebuie.

Ea se uită la tine consternată, apoi o ia de la capăt cu povestirea, dar efortul de a așeza cuvintele într-o înșiruire logică durează numai câteva secunde.

- Când s-a produs explozia, Boris s-a îndreptat spre restaurant, ca să vină la mine, adică la noi... În fine, să vadă dacă pățiserăm ceva, dar în clipa aceea

au izbucnit împușcăturile și a fost nevoit să se ascundă în spatele unei mașini. Când a apărut poliția, el era încă acolo, ascuns după mașină, drept pentru care au crezut că fusese implicat în schimbul de focuri sau că măcar știa ceva despre asta, așa că l-au reținut și acum nu vor să-l lase să se întoarcă să-și ia telefonul rămas pe scaunul mașinii; de aceea nu răspundea... Preț de o secundă, pare să-i fi revenit suflul, dar în realitate e numai un soi de sughiț. Și eu, care m-am trezit să-l fac cu ou și cu oțet! bombăne ea și imediat își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plans.

Ii tragi din nou din mână batista, udă de tot acum, și îi sufli nasul. Pielea ei e atât de sensibilă, încât îi apare imediat o pată roșie.

- Oricum, e viu și nevătămat, nu-i așa?

- Bineînțeles! exclamă ea pe un ton în care se simte mândria, de parcă ar fi fost vorba de un merit. E teafăr și, în plus, a văzut totul. Bietul de el, cine știe când îi vor da drumul...

- La urma urmelor, e un fost polițist, e în stare să se descurce, nu-i așa?

- Da, să sperăm că da. Și apoi, din fericire, nu a văzut la față pe nici unul...

- De ce „din fericire”? o întrerupi, deși intuiești răspunsul chiar în timp ce rostești întrebarea.

- Păi, pentru că în felul acesta riscă mai puțin, eventual îl eliberează mai repede și nu va fi nevoit să depună mărturie, își explică ea pe un ton incert și oarecum întrebător, ca și cum ar fi spus lucruri despre al căror adevăr nu era câtuși de puțin convinsă.

Intre timp însă, atenția ți-a fost distrasă, nu te mai gândești la ceea ce spune. Ii zâmbești și o strângi cu mai multă putere, iar mâinile îți alunecă de-a lungul rochiei ei mătăsoase și te inundă o dorință nebună să o dezbraci lent, într-o lumină difuză, asemenea celei din restaurant.

- Zicea că au tras spre un grup de persoane care tocmai intrau, apoi le-au mai aruncat și o bombă în mașina parcată chiar în fața hotelului și pe urmă a mai tras cineva cu o... o... și te privește, iar tu înțelegi că nu găsește cuvântul potrivit, ai vrea s-o ajuți, dar ea reia imediat: Pușcă-mitralieră?

- O pușcă cu repetiție probabil, precizezi, tocmai tu care nu știi absolut nimic despre arme.

Ai fentat serviciul militar și nu faci parte dintre cei care se dau în vânt după partidele de vânătoare, chiar dacă aproape toți prietenii tăi au acest hobby. Dar o pușcă-mitralieră ți se pare mai potrivită pentru un război dus în tranșee, e greu să-ți imaginezi că cineva o poate folosi într-un schimb de focuri în fața unui restaurant.

- Da, chiar așa, pușcă cu repetiție. Pe urmă, unul despre care Boris crede că era garda de corp a cuiva a răspuns împușcăturilor și acum în stradă sunt trei sau patru morți...

Ezită, apoi își privește un picior și își trece degetul peste un punct în care ciorapul, în lumina difuză a lumânărilor și aplicelor, ți se pare destrămat.

- Apoi Boris a închis, continuă ea, pentru că nu vorbea de la telefonul lui și nici nu l-au mai lăsat să vorbească.

Iți dai seama că are o rană pe buza inferioară, probabil din cauză că și-a mușcat-o întruna, ca să nu plângă. Iți treci brațul pe după talia ei, o conduci înapoi la masă, o faci să se așeze și îi pui în mână paharul de șampanie. E gol, așa că îl umpli. O mângâi pe părul ei fin și îi spui:

- Acum ia și bea, și încearcă să te relaxezi, că nu s-a întâmplat nimic.

Iți treci mâna peste obraz, încercând să alungi o mâncărime bruscă și îți dai seama că barba ți s-a făcut deja țepoasă. Ai vrea să te apropii de obrazul ei, s-o săruți, dar îți aduci aminte de pielea ei înroșită în jurul nasului și îți spui că nu, nu vrei să-i vatemi prețioasa-i carne ca de bebeluș, așa că, în fine, faci un efort și te abții.

Dintr-odată, te întrebi dacă tot ce îți aminteai până adineauri despre relația voastră corespunde cu ceea ce ați trăit în realitate în anul pe care l-ați petrecut împreună. Oare într-adevăr Galia te tratase cu pasiune și, totodată, cu dispreț? Oare într-adevăr te sărutase mereu cu atâta furie și disperare pentru că, după ce te alesese fiindcă erai așa cum erai, începuse să te vrea asemenea ei, disprețuind felul tău de a fi și orbită fiind de propria euforie omnipotentă? Ce legătură are Galia-dictatorul cu femeia din fața ta, temătoare și lipsită de apărare, care te soarbe din ochi cu o privire plină de încredere?

În ultimele luni când erai cu ea, te simțeai supravegheat și trăind pe un etern fundal de reproșuri silențioase: insistența cu care te întreba zilnic cu ce îți ocupaseși timpul - ba chiar, și mai rău, ce anume „realizaseși” -, un aer acuzator perpetuu pe care îl simțeai prezent în fiecare privire și în fiecare frază a ei... Toate, lucruri pe care în seara asta nu le-ai perceput nici o secundă, întrucât, dacă în cuvintele și comportamentul său existau suspiciuni, acestea erau de cu totul altă natură: n-aveau nimic de-a face cu capacitatea ta de a face bani, ci au fost mai degrabă niște bănuieli specifice unei femei geloase și nesigure pe ea însăși.

Tu credeai că dragostea voastră, clădită pe diferențele dintre voi, fusese devorată și distrusă tocmai de aceste diferențe: fascinația diversității voastre generase o pasiune care până la urmă se arătase a fi prost înțeleasă. Te simțiseși încătușat într-un climat de scepticism opriment, ca și cum Galia nu s-ar fi așteptat niciodată la altceva din partea ta decât la falimente și reacții nepotrivite, așa că vraja se rupsesse. Peste voi domnea o atmosferă continuă de impostură și prefăcătorie, o stare de vigilență extenuantă, te simțeai mereu în gardă și obligat să te aperi, ca și cum ai fi fost un elev față în față cu un pedagog: ajunseseși să vezi în ea suspiciune, iar în tine falimentul.

Dar ce legătură au aceste rămășițe amare de amintiri și senzații cu Galia pe care o ai acum în față - fragilă și dulce, la fel de frumoasă cum ți-o aminteai, dar împăcată și gata să aibă încredere în tine și să ți se încredințeze? Cum au decurs cu adevărat lucrurile în relația voastră, în urmă cu câteva luni, nu știi. Dar oare are vreo importanță? Te-a interesat vreodată ce ai lăsat în urmă? Nu, nu e genul tău.

Și dintr-odată ești cuprins de o stare pe care n-ai trăit-o niciodată, care se propagă și se dilată înlăuntrul tău; și trebuie să te așezi, pentru că genunchii mai-mai că-ți cedează: simți că te lași dus de val, cu

toate că mai devreme nu aveai deloc senzația că te-ar fi reținut ceva; e ca și cum emoțiile și sentimentele ar fi reușit să-și facă spațiu și, poate - cel puțin așa sperii - sunt aceleași emoții profunde pe care ți le doriseși atât de mult atunci, prima dată când ai făcut dragoste cu Galia, cele pe care le-ai căutat în aproape fiecare femeie, în fiecare relație, și pe care ea, numai ea, a știut să ți le ofere - chiar dacă la un moment dat ați pierdut din vedere amândoi acest lucru. Și simți dorința nebună de a te recunoaște învins, de a te preda poliției, de a te lăsa în voia cursului firesc al lucrurilor, a Galiei, a dulcii și frumoasei rusoaice, fermă și aspră, dar și fragilă, și nesigură - da, în seara asta ți-a îngăduit să vezi cum e ea pe dinăuntru -, a Galiei care, din fericire, nu a renunțat niciodată la ideea de a te cuceri...

- Scumpule... suspină Galia.

- Nu, tu ești o scumpă, o contrazici pe un ton copilăresc și apoi răsufli ușurat, căci, pentru prima dată, ai impresia că ești cu adevărat convins de ceea ce spui.

- Ba tu, zise ea, glumeață.

- Tu, îți întărești, definitiv, afirmația.

Și îi prinzi capul între palme, și îi săruți ochii și vârful nasului, și obrazii, și simți că acum sunteți

din nou - sau, mai bine zis, sunteți cu adevărat - tu al ei și ea a ta.

Galia se desprinde din strânsoare și te privește lung, de jos în sus. își mușcă din nou buza inferioară.

- Stefano, tu chiar nu vrei să-mi spui câte zile ai să stai la Moscova, cu mine?

Mda, e adevărat. încă nu i-ai răspuns la întrebare.

CUPRINS

Hotel Diana, Milano. întâlnirea	9
Restaurantul Bisqvit, Moscova. Revederea	34
A fi Galia	54
Când se înfiripă iubirea	92
A investiga	129
A fi Stefano	159
Când nu mai ai nimic de pierdut	182
Dacă în dimineața de 12 septembrie.....	213
Înapoi, spre Petrovskie Vorota?	232